O LUME ÎMPOTRIVA ISRAELULUI

O PERSPECTIVĂ EVREIASCĂ

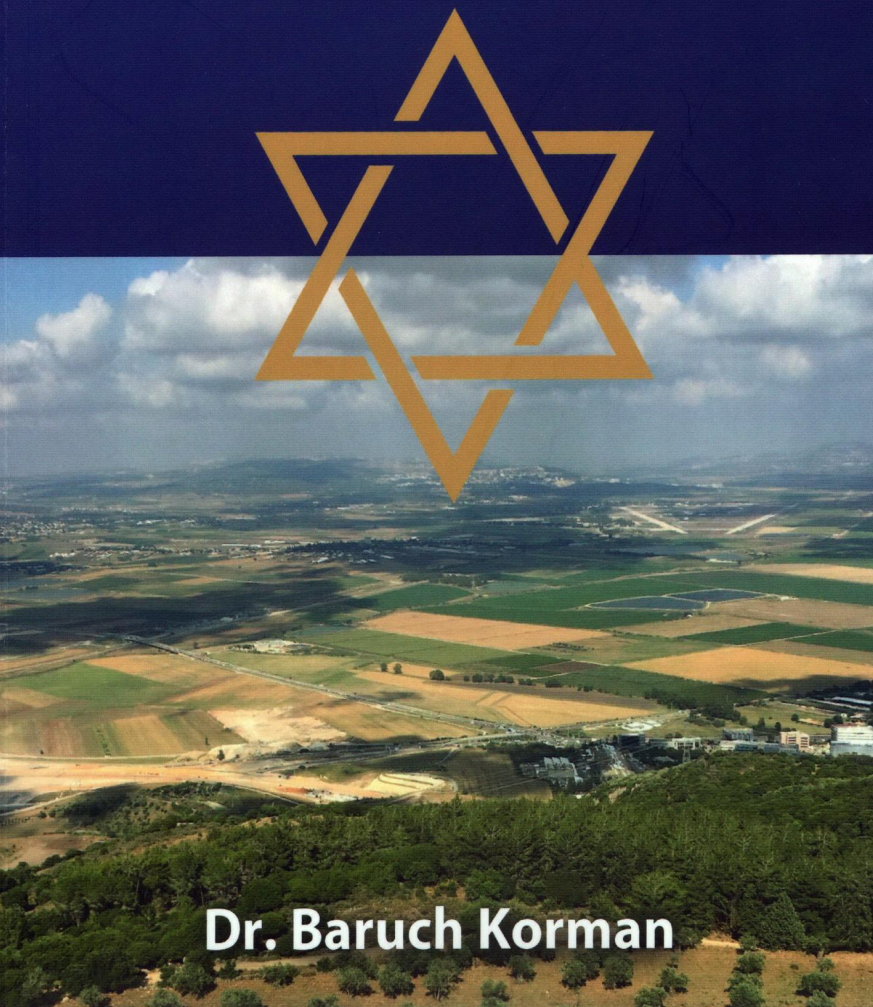

Dr. Baruch Korman

O LUME ÎMPOTRIVA ISRAELULUI

O PERSPECTIVĂ EVREIASCĂ

O LUME ÎMPOTRIVA ISRAELULUI

O PERSPECTIVĂ EVREIASCĂ

DR. BARUCH KORMAN

Traducere: Radu C. Oprea

Alfa Omega Publishing
2021, Timișoara

Publicată în original în limba engleză sub titlul:
Without A Friend

Copyright © 2012
Dr. Baruch Korman

Tradusă în limba română şi publicată cu autorizare.
Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din traducerea Dumitru Cornilescu a Bibliei.

Traducere: Radu C. Oprea
Corectură: Daniela Groza şi George Popa
Prelucrare grafică: Bianca Lazea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Korman, Baruch
O lume împotriva Israelului : o perspectivă evreiască / dr. Baruch Korman ; trad.: Radu C. Oprea. - Timişoara : Alfa Omega Publishing, 2021
ISBN 978-606-045-175-4

I. Oprea, Radu C. (trad.)
2

Versiunea în limba română: ***O lume împotriva Israelului***
Copyright © 2021 Alfa Omega Publishing

Editura: Alfa Omega Publishing
C.P. 1141, O.P. 8
300890 - Timişoara, România
Tel/Fax: + (40) 256-284.912

E-mail: info@alfaomega.tv
Comenzi online: www.alfaomega.tv/librarie

ISBN 978-606-045-175-4

CUPRINS

Cuvânt înainte 9

Capitolul 1: „O chemare la schimbare” 11

Tulburarea politică 13
Problemele de mediu 14
Tulburare economică 16
Tulburările şi Apocalipsa 16
Instabilitatea: catalizator pentru schimbare 22

Capitolul 2: „Israelul: lider mondial” 23

De ce este important Israelul? 24
Promisiune 25
Credinţa 26
Israel 27

Capitolul 3: „Antisemitismul: un duh satanic” 33

Edom 33
Antisemitismul şi lumea 39
Spiritul edomit 40
Antisemitismul şi Biserica 43
Matei 21:33-46 47
Ioan 8 49

Capitolul 4: „Dezvoltarea Islamului... ar trebui să ne îngrijorăm?” 51

Islamul şi adepţii săi 52
Denaturările islamice 55

Orientul Mijlociu în tranziţie 57
Planul de război al islamului 59

Capitolul 5: „Fiara din zilele din urmă" 61

GERMANIA NAZISTĂ ŞI IMPERIUL ROMAN 68
Ţapul dinspre apus 70
Daniel 8 şi zilele noastre... 73

Capitolul 6: „Antihristul" 77

Necazul şi Antihristul 81
Matei 24:9-14 82
Apocalipsa 6:9-17 84
Urâciunea Pustiirii 88

Capitolul 7: „Răpirea" 91

Răpirea ca eliberare 95
Ce se întâmplă la Răpire? 99

Capitolul 8: „Necazul cel mare" 103

Cele şapte trâmbiţe 105
Primul vai 109
AL DOILEA „VAI" 110
CEI DOI MARTORI 113

Capitolul 9: Apocalipsa 12-14 117

Apocalipsa 14 120
Ioel 3:9-21 124
UN MESAJ PENTRU ASTĂZI 125

Capitolul 10: Necazul cel mare (Partea 2) 129

Judecăţile potirelor 130
Armagedon, Gog şi Magog 132
Armaghedon 137
Armaghedonul şi cartea Apocalipsa 139
Zaharia 12 şi Armaghedonul 141
Apocalipsa 16:17-18:24 152

Capitolul 11: A doua venire 155

Matei 24 şi A Doua Venire 158

Capitolul 12: Împărăția Milenară **165**
Satana și Împărăția Milenară 167
Înțelegerea scopului Mileniului 169
Perspectiva lui Isaia asupra Mileniului 177
Judecata de la marele tron alb 180
Capitolul 13: Noul Ierusalim **183**
Regele pe ogor 186
El le-a dat dreptul să devină copii ai lui Dumnezeu 187
Mireasa și Noul Ierusalim 189
Grădina Eden revizitată 190
Postfață: Israelul Și Orientul Mijlociu **195**
Credința în Mesia interzice susținerea statului palestinian 202
Cine sunt palestinienii? 204
Ce ar trebui să ne așteptăm să se întâmple în Orientul Mijlociu? 212

CUVÂNT ÎNAINTE

Scopul acestei cărți este să prezinte perspectiva biblică asupra vremurilor din urmă, așa cum este dezvăluită în scrierile Vechiului și ale Noului Testament. Ceea ce face această lucrare unică este consultarea textelor sacre ale iudaismului, pentru a oferi o înțelegere mai bună a intenției diferiților autori a cărților Bibliei. Sunt luate în considerare și perspectivele rabinice, care oferă o înțelegere mai amplă decât majoritatea lucrărilor scrise din perspectivă creștină. Trebuie să notăm faptul că aceste scrieri extra biblice, la fel ca și interpretările rabinice, nu trebuie văzute ca având autoritate sau ca fiind inspirate, ci doar utile pentru a oferi un context și o înțelegere mai largă asupra intenției originale a revelației biblice.

Această carte va oferi cititorului numeroase motive pentru care Teologia Înlocuirii, conform căreia Biserica înlocuiește Israelul și, astfel, nu mai trebuie să așteptăm împlinirea niciuneia dintre promisiunile biblice cu privire la Israel și la poporul evreu, este invalidă din punct de vedere biblic și ar trebui respinsă. Cartea arată clar de ce trebuie să avem așteptări solide ca poporul evreu să se întoarcă în țara lui istorică și ca lumea să se întoarcă împotriva Israelului de astăzi.

Toate citatele biblice sunt munca autorului, care le-a tradus din limba originală, ținând cont de diferite variante textuale.

Perspectiva mulţilor ani de studii în centrele rabinice îi oferă o perspectivă valoroasă, pe care majoritatea credincioşilor în Yeshua (Isus) din Nazaret nu o au. Intenţia acestei cărţi nu este de a prezenta cititorului o abordare de manual asupra ideilor şi autorilor care abordează subiectul zilelor din urmă, ci este un studiu inductiv al Scripturii, făcut dintr-o perspectivă evreiască. S-au întreprins eforturi deosebite pentru ca această carte să poată fi citită de oricine. Chiar dacă este concisă, ea oferă o tratare minuţioasă a evenimentelor majore şi a textelor primare referitoare la zilele din urmă.

În fine, publicul ţintă al acestei cărţi nu este format doar din cei care vin din credinţa creştină, ci şi evreii, care vor descoperi cum trebuie privit Israel şi rolul lui, în zilele din urmă. Chiar şi persoanele care nu au niciun fel de ataşament personal faţă de o tradiţie religioasă vor fi nevoite să fie de acord că majoritatea prezicerilor biblice despre zilele din urmă par să se apropie de împlinire, mai ales în lumina înaintării islamului. Această carte nu încearcă să-i mulţumească pe toţi, ci dimpotrivă, provoacă multe dintre perspectivele escatologice acceptate de către evanghelici, oferind o prezentare biblică înrădăcinată într-o metodologie sănătoasă din punct de vedere hermeneutic.

Capitolul 1:

„O CHEMARE LA SCHIMBARE"

Chiar dacă mulţi oameni se descriu ca fiind religioşi, puţini îşi bazează perspectivele religioase pe textele sacre. Mulţi se identifică, pur şi simplu, cu o religie majoră şi adaptează unele din doctrinele ei, pentru a se potrivi cu perspectiva lor. Cu alte cuvinte, multora le place să se identifice cu o mişcare religioasă, dar nu-şi cunosc prea bine religia, şi nici nu-i sunt foarte devotaţi. Adesea, identificarea religioasă a cuiva este înrădăcinată în factori culturali, nu în convingeri personale, bazate pe credinţe teologice. Dacă ne gândim la creştinism şi la diferitele sale perspective asupra zilelor din urmă, putem spune că majoritatea celor care se numesc creştini sunt incapabili să prezinte o perspectivă bazată pe Biblie asupra a ceea ce spune Scriptura că va avea loc în zilele din urmă.

Lipsa cunoaşterii adevărului cu privire la zilele din urmă va face ca o persoană, creştină sau nu, să fie nepregătită pentru ceea ce se va întâmpla şi, cel mai probabil, să fie înşelată de către vrăjmaş. Când ne uităm la populaţia lumii în general, perspectiva predominantă este aceea că Dumnezeu nu este prea implicat în viaţa omului sau în lumea pe care a creat-o. Când se confruntă cu anumite evenimente catastrofice, despre care Scriptura ne spune că vor avea loc în viitor, majoritatea oamenilor răspund, cel mai probabil, într-un mod asemănător cu ceea ce citim în 2 Petru 3:

„Înainte de toate, să ştiţi că în zilele din urmă vor veni batjocoritori plini de batjocuri, care vor trăi după poftele lor, şi vor zice: «Unde este făgăduinţa venirii Lui (lui Mesia)*? Căci de când au adormit părinţii noştri* (adică, de când au murit)*, toate rămân aşa cum erau la începutul zidirii »"* 2 Petru 3:3-4

Acest text ne dezvăluie că un mare număr de oameni vor râde de ideea că există ceva unic cu privire la orice perioadă de timp, cu atât mai puţin să creadă că lumea pe care o cunoaştem va ajunge la un sfârşit. Aşadar, majoritatea vor fi complet nepregătiţi pentru ceea ce a spus Yeshua cu privire la evenimentele din zilele din urmă, *„Căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple."* (Matei 24:6) Cu alte cuvinte, evenimentele profeţite se vor împlini în mod necesar.

Un alt aspect-cheie pentru textul menţionat anterior, din 2 Petru, este acela că oamenii vor fi călăuziţi şi influenţaţi de poftele lor păcătoase. Astfel de pofte orbesc oamenii din punct de vedere spiritual, aşa că nu vor putea să discearnă semnificaţia a ceea ce se petrece în aceste vremuri sau legătura lor cu planul lui Dumnezeu pentru zilele din urmă. Deoarece, majoritatea evenimentelor din această perioadă sunt legate de un mare necaz, toţi vor fi nevoiţi să recunoască, la un moment dat, nevoia unei anumite schimbări. Poate că, iniţial, aceste încercări vor fi văzute ca nimic mai mult decât nişte catastrofe asemănătoare cu alte dezastre care au avut loc înainte, dar datorită intensităţii şi frecvenţei lor, cei mai mulţi oameni vor ajunge la concluzia că este nevoie de o intervenţie mult mai dramatică.

Înainte de a arăta care va fi această acţiune, trebuie să înţelegem care vor fi semnele care ne vor arăta să sunt în pragul zilelor din urmă. Atât sursele biblice cât şi cele rabinice fac o descriere asemănătoare. În primul rând, trebuie să ne amintim că zilele din urmă vor fi premergătoare venirii (întoarcerii) lui Mesia. În Talmud, Tractate Sanhedrin 98a, Rabbi Yehuda spune că Mesia va

veni într-o generație caracterizată de imoralitate, în care cei care se vor ține departe de păcat vor fi disprețuiți și din care adevărul va fi absent. Rabbi Yehuda concluzionează, evaluându-i pe cei care se identifică drept credincioși ai Dumnezeului lui Israel, spunând că erezia va fi predominantă printre ei. Apostolul Pavel vorbește despre o situație asemănătoare, când spune că în zilele din urmă, înainte de venirea lui Mesia (vezi 2 Tesaloniceni 2:3), va avea loc o mare apostazie. Nu doar că va exista un declin moral și spiritual chiar înainte de zilele din urmă, dar Scriptura ne dezvăluie că vor exista trei surse de tulburare. Cele trei surse sunt politica, mediul și economia.

TULBURAREA POLITICĂ

Yeshua a vorbit pe Muntele Măslinilor, un loc de mare semnificație escatologică.

> „*Veți auzi de războaie și vești de războaie: vedeți să nu vă înspăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci. Un neam se va scula împotriva altui neam, și o împărăție împotriva alte împărății...*" (Matei 24:6-7)

Acest text ne învață că, în zilele din urmă, vor fi mari frământări politice. Una dintre cauzele unei astfel de frământări va fi intensificarea conflictelor armate. Nu doar că vor fi războaie în nenumărate locuri, dar amenințarea altor conflicte militare va fi un motiv de îngrijorare pentru toți. Să analizăm cu atenție termenii pe care îi folosește textul. Deși majoritatea traducerilor vorbesc despre „națiuni care se vor ridica împotriva altor națiuni", cuvântul folosit în greacă este „ethnos", de la care avem termenul de „etnie". Așadar, un semn important cu privire la vremurile din urmă este acela că vor exista conflicte între diferite grupuri etnice.

La momentul scrierii acestei cărți, există numeroase conflicte de acest fel în zone precum Africa sau Orientul Mijlociu, care nu au caracter teritorial, ci sunt ceea ce se numesc „conflicte tribale". Originea acestor conflicte este adesea una transgenerațională și este foarte greu de găsit o rezolvare. Datorită faptului că nu sunt războaie „oficiale", iar cei implicați nu sunt soldați care reprezintă o armată oficială, aceste conflicte duc adesea la ștergerea de pe fața pământului a unor localități întregi. Femeile și copiii sunt ținte predilecte ale încercării unui grup etnic de a extermina un altul. Din cauza naturii barbare a unor astfel de dispute, anumite organizații internaționale intervin uneori pentru a încerca să restabilească pacea. Aceste eforturi „de menținere a păcii" sunt foarte costisitoare și nu aduc o stabilitate regională de durată. Momentan, astfel de conflicte au loc în Pakistan, Darfur, Rusia și Irak, pentru a aminti doar câteva.

Pe lângă aceste conflicte etnice, Yeshua menționează și războaiele tradiționale, dintre țări. În Matei 24 este folosit cuvântul „împărăție", care se poate aplica la conceptul actual de națiune. Indiferent de ce fel de război are loc, aceste conflicte au un efect de destabilizare în respectiva regiune. Această destabilizare reprezintă motivul unui apel la schimbare. Unii au arătat spre faptul că, din cauza numeroaselor conflicte care au loc în lume, și a incapacității națiunilor implicate să găsească o soluție eficientă, e nevoie de organizații mondiale. Așadar, mulți văd aceste conflicte, și în special cele cu rădăcini etnice, drept o justificare pentru globalizare. Chiar dacă globalizarea va fi discutată mai târziu în studiul nostru, momentan este suficient să spunem că globalizarea este o parte majoră a planului lui Antihrist de a câștiga control asupra lumii.

PROBLEMELE DE MEDIU

Costul dezastrelor naturale, atât financiar cât și în pierderi de vieți omenești, este adesea considerabil. Ajunge să menționăm

cutremurul din Haiti din 2010 și pe cel din largul coastelor Japoniei din 2011, împreună cu tsunami-ul care a urmat, pentru a ne convinge de acest adevăr. În același pasaj din Matei 24, Yeshua spune:

> *„... pe alocurea, vor fi cutremure de pământ, foamete și ciumi. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor."* (Matei 24:7-8)

Înainte de a discuta despre implicațiile foametei și ale cutremurelor, să ne oprim asupra celui de-al doilea citat: *„Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor."* Intenția acestei afirmații este de a informa cititorul că aceste tulburări care vor avea loc în zilele din urmă nu sunt decât pregătirea pentru alte evenimente, mult mai impresionante, care vor avea loc în acea perioadă. Deoarece lumea va suferi foarte mult de foamete și cutremure, vremurile vor fi caracterizate de disperare. Două cauze predominante ale foametei sunt condițiile meteo nefavorabile (de obicei seceta) și molima sau ciuma. Răspândirea de boli este tot un rezultat al foametei și al cutremurelor. Este important să observăm că Mesia plasează tulburarea politică și războaiele alături de foamete și cutremure, dezvăluind astfel o situație de mare suferință și instabilitate.

Mai mult, când o țară se află în fața unui dezastru natural sau a altor tipuri de evenimente severe, comunitatea globală este chemată ca să ofere asistență. Astăzi, astfel de organizații mondiale sunt foarte limitate. Imaginați-vă ce se va întâmpla când evenimentele despre care vorbește Yeshua încep să devină realitate. Rezultatul va fi că se vor prăbuși sub multitudinea nevoilor de asistență și nu vor putea să răspundă într-un mod semnificativ. Va fi foarte limpede că e nevoie de o schimbare pentru a putea face față unei asemenea perioade disperate.

TULBURARE ECONOMICĂ

Nu-ţi trebuie doctorat în economie şi finanţe pentru a înţelege că tulburările politice şi de mediului pe care le prezice Scriptura ca preambul al zilelor din urmă vor conduce la o situaţie economică gravă. La momentul în care scriu (vara anului 2011) majoritatea lumii este în declin economic. Principalul centru economic, Statele Unite ale Americii, au o datorie de 14 trilioane de dolari, fără să ţinem cont de celelalte trilioanele din programele subfinanţate, pe care guvernul Statelor Unite este obligat să le plătească. Ţări ca Grecia, Spania, Portugalia şi Italia au mari datorii externe. Pe lângă criza fiscală, America se află şi într-o mare criză a politicii externe. America poate face sugestii, dar zilele când avea posibilitatea de a-şi impune politicile asupra altora naţiuni au apus de mult.

Slăbiciunea exagerată a Americii este o încurajare pentru ca tiranii lumii să îşi etaleze puterea şi să dea frâu atrocităţilor. Nu trebuie decât să ne uităm la Al Doilea Război Mondial, pentru a înţelege că, fără implicarea Americii, Al Treilea Reich al lui Hitler ar fi câştigat controlul asupra Europei, Africii de Nord şi unor părţi din Asia. Lumea ar fi arătat complet diferit astăzi, dacă n-ar fi existat o Americă puternică. Cu alte cuvinte, un declin al puterii Americii va aduce schimbări în lume, iar aceste schimbări vor fi în întregime negative.

TULBURĂRILE ŞI APOCALIPSA

Până acum am abordat sumar aceste trei surse de tulburare, care vor produce multe necazuri în întreaga lume, generând nevoia unei schimbări semnificative. Pentru o înţelegere mai detaliată asupra acestor vremuri, ne vom opri asupra cărţii Apocalipsa, de unde vor extrage o multitudine de informaţii.

În capitolul 6 sunt menţionate şase peceţi, iar în această secţiune vom discuta despre primele patru dintre ele. În capitolul

anterior, în mâna dreaptă a Celui Care şade pe tronul ceresc se află o carte, care are şapte peceţi, care pot fi interpretate ca fiind capitole. În acest moment, peceţile sunt intacte şi nimeni, cu excepţia lui Mesia, nu este vrednic ca să le rupă. De aici putem deduce că, în ciuda haosului care va însoţi zilele din urmă, Mesia este Cel care controlează toate lucrurile. Cu alte cuvinte, nimic nu se va întâmpla fără permisiunea lui Yeshua, atât evenimentul în sine, cât şi sincronizarea cu alte evenimente. Chiar dacă deţine controlul, nu trebuie să concluzionăm că Mesia este sursa acestor lucruri. Dumnezeu este suveran şi omniscient dar, pentru că ştie toate lucrurile încă din eternitate, nu înseamnă că El este Cel care le face să se întâmple.

Aceste peceţi nu sunt doar capitole, ci şi diferite etape ale evenimentelor profeţite. Să examinăm aceste prime patru peceţi. Când Mielul, Mesia Cel răstignit, care acum este în ceruri, rupe prima pecete, se aude un tunet puternic, care atrage atenţia celor care-l aud. Aşadar, secţiunea începe cu o chemare adresată cititorului, de a acorda o atenţie specială lucrurilor descoperite prin peceţi. Ioan, cel care primeşte viziunea, este invitat să se apropie şi să privească (Apocalipsa 6:1). El vede pe cineva care stă pe un cal alb şi are un arc în mână. Mulţi au interpretat că acesta este Mesia, dar un studiu atent al următoarelor versete ne va dezvălui faptul că acesta nu este acelaşi cu Cel care călăreşte tot pe un cal alb, în Apocalipsa 19:11:

> *„Apoi am văzut cerul deschis şi iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce stă pe el se cheamă «Cel credincios» şi «Cel adevărat» şi El judecă şi Se luptă cu dreptate."*

Acesta este, într-adevăr, Mesia Yeshua, pe când cel văzut la prima pecete, în capitolul şase, este un impostor. El călăreşte pe un cal alb, declarând astfel că este un om al păcii, dar timpul va arăta

adevărul, și anume că este un ucigaș în masă. În al doilea verset din capitolul șase, cititorul află că i s-a dat o coroană și pornește să cucerească. Mai devreme ni s-a spus că ține un arc în mână, o armă care simbolizează puterea. Înțelegem de aici că va apărea un conducător care va avea o mare putere, va cuceri multe națiuni și se va prezenta drept un om al dreptății, al iubirii și al păcii. Aceasta este prima etapă din pregătirea pentru zilele din urmă.

Când se rupe a doua pecete, se vede un alt cal, de data aceasta, unul roșu. De aici, cititorul concluzionează că pacea promisă de liderul de mai înainte a avut o viață foarte scurtă, deoarece textul spune:

> *„Și s-a arătat un alt cal, un cal roșu. Cel ce stă pe el a primit puterea să ia pacea de pe pământ, pentru ca oamenii să se înjunghie unii pe alții, și i s-a dat o sabie mare."* (Apocalipsa 6:4)

Nu este surprinzător faptul că este un cal roșu, deoarece roșul este culoarea sângelui. Este menționată și o altă armă, o sabie, lucru care este foarte important. Ideea care răzbate din aceste două peceți, este asemănătoare cu afirmația lui Yeshua, că vor fi războaie și vești de războaie. Mesia nu vorbește doar despre războaie, ci și despre foamete și molime. Așadar, dacă există, într-adevăr, o legătură între Matei 24 și Apocalipsa 6, atunci ar trebui să ne așteptăm ca foametea și molima să fie menționate în peceți.

La a treia pecete, apare un cal negru, iar cel care călărea pe el avea în mână o cumpănă. Ideea sugerată aici este aceea de a cântări anumite lucruri, pentru a le putea determina valoarea. În următorul verset, citim:

> *„Și, în mijlocul celor patru făpturi vii, am auzit un glas care zicea: «O măsură de grâu pentru un dinar. Trei măsuri de orz pentru un dinar»..."* (Apocalipsa 6:6a)

Chiar dacă unele traduceri redau termenul grecesc „dinar" drept „ban", o astfel de traducere nu reuşeşte să transmită fidel intenţia textului. Un dinar era plata obişnuită a unui om, pentru o zi. Cantitatea la care face referire acest verset este cea pe care cineva ar consuma-o în mod obişnuit într-o zi, adică o sumă foarte mică pentru plata unei zile de lucru. Mesajul textului este acela că preţul hranei va creşte enorm. Când cresc preţurile produselor alimentare atât de mult pe cât ni se spune aici? În vremuri de foamete. Culoarea neagră a calului poate simboliza şi moartea. Una dintre cele mai devastatoare ciume cunoscute în istoria omenirii s-a numit "moartea neagră".

Situaţia descrisă în această secţiune a cărţii Apocalipsa este caracterizată de mari suferinţe şi încercări. Moartea este des întâlnită, iar textul pare să sugereze că majoritatea lumii este afectată de aceste evenimente. La finalul acestei secţiuni, care se ocupă de a treia pecete, apare o expresie aparte.

„... *Dar să nu vatămi untdelemnul şi vinul!*" (Apocalipsa 6:6a)

Ar fi ceva complet neobişnuit ca preţurile pentru hrană să crească la cote inimaginabile, dar preţul pentru ulei şi vin să nu fie deloc influenţat. Din aceste motiv, mulţi cercetători înţeleg această afirmaţie în mod alegoric. În Biblie, uleiul este folosit adesea ca o alegorie cu privire la Duhul Sfânt.

„*Samuel a luat cornul cu untdelemn şi l-a uns în mijlocul fraţilor lui. Duhul Domnului a venit peste David, începând din ziua aceea...*" (1 Samuel 16:13)

Când cineva era uns cu untdelemn (ulei), Duhul Domnului venea asupra persoanei respective. Vinul este folosit în scrierile rabinice ca o imagine a bucuriei şi fericirii. Şi în cartea Psalmilor există o referinţă cu privire la acestă utilizare:

„*Vin, care înveseleşte inima omului...*" (Psalmii 104:15)

Intenţia acestui verset este de a spune că, în ciuda tuturor încercărilor şi greutăţilor care vor caracteriza această perioadă, Duhul Sfânt va continua să lucreze în viaţa credincioşilor şi, pentru că bucuria noastră vine din relaţia cu Dumnezeu, necazurile nu ne vor putea răpi bucuria pe care o avem în Yeshua.

Cea de-a patra pecete este cea care ne oferă cele mai multe informaţii pentru a înţelege originea acestor încercări. La ruperea acestei peceţi, vedem încă un cal, de data aceasta de o culoare mai greu de definit. Termenul grecesc utilizat aici duce cu gândul la culoarea verde. Din nou, cunoaşterea textelor evreieşti ne este de mare ajutor. În timp ce albastrul are legătură cu cerurile, verdele simbolizează lumea noastră. Aşadar, cel care călăreşte pe acest cal nu are legătură cu cerurile, ci cu lumea de acum. De fapt, are legătură cu cel pe care Yeshua îl numeşte „stăpânitorul lumii acesteia" (Ioan 12:31) şi cu motivul pentru care i-a avertizat pe oameni să nu se ataşeze prea mult de ea şi să nu umble pe căile ei, ci să aibă principii înrădăcinate în adevărurile biblice. El a spus că Împărăţia Sa nu este din lumea aceasta (Ioan 18:36). Pavel continuă aceeaşi idee, avertizându-i pe credincioşi să nu se conformeze chipului veacului acestuia (Romani 12:2).

Deci, este destul de clar că el nu are acelaşi scop cu Mesia, indentificându-se cu „moartea", în timp ce Yeshua se identifică cu viaţă! Ba mai mult, textul spune că după el vine Locuinţa Morţilor (Apocalipsa 6:8). Ajutorul hermeneutic cel mai important pentru o interpretare corectă se găseşte în a doua jumătate versetului.

„*...i s-a dat putere peste a patra parte a pământului ca să ucidă cu sabia, cu foamete, cu molimă şi cu fiarele pământului.*"

Este foarte important să vedem că în a patra pecete există un rezumat al primelor trei. Scopul acesteia este de a arăta că există

o legătură între cele patru peceți. De asemenea, să observăm că în prima pecete, cel care șade pe calul alb pornește să cucerească. Cititorului i se spune în acest rezumat că a primit autoritate asupra unui sfert din pământ, adică a cucerit un sfert din el. La a doua pecete, versetul 4 ne spune că avea o sabie. De asemenea, în rezumat este menționată o sabie. Trebuie să arătăm spre faptul că sunt folosiți doi termeni. În versetul patru, cuvântul „sabie" se referă la sabia unui călău, în timp ce este menționată în versetul 8 una mult mai înfricoșătoare. Scopul diferențierii este de a dezvălui cititorului că omorurile nu au avut ca scop doar eliminarea celor care se află în opoziție cu acest lider, ci și intimidarea celor care s-a gândit să facă la fel pe viitor. Rezumatul menționează și că oamenii vor muri de foame, la fel ca la pecetea a treia. De asemenea, în versetul 8 regăsim și cuvântul „moarte", care leagă primele trei peceți de a patra, cel care călărește al patrulea cal fiind numit „Moartea". Pentru a arăta condițiile extrem de dificile a acestei perioade, ni se dezvăluie faptul că animalele sălbatice vor pătrunde în orașe și vor ataca oamenii, omorându-i. Majoritatea cercetătorilor atribuie acest fapt lipsei de mâncare din țară.

Din nou, scopul acestei afirmații este acela de a arăta cititorului că primele patru peceți au legătură între ele. Asta înseamnă că fiecare dintre primii trei călăreți are legătură cu cel numit „Moartea". Originea lor este aceeași, și anume iadul. Așadar, concluzia pe care o putem trage din acest pasaj din Apocalipsa 6 este că perioada inițială de greutăți și suferințe este de natură satanică. Acest lucru este vital pentru înțelegerea a ce se va întâmpla în zilele din urmă și pentru a ne ajuta să ajungem la o înțelegere corectă a promisiunilor Domnului pentru cei credincioși în această perioadă.

Acum este limpede, din doar câteva texte, că vremurile din urmă sunt cu adevărat vremuri de mare tulburare. Oamenii vor fi înclinați să se îndrepte spre oricine le oferă ajutor. Așa cum

am spus anterior, diferitele agenții mondiale vor fi incapabile să se ocupe de numeroasele dezastre naturale, cu atât mai puțin de instabilitatea economică și politică.

INSTABILITATEA: CATALIZATOR PENTRU SCHIMBARE

Unul dintre principiile de bază evidențiate de-a lungul istoriei este acela că, atunci când există stabilitate în guvernare, schimbarea se produce foarte încet, pe când în momente de mare pericol și instabilitate, ele se produc dramatic și rapid. În aceste vremuri de incertitudine și instabilitate, populația va cere ca cineva să facă ceva. Zicala „vremurile disperate cer acțiuni disperate" va părea foarte valabilă. În perioade ca acestea, cei care n-ar putea ajunge în poziții de conducere în circumstanțe normale, vor prelua controlul. Probabil că cel mai bun exemplu este ceea ce s-a întâmplat în Germania, în anii 1930. Istoria arată clar că Adolf Hitler era exact ceea ce Germania nu avea nevoie și totuși, retorica sa s-a dovedit a fi exact ce doreau masele să audă într-o asemenea perioadă de instabilitate.

Trebuie să înțelegem că, în timpul acelei perioade dificile, Germania a ales pe cineva care era pe față împotriva principiilor biblice, în loc să se întoarcă la Dumnezeu și să se încreadă în El și în Cuvântul Său, pentru a găsi o soluție corectă. La fel, și în zilele din urmă, istoria se va repeta, iar omul fărădelegii va câștiga controlul asupra lumii.

Capitolul 2:

„ISRAELUL: LIDER MONDIAL"

Astăzi, Israelul nu are mulți aliați. Cei mai buni prieteni tradiționali, Statele Unite ale Americii, s-au distanțat de singura democrație din Orientul Mijlociu. Această îndepărtare de Israel a început în timpul președinției lui George Bush senior. Sub conducerea lui James Baker, a început să capete contur un „plan de pace" care prevedea existența a două state pe malul vestic al Iordanului. Președinții Clinton, George W. Bush și Obama n-au făcut decât să ducă lucrurile mai departe, astfel încât majoritatea diplomaților văd apariția Statului Palestinian doar ca o chestiune de timp. Locul în care Statul Palestinian figurează în planul profetic al lui Dumnezeu va fi discutat în detaliu, mai târziu. Punctul central al acestui capitol este Israelul, ca instrument divin al izbăvirii.

Orice student al Bibliei știe că tiparele se repetă în Scriptură. Un astfel de tipar apare în cartea Geneza. În timpul zilelor lui Iosif, a fost profețit că șapte ani de prosperitate vor fi urmați de șapte ani de foamete grea. Iosif, fiul lui Iacov (Israel), s-a dovedit a fi un „salvator" al lumii. Cu alte cuvinte, dacă Iosif n-ar fi ajuns la putere, lumea ar fi fost complet nepregătită pentru perioada dificilă care le stătea înainte. Dumnezeu a asigurat un lider și l-a echipat cu înțelepciune și înțelegere, pentru a conduce oamenii în

acele vremuri periculoase. Cu toate acestea, în zilele din urmă, la fel ca în perioada Celui de-al Doilea Război Mondial, majoritatea lumii va alege un lider care va produce un simulacru de salvare, nu o izbăvire reală.

DE CE ESTE IMPORTANT ISRAELUL?

La începutul cărții Geneza, omul a pierdut favoarea lui Dumnezeu, din cauza păcatului. Din acest motiv, omul a ajuns să aibă nevoie de mântuire. Întâmplarea cu Noe demonstrează un adevăr biblic important. În această secțiune, Dumnezeu îl alege pe Noe, care este numit un om neprihănit și fără vină, un om care a umblat cu Dumnezeu (Geneza 6:9). Deoarece pământul era plin de violență și imoralitate, Domnul a decis să-i nimicească pe toți oamenii și să o ia de la capăt, de data aceasta cu Noe și familia sa. Rabinii privesc acest fapt ca pe un fel de experiment, în folosul celui ce citește. Cu alte cuvinte, Dumnezeu știa care va fi rezultatul și, cu toate acestea, a intrat în joc pentru ca cititorul Bibliei să învețe un adevăr esențial. De fapt, Dumnezeu a luat cel mai bun om și a umplut pământul din nou cu urmașii lui. Acest experiment răspunde la întrebarea dacă lumea va fi într-o stare mai bună, datorită lui Noe? Anterior, în capitolul 6 din Geneza, cititorului i se spune că Dumnezeu a regretat că a creat omul, din cauza modului în care acțiunile lui rele au afectat starea pământului. Acum, prin Noe, va fi pământul mai aproape de cum a vrut Dumnezeu să fie?

Concluzia acestui experiment se vede în relatarea despre turnul Babel, din Geneza 11. În această secțiune, omenirea plănuiește să construiască un turn care să ajungă până la ceruri, cu obiectivul de a-și face un nume. De asemenea, în aceeași secțiune, ni se spune că omenirea n-a vrut să se supună poruncii lui Dumnezeu de a umple pământul. Așadar, chiar și când folosește „cel mai bun" om ca tată al acestei noi rase umane, rezultatul final este același -

păcatul. Motivul pentru eşecul acestui experiment este evident: Noe era tot un urmaş al lui Adam şi, astfel, avea tot natură căzută. Imediat după ce cititorul află că omul nu se poate răscumpăra singur, în poveste apare Avraam.

Teologii afirmă că Avraam este sinonim cu câteva concepte religioase: promisiune, credinţă şi Israel. Aceste trei concepte vor oferi soluţia pentru starea păcătoasă a omului.

PROMISIUNE

După ce Scriptura a demonstrat că omul nu poate răscumpăra singur, Dumnezeul milei întreprinde două acţiuni semnificative. Prima este revelaţia pe care i-o dă lui Avraam cu privire la Sine Însuşi. A doua este o promisiune condiţionată făcută tot lui Avraam. Condiţia acestei promisiuni era credinţa. Cu alte cuvinte, pentru ca promisiunea să se împlinească, Avraam va trebui să răspundă prin credinţă. Dacă Avraam va face aşa, atunci un nou popor va lua fiinţă, poporul Dumnezeului răscumpărător, Israel.

Din ce era alcătuită această promisiune? Din faptul că Dumnezeu va face din Avraam o naţiune mare şi că, prin acest popor, toate familiile pământului puteau fi binecuvântate (vezi Geneza 12:1-3). Din acest test, cititorul descoperă că Dumnezeu avea un plan prin care să-Şi împlinească dorinţa, iar acest plan avea în vedere un popor, o mare naţiune care va ieşi din Avraam - Israel.

Acum este momentul potrivit să ne amintim că Dumnezeu este suveran. El este liber să hotărască planul pe care vrea să-l folosească pentru răscumpărarea omului. Omul nu se află în poziţia de a pune la îndoială sau să schimbe planul divin. Înainte de a trece mai departe, să ne amintim că promisiunea divină de a binecuvânta omul este legată, prin însăşi natura sa, atât de poporul Israel, cât şi de ţara lui (*„Du-te... în ţara pe care ţi-o voi arăta."* - Geneza 12:1)

CREDINȚA

Biblia ne dezvăluie că Dumnezeu este milostiv, prin faptul că Se revelează pe Sine omului și vrea să-l binecuvânteze. Dumnezeu este suveran, iar omul trebuie să răspundă printr-o credință practică. Credința este legată în mod inerent de Scriptură, adică este răspunsul omului dat lui Dumnezeu în modul care este revelat în Scripturi. Avraam L-a crezut pe Dumnezeu (Geneza 15:6) și ca urmare, El i-a considerat acest lucru ca neprihănire. Acest text ne învață că, datorită faptului că Avraam I-a răspuns lui Dumnezeu așa cum poruncește Cuvântul, adică prin credință, rezultatul a fost că Dumnezeu l-a considerat neprihănit. Teologii spun că, prin credință, Dumnezeu i-a atribuit lui Avraam neprihănirea.

Este foarte important să fim foarte atenți la câteva cuvinte pe care le folosește Geneza 15:6:

> *„Și el (Avraam) a crezut pe Domnul, și Domnul* ***i-a socotit*** *lucrul acesta ca neprihănire."*

Cuvântul ebraic tradus drept „socotit" are asociată o dimensiune de tip contabil, și trebuie înțeles ca o tranzacție, în care cineva depune în contul bancar al altcuiva o anumită sumă de bani. Odată tranzacția efectuată, beneficiarul este adevăratul posesor al sumei creditate în contul lui. De asemenea, notați și faptul că se spune că **i**-a fost socotită. Intenția acestui cuvânt este de a dezvălui cititorului că Avraam n-ar fi putut face acest lucru pentru sine însuși. Cu alte cuvinte, Avraam n-ar fi putut niciodată să ajungă neprihănit, dacă Dumnezeu nu l-ar fi creditat cu acest lucru. Din nou, pentru ca această tranzacție să aibă loc, a fost nevoie de credință. Verbul din ebraică folosit în acest text, și care a fost tradus cu „a crezut", este derivat din aceeași rădăcină ca și substantivul „credință". Acest verset ne dezvăluie și faptul că binecuvântarea lui Dumnezeu are ca rezultat este o schimbare în statutul spiritual

al omului care beneficiază de ea. Noe, la fel ca toți urmașii lui Adam, este păcătos, dar prin promisiunea Domnului de a izbăvi omul, el devine neprihănit. Așadar, rezultatul binecuvântării lui Dumnezeu este că omul, pierdut și incapabil să se salveze singur, devine neprihănit, iar aceasta este adevărata binecuvântare.

ISRAEL

În subiectele discutate până acum, termenul „Israel" a fost folosit cu referire la un popor, poporul lui Dumnezeu, care se trage din Avraam. Dar termenul biblic de „Israel" poate fi folosit și cu privire la țara care poartă același nume. Din păcate, mulți oameni, inclusiv un număr tot mai mare de creștini, nu văd țara lui Israel ca jucând un rol esențial în promisiunea divină a lui Dumnezeu de a binecuvânta omul. O astfel de perspectivă se poate adopta doar cu ignorarea unei părți majore din Scriptură și cu încălcarea unei hermeneutici corecte.

Toți exegeții Bibliei văd în Geneza 15:6 un verset extrem de important, așa că este necesar să ne oprim și să analizăm și afirmația imediat următoare, care spune:

> „*Domnul i-a mai zis: «Eu sunt Domnul, care te-am scos din Ur, din Haldeea, ca să-ți dau în stăpânire țara aceasta.»*" (Geneza 15:7)

La fel de important în planul divin și suveran de mântuire și îndreptățire a omului este faptul că Dumnezeu dăruiește poporului Israel țara. În cele din urmă, promisiunile lui Dumnezeu se vor împlini în mod desăvârșit doar atunci când El Își va întemeia Împărăția și una dintre premisele principale ale acestei cărți este faptul că **întemeierea Împărăției este condiționată de luarea în stăpânire de către poporul evreu a țării pe care Dumnezeu le-a dat-o**. O astfel de perspectivă care este foarte rară în rândul

celor mai multor oameni, care se numesc creştini în zilele noastre este, realmente, inexistentă printre neamuri şi tot mai rar întâlnită printre cei de origine evreiască. Cu toate acestea, adevărul nu este dependent de poziţia majorităţii, ci doar de Scriptură.

Înainte de a începe o prezentare generală a multiplelor texte biblice care prezintă această doctrină, trebuie să vedem cui îi este adresată această promisiune a ţării. Unii se grăbesc să răspundă la aceasta, spunând că fiilor lui Avraam. Un astfel de răspuns este incorect. Dacă ar fi aşa, Ismael şi urmaşii lui sunt în egală măsură beneficiari ai acestei promisiuni. Dar Scriptura ne spune clar că nu este aşa.

> *„Izgoneşte pe roaba aceasta şi pe fiul ei, căci fiul roabei acesteia nu va moşteni împreună cu fiul meu, cu Isaac."* (Geneza 21:10)

Chiar dacă Sara este cea care vorbeşte aici, Dumnezeu confirmă cuvintele ei în versetul 12. Este de asemenea semnificativ că, în relatarea sacrificării lui Isaac din Geneza 22, el este numit singurul fiu al lui Avraam (vezi Geneza 22:2). Nu doar că în moştenirea Ţării Promise nu-i putem include pe toţi fiii lui Avraam, dar nici pe fiii lui Isaac. Dacă-i includem pe urmaşii lui Isaac, atunci Esau ar avea dreptul la ţara lui Israel, dar moştenirea sa este Edomul (vezi Geneza 36:8). Potrivit Scripturii, doar când ajungem la Iacov, putem face legătura între ţară şi toţi descendenţii acestuia.

Iacov, al cărui nume este schimbat în Israel, primeşte promisiunea pentru el şi urmaşii lui într-o relatare interesantă a Scripturii. În Geneza 28, Iacov fuge de fratele său Esau, care intenţiona să-l omoare (vezi Geneza 27:41), ducându-se către Haran. Mama lui venea de acolo, iar acolo el se va căsători şi va naşte pe cei care vor deveni seminţiile lui Israel. În primele zile ale călătoriei, Iacov are un vis. În acest vis binecunoscut, vede o scară

care ajungea până la ceruri. Această scară este, în mod simbolic, un fel de „pod" între pământ şi ceruri. Textul afirmă explicit că Dumnezeu i-a vorbit lui Iacov şi i-a zis:

> *„Eu sunt Domnul, Dumnezeul tatălui tău Avraam şi Dumnezeul lui Isaac. Pământul pe care eşti culcat ţi-l voi da ţie şi seminţiei tale."* (Geneza 28:13)

În acest verset, Dumnezeu Se identifică într-un mod unic, printr-o referire la Avraam şi Isaac. Iudaismul învaţă că, atunci când Scriptura face referire la patriarhi, o face cu scopul de a atrage atenţia asupra promisiunilor legământului pe care Dumnezeu l-a încheiat mai întâi cu Avraam şi, apoi, cu Isaac. Aşadar, în această secţiune, Dumnezeu acordă chemarea făcută lui Avraam şi Isaac, lui Iacov şi fiilor săi. Ţara este menţionată nu doar în versetul 13, ci şi în următorul.

> *„Sămânţa ta va fi ca pulberea pământului; te vei întinde la apus şi la răsărit, la miazănoapte şi la miazăzi şi toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine şi în sămânţa ta."* (Geneza 28:14)

Acest verset lămureşte clar faptul că urmaşii lui Iacov, poporul evreu, devin parte integrantă din împlinirea promisiunilor binecuvântate făcute de Dumnezeu lui Avraam. Ei trebuie să stăpânească ţara şi să locuiască în ea, pentru ca toate familiile pământului să fie binecuvântate. Cu alte cuvinte, Împărăţia pe care Mesia o va întemeia nu va veni până ce evreii nu vor împlini această poruncă. Se poate ca acest concept să fie unul nou pentru mulţi, iar o astfel de afirmaţie curajoasă să fie greu de acceptat dintr-un singur verset. De aceea, vom dezvolta ideea în detaliu de-a lungul cărţii. Tot ceea ce cer cititorului în acest moment este să fie deschis şi să aştepte să descoperim şi alte argumente, din restul Scripturii.

În restul capitolului, Iacov face ceva cu totul neobișnuit. Să ne amintim că această revelație a venit printr-un vis. În versetul 11, Iacov ia câteva dintre pietrele din jur, pe care-și pusese capul să doarmă. Rabinii văd o legătură între piatră și sursa revelației pe care a primit-o. De ce? Răspunsul se găsește în ceea ce face Iacov cu piatra. Înainte de a răspunde la această întrebare, cititorul trebuie să-și amintească faptul că, în Scriptură, Mesia este numit „piatra" sau „stânca" (acest lucru va fi ilustrat când vom studia capitolul 2 din cartea Daniel). După ce aude că promisiunea legământului îi este oferită și lui, Iacov unge piatra cu untdelemn. Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem este de ce a făcut așa ceva? După cum au arătat mulți comentatori evrei, Iacov arată legătura dintre piatră și revelație într-un mod cu totul special. Faptul că a uns piatra cu untdelemn poate fi o referire la Mesia, Unsul Domnului. Cu toate acestea, termenul ebraic folosit aici nu este același cu cel de la care derivă termenul de Mesia. Ideea este că Iacov a înțeles această promisiune ca ceva de o mare importanță și în legătură cu planul Domnului de răscumpărare. Noul Testament face conexiunea între acest pasaj și lucrarea de răscumpărare a lui Yeshua. În încheierea capitolului 1 din Ioan se face referire la scara lui Iacov dar, în loc să vorbească despre o scară, o înlocuiește cu expresia „Fiul Omului", cu referire clară la faptul că adevăratul pod dintre om și Dumnezeu este Mesia (vezi Ioan 1:43-51). Capitolul se încheie cu mențiunea că această piatră are rolul de a deveni casa lui Dumnezeu, cu referire la închinare. Înainte de a trece la următorul subiect, permiteți-mi să spun că planul Domnului pentru răscumpărare, care este împlinit prin lucrarea lui Mesia, îi oferă omului abilitatea de a se închina lui Dumnezeu așa cum dorește El.

Poporul și țara lui Israel sunt simboluri la care lumea este îndemnată să privească, pentru a vedea credincioșia lui

Dumnezeu. Când Israelul n-a ascultat de Dumnezeu, El a făcut din ei un exemplu al judecății divine, pe care l-a așezat înaintea întregii lumii. Cu toate acestea, în zilele din urmă, Israelul trebuie privit ca un fel de barometru al desfășurării calendarului profetic. Matei 24 ne oferă o perspectivă asupra acestui aspect, prin faptul că Yeshua vorbește despre vremurile din urmă, spunând:

> *„De la smochin învățați pilda lui: Când îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știși că vara este aproape. Tot așa, și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului este aproape, este chiar la uși."* (Matei 24:32-33)

Pentru că Israelul este comparat în Biblie cu un smochin, Mesia Își învață ucenicii să fie atenți la ceea ce se întâmplă în Israel. Cuvântul „pildă" este folosit de Yeshua pentru a arăta cititorului că Israelul trebuie observat cu mare atenție. Pildele sunt instrumente care, atunci când sunt studiate folosind reguli hermeneutice corecte, oferă o perspectivă extraordinară. Așadar, când observăm Israelul în lumina adevărului profetic, descoperim o bogăție de informație, care ne conduce spre o și mai bună înțelegere asupra zilelor din urmă.

Apostolul Pavel vorbește cu convingere despre Israel și despre relevanța lui pentru vremurile sfârșitului. Este clar că, în Romani 11, Pavel a anticipat că Israelul, care în mare parte a respins mesajul mântuirii prin Yeshua, va veni la credință în zilele din urmă. El vorbește despre rezultatul trezirii printre evrei, atunci când scrie:

> *„dacă, deci, alunecarea lor a fost o bogăție pentru lume și paguba lor a fost o bogăție pentru neamuri, ce va fi plinătatea întoarcerii lor?"* (Romani 11:12)

> *„Căci, dacă lepădarea lor a adus împăcarea lumii, ce va fi primirea lor din nou, decât viață din morți?"* (Romani 11:15)

Aceste două versete arată clar faptul că, din cauză că marea majoritate a evreilor au respins Evanghelia, mulţi dintre Neamuri au venit la credinţă. Aşa cum am arătat mai devreme, cuvântul care este tradus drept „Neamuri" în versetul 12, se referă de fapt la etnii. Lucrul acesta ne dezvăluie că Evanghelia are puterea de a rupe orice bariere sociale, pentru a atinge inima oamenilor, indiferent de rasă sau orice alt aspect social. Ambele versete ne învaţă că, deşi faptul că Israelul n-a răspuns corect la Evanghelie, a avut un efect pozitiv asupra lumii, acceptarea ei în masă va avea un rezultat şi mai dramatic. Care este acest rezultat?! Pavel spune la finalul versetului 15: „*viaţa din morţi*". Această expresie este folosită cu referire la învierea din morţi. Iudaismul, din a doua parte a perioadei celui de-al doilea templu până astăzi, vede o relaţie naturală între înviere şi Împărăţie. Aşadar, ceea ce spune Pavel în acest verset este că Împărăţia nu va fi înfiinţată până nu va avea loc o trezire în masă a evreilor, care se vor întoarce la Yeshua, ca Mântuitor.

Din acest motiv, n-ar trebui să ne surprindă că Satana se opune puternic Israelului şi vrea să împiedice poporul evreu să-L accepte pe Yeshua. Felul în care se va manifesta această opoziţie este subiectul următorului capitol.

Capitolul 3:

„ANTISEMITISMUL: UN DUH SATANIC"

Antisemitismul este un subiect controversat pentru unii. Adu subiectul în discuție într-un grup și imediat, cineva va spune că există multe alte grupuri de oameni care au suferit mari atrocități. Din păcate așa stau lucrurile, dar diferența este că respectivele atrocități sunt înrădăcinate în multiple conflicte istorice. Antisemitismul este un sentiment sau o acțiune îndreptată împotriva unuia sau mai multor evrei, pornită doar de la identitatea lor evreiască. Antisemitismul este inexplicabil din punct de vedere rațional, deoarece originea lui este de natură spirituală.

În Scriptură putem vedea multe persoane antisemite, iar în final, cel pe care Scriptura îl numește Antihrist, se va ridica și va deține puterea pentru o perioadă. Conform lui Daniel, el va aduce al doilea Holocaust, mult mai cumplit decât primul. În Biblie există câteva nume care sunt sinonime cu antisemitism. Cel mai renumit este Edom.

EDOM

Edom își are originea în cartea Geneza. Rădăcina ebraică a termenului „Edom" înseamnă „roșu", cuvânt care are legătură cu fratele lui Iacov, Esau.

„Cel dintâi a ieşit roşu de tot, ca o manta de păr, şi de aceea i-au pus numele Esau." (Geneza 25:25)

Cuvântul care este tradus cu „roşcat" este acelaşi cuvânt din care provine şi termenul Edom. Mai târziu, în aceeaşi parte din Geneza, Esau se întoarce de la câmp obosit şi fără să fi reuşit în ceea ce îşi propusese să facă şi îi cere fratelui său să mănânce din ciorba roşiatică pe care o gătise. Din nou, termenul folosit de două ori aici înseamnă „roşu" şi provine din aceeaşi rădăcină ebraică. În felul acesta Esau a ajuns cunoscut şi ca Edom (vezi Geneza 25:30).

Chiar dacă Esau este numit Edom în acest verset, în Scriptură, în general, termenul se referă la descendenţii lui Esau. O caracteristică interesantă este că Edom este o naţiune însetată de sânge. Unii cercetători biblici susţin că acesta este motivul pentru care culoarea roşie este asociată cu Edom. Edom este menţionat de multe ori de-a lungul Scripturii şi, pe lângă faptul că îi place războiul, este descris de obicei ca împotrivindu-se Israelului şi voii lui Dumnezeu. În cele ce urmează, vom face o prezentare generală a lui Edom.

Primul lucru pe care cititorul îl află despre Esau este că n-are niciun interes pentru lucrurile lui Dumnezeu. În ciuda faptului că este primul născut al lui Isaac, Scriptura arată dispreţul pe care-l are pentru dreptul de întâi născut - *„... şi-a nesocotit Esau dreptul de întâi născut."* (vezi Geneza 25:34). Dreptul de întâi născut era extrem de important, deoarece reprezenta chemarea adresată cuiva de a duce mai departe chemarea care le fusese făcută lui Avraam şi Isaac. Aşadar, Esau a avut oportunitatea de a duce mai departe moştenirea patriarhilor iudaismului şi să fie folosit de Dumnezeu pentru a-i binecuvânta pe alţii. Textul ne arată că Esau n-a considerat această chemare ca fiind ceva important, fiind gata să schimbe rolul rezervat în planul lui Dumnezeu de răscumpărare, plan care avea în vedere binecuvântarea întregii

omenirii, pe o farfurie de ciorbă. Esau avea un duh care l-a făcut să devină un instrument în mâna lui Satana. Aflat față în față cu chemarea de întâi născut, el răspunde:

> *„Esau a răspuns: «Iată-mă, sunt pe moarte; la ce-mi slujește dreptul acesta de întâi născut?»"* (Geneza 25:32)

Afirmația lui Esau arată că e interesat doar de sine însuși, iar o astfel de atitudine oferă dușmanului o portiță în viața cuiva. Ceea ce spune Esau, de fapt, e că dreptul de întâi născut nu îi este de niciun folos, dacă urmează să moară. Cu alte cuvinte, nici nu crede în viitorul de după moarte, nici nu-l interesează deloc aspectul acesta. Cu alte cuvinte, Esau nu avea niciun fel de perspectivă asupra Împărăției. De asemenea, să observăm că răspunsul dat lui Dumnezeu este unul cu totul diferit de cel dat de Avraam. Când aude că Dumnezeu îi oferă un rol important în planul Său de a-i binecuvânta pe alții, Avraam pornește spre o țară pe care nu o văzuse niciodată înainte. Cu alte cuvinte, el și-a pus credința în practică, în timp ce Esau, care nu vedea nici un beneficiu imediat pentru el însuși, a urât această chemare.

Dumnezeul omniscient, cunoscând caracterul lui Esau, i-a transmis prin profeție Rebecăi, mama lui Esau, că cel mai tânăr dintre gemeni, Iacov, va fi cel care va duce mai departe chemarea patriarhilor. Unii văd această interpretare ca o încălcare a textului din Romani 9:11. Versetul vorbește despre alegerea de către Dumnezeu a lui Iacov, în locul lui Esau, care nu se bazează pe fapte, deoarece îi este oferită lui Iacov chiar înainte de a se naște. Deși este adevărat, Romani 9:11 nu duce la concluzia că Dumnezeul suveran nu poate să-Și folosească omniscienta și să facă o chemare bazată pe caracter și nu pe fapte. Faptul că Dumnezeu știa că Iacov avea pasiune pentru planurile lui Dumnezeu, în timp ce Esau le ura, poate să fie un element pe care l-a luat în considerare atunci când

l-a ales pe unul, în dauna celuilalt. Trebuie să ținem cont de faptul că contextul acestei secțiuni din Romani 9 nu este justificarea. După cum textul spune foarte clar, nu faptele lui Iacov sunt lăudate aici, ci înțelepciunea perfectă a Dumnezeului omniscient.

Este esențial ca cititorul să înțeleagă că dreptul de întâi născut vine împreună cu o binecuvântare specială din partea tatălui. Această binecuvântare este fundamentală pentru cel care posedă dreptul de întâi născut, pentru a-și îndeplini angajamentul, și nu poate fi separată de acesta. Un studiu atent al capitolului 27 din Geneza ne dezvăluie că deși Esau și-a vândut dreptul de întâi născut lui Iacov, încă avea intenția să intre în posesia binecuvântării. Lucrul acesta arată înclinația lui Esau de a pune piedici poporului Israel și scopurilor lui Dumnezeu. Un astfel de comportament îl caracterizează pe Edom. Un alt detaliu important despre Edom se găsește în genealogia sa din Geneza 36, unde descoperim că Amalec a fost urmașul lui. Aceasta este o informație foarte valoroasă.

Și Amalec a fost unul dintre cei care au încercat să zădărnicească obiectivelor lui Dumnezeu, împotrivindu-se poporului Israel. După victoria Israelului la Marea Roșie, când Domnul a despărțit în mod miraculos marea în două pentru ca ei să treacă și apoi a închis-o peste armata lui Faraon, în scenă intră Amalec. Victoria de la Marea Roșie a arătat clar că ungerea lui Dumnezeu era asupra Israelului, dar lui Amalec nu i-a păsat. De fapt, vorbind despre bătălia care a avut loc, Biblia spune:

> *„Adu-ți aminte ce ți-a făcut Amalec pe drum, la ieșirea voastră din Egipt: cum te-a întâlnit pe drum și, fără nicio teamă de Dumnezeu, s-a aruncat asupra ta pe dinapoi, asupra tuturor celor ce se târau la coadă, când erai obosit și sleit de puteri. Când îți va da Domnul, Dumnezeul tău, odihnă, după ce te va izbăvi de toți vrăjmașii care te înconjoară, în țara pe care Domnul, Dumnezeul tău, ți-o dă ca moștenire și spre*

stăpânire, să ştergi pomenirea lui Amalec de sub ceruri - să nu uiţi lucrul acesta." (Deuteronom 25:17-29)

Amalec ştia că nu poate învinge poporul lui Dumnezeu, aşa că a lansat un atac la marginea taberei, unde erau cei slabi, bătrâni şi obosiţi. Cu alte cuvinte, n-au purtat un război împotriva poporului lui Israel pentru a avea o victorie, ci doar pentru a produce suferinţă celor mai puţin capabili să se apere singuri. Acesta este spiritul edomit: bucuria de a-i face pe alţii să sufere. Din acest motiv, pasajul în cauză le porunceşte copiilor lui Israel să-l distrugă pe Amalec în întregime. Când va împlini Israelul această poruncă? Răspunsul este în zilele din urmă. Avem două indicii importante care ne arată că această bătălie va avea loc chiar înainte de înfiinţarea Împărăţiei, şi nu înainte. Primul este în textul biblic care spune: „*Când îţi va da Domnul, Dumnezeul tău, odihnă, după ce te va izbăvi de toţi vrăjmaşii...*" De la reînfiinţarea statului Israel, în 1948, această ţară mică a fost atacată de mai multe ori. În prezent, vecinii Israelului devin tot mai ostili cu privire la existenţa acestui stat. Chiar dacă există multe discuţii cu privire la un „plan de pace" pentru Orientul Mijlociu, ultimele evenimente par să nu fi produs altceva decât o şi mai mare instabilitate în regiune şi o mai mare probabilitate a izbucnirii unui nou război.

Aşadar, ideea că Israelul va avea odihnă din partea vrăjmaşilor este ceva ce se va împlini în timpul a ceea ce rabinii numesc „Yamot HaMashiach", adică zilele lui Mesia. Aşadar, răzbunarea Israelul împotriva lui Amalec va fi un eveniment care va avea loc cu puţin timp înainte ca Mesia să-Şi înceapă domnia de o mie de ani la Ierusalim. Al doilea indiciu că acesta este un eveniment ce va avea loc în vremurile de pe urmă este că nimeni nu ştie astăzi cine este Amalec. Rabinii spun că profetul Ilie, care se va întoarce în vremurile de pe urmă, va descoperi iarăşi lui Israel identitatea lui Amalec.

La fel ca Amalec, care nu s-a temut de Dumnezeu, ci i-a atacat pe cei mai slabi dintre copiii lui Israel, a făcut şi Edom. La finalul perioadei Primului Templu, comportamentul poporului Israel a atras judecata lui Dumnezeu asupra lui. Dumnezeu i-a folosit pe Nebucadneţar şi pe babilonieni, pe care i-a trimis să pună în practică judecata asupra copiilor Săi. Edom a fost foarte bucuros să li se alăture într-o nouă manifestare de violenţă împotriva Israelului. Profetul Obadia spune că Dumnezeu îl va pedepsi sever pe Edom pentru acţiunile lui (vezi Obadia versetele 10-18) şi tot el dezvăluie că un război între Edom şi Israel trebuie să aibă loc înainte de întemeierea Împărăţiei. Vom discuta despre asta mai târziu, dar acum vă invit să analizăm un alt incident care îl implică pe Amalec.

În timpul domniei regelui Saul, Dumnezeu i-a poruncit să facă război cu Amalec şi să nimicească integral nu doar oamenii, ci şi posesiunile lor. Saul n-a ascultat de porunca Domnului, păstrând cele mai bune dintre animalele lui Amalec şi lăsându-l în viaţă regele Agag. Ulterior, profetul Samuel a împlinit poruncile lui Dumnezeu, dar neascultarea lui Saul i-a adus lepădarea ca rege. În răstimpul întârzierii omorârii lui Agag, el a zămislit un copil, care a condus ulterior poporul amalecit. Mai târziu, urmaşul lui Agag, Haman, a ajuns la putere şi a încercat să extermine evreii (vezi cartea Estera, pentru a analiza acţiunile lui Haman). Ceea ce se vede foarte clar la Esau şi la poporul care va ieşi din el, este ura iraţională pe care o dezvoltă faţă de Israel şi că au încercat în mod repetat să zădărnicească decizia suverană a lui Dumnezeu de a folosi Israelul în împlinirea planului Său cu privire la legământul avraamic. Chiar dacă Mesia este împlinirea supremă a rolului Israelului în legământul avraamic, profeţia spune că Dumnezeu îl va folosi şi în alte moduri, înainte de întemeierea Împărăţiei.

Spiritul edomit se va înmulţi în zilele din urmă, făcând ca toate naţiunile să atace Ierusalimul (vezi Zaharia 14:2). O astfel de ură

crescândă împotriva statului Israel şi a poporului evreu se vede uşor în lume, în zilele noastre.

ANTISEMITISMUL ŞI LUMEA

După ce lumea a fost obligată să recunoască atrocităţile Holocaustului, cei mai rezonabili dintre oameni au înţeles nevoia existenţei unui stat evreiesc. Odată cu încheierea perioadei coloniale engleze în regiunea numită Palestina, statul evreu a luat din nou fiinţă în ţara lui de origine. Încă de la început, statul Israel modern a fost întâmpinat cu o puternică opoziţie. Israelul a supravieţuit la trei războaie majore: Războiul de Independenţă, Războiul de Şase Zile şi Războiul de Yom Kippur, pe lângă alte conflicte şi înfruntări serioase, realizând succese cu care puţine alte ţări se pot lăuda într-o perioadă de puţin peste şaizeci de ani.

Chiar dacă Israelul a demonstrat o dorinţă puternică de a fi un membru constructiv al comunităţii internaţionale şi a participat de multe ori în momente de nevoie, cu mult mai mult decât vecinii săi, la eforturile de ajutor internaţional, Naţiunile Unite au încercat să treacă rezoluţie după rezoluţie împotriva acestui mic stat evreiesc. Dacă n-ar fi fost tendinţa generală a Statelor Unite de a se folosi de dreptul de veto pentru majoritatea acestor rezoluţii, Israelul ar fi într-o situaţie şi mai dificilă. Astăzi, comunitatea internaţională pune presiune asupra Israelului să facă pace chiar cu cei care au declarat în mod deschis că scopul lor este distrugerea acestui popor. Din pricina unei astfel de presiuni, Israelul s-a retras din sudul Libanului, ignorând propria nevoie de securitate şi în golul creat astfel, s-a insinuat organizaţia teroristă Hezbollah. Câţiva ani mai târziu, după ce Hezbollah s-a înarmat cu rachete, a izbucnit un război, după ce o patrulă israeliană a fost prinsă în ambuscadă şi atacată de către Hezbollah şi mai mulţi soldaţi au murit.

Un scenariu similar a avut loc câțiva ani mai târziu, când ce Israelul a mutat 8.000 dintre cetățenii săi din Fâșia Gaza, cu dorința de a face pace. Din nou, retragerea Israelului din respectiva regiune a permis altor organizații teroriste, în principal Hamas, să se înarmeze. La scurt timp, rachete procurate ilegal din Egipt a început să fie lansate către civili israelieni care locuiau în comunitățile din zona Gaza. După aproape 8.000 de rachete lansate și cu o creștere de peste 200 pe săptămână, Israelul n-a avut o altă opțiune decât să răspundă, după ce avertismentele sale au fost ignorate.

Din nou, comunitatea internațională s-a grăbit să sancționeze Israelul, acuzându-l de încălcarea grosolană a drepturilor omului, acuzații care s-au dovedit a fi false. Întrebarea care trebuie pusă este de ce aceeași comunitate internațională a păstrat tăcerea în timpul atacului neprovocat cu rachete asupra civililor israelieni? Lumea nu spune nimic cu privire la victimele israeliene, dar când Israelul răspunde, apărându-și cetățenii, se grăbește să ceară Israelului să dea dovadă de reținere. Unde sunt rezoluțiile ONU împotriva Hezbollah, Hamas și împotriva altor organizații teroriste? Oricine examinează în mod obiectiv poziția comunității internaționale în ceea ce privește Israelul trebuie să observe existența unui standard dublu, în defavoarea statului evreu. Care este baza pentru un astfel de standard dublu? Răspunsul este spiritul edomit.

SPIRITUL EDOMIT

Psalmul 137 este unul special în iudaism. Într-o zi normală, după ce o persoană ia masa, rugăciunea rostită pentru a mulțumi Domnului pentru purtarea Sa de grijă începe cu acest Psalm. În versetul 7 citim:

„Adu-ți aminte, Doamne, de copiii Edomului, care, în ziua nenorocirii Ierusalimului, ziceau: «Radeți-l, radeți-l din temelii!»"

Ceea ce iese în evidență în acest Psalm este nu doar că Edom urăște Israelul, dar și că se poziționează împotriva Dumnezeului lui Israel. Unde putem observa în acest verset o astfel de idee? Scriptura spune că Ierusalimul este locul pe care Dumnezeu l-a făcut locuință pentru numele Său (Deuteronom 16:2, 6). Așadar, a dori distrugerea Ierusalimului și Templului și a te implica în mod activ în asta, este echivalent cu a te poziționa împotriva Domnului. Observați că acest verset se află în contrast puternic cu dragostea mare a psalmistului pentru Orașul Sfânt.

Spiritul edomit îi va face pe mulți să se împotrivească și lui Mesia. În cartea Plângeri, care deplânge distrugerea Templului, întâlnim un verset important cu privire la Mesia.

> „*Suflarea vieții noastre, unsul Domnului, a fost prins în gropile lor, el, despre care ziceam: «Vom trăi sub umbra lui printre neamuri».*" (Plângerile lui Ieremia 4:20)

Pentru a putea înțelege intenția lui Ieremia (autorul recunoscut în mod tradițional al cărții), trebuie să fim atenți la expresia „*suflarea vieții noastre*". Aceasta este o referință la crearea omului, deoarece în Geneza citim că ceea ce a făcut ca lutul pe care Dumnezeu l-a modelat să devină un suflet viu a fost faptul că Domnul a suflat duh de viață în nările lui Adam (vezi Geneza 2:7). Care este relația dintre această relatare și Mesia? Ieremia îi spune cititorului trebuie să-l vedem pe Mesia drept dătătorul vieții. În următoarea parte a versetului, citim că Mesia a murit. Fraza „*a fost prins în gropile lor*" se referă la moarte, deoarece cuvântul tradus „gropi" este frecvent folosit și pentru a descrie un mormânt (vezi Psalmul 16:10). Așadar, Ieremia leagă distrugerea Ierusalimului de răstignirea lui Yeshua. Mesia este cel despre care poporul Israel a crezut că le va aduce siguranța unui trai liniștit printre neamuri, dar odată cu moartea Sa, speranța pe care Israelul o avea a fost pusă sub semnul întrebării.

Credincioşii ştiu că moartea cumplită a lui Mesia, de care s-a bucurat Satana, a devenit în fapt calea spre biruinţă. În mod asemănător, cei din zilele de pe urmă care se vor duce la Ierusalim pentru a distruge Oraşul Sfânt, vor împlini de fapt ceea ce spune Domnul că trebuie să se întâmple pentru ca să vină Împărăţia. Cu toate acestea, cei ce fac lucrurile acestea nu vor fi răsplătiţi pentru contribuţia la împlinirea planului profetic, deoarece nu o fac motivaţi de ascultarea de Domnul, ci de ura faţă de Israel şi de lucrurile lui Dumnezeu. Acelaşi lucru se poate spune despre Nebucadneţar şi despre babilonieni, care au purtat război împotriva lui Israel, nu din vreun motiv îndreptăţit, ci doar din cauza lăcomiei, a egoismului şi a naturii lor barbare. Nu este o coincidenţă că Edom este menţionat în versetul următor.

> *„Bucură-te şi saltă de bucurie, fiica Edomului, care locuieşte în ţara Uţ! Dar şi la tine va trece potirul şi tu te vei îmbăta şi te vei dezgoli!"* (Plângerile lui Ieremia 4:21)

În timp ce Israelul este trist de moartea lui Mesia, Edomul se bucură. Acest verset arată că Edomul se împotriveşte din nou şi din nou lucrărilor lui Dumnezeu. Ţara Uţ este o regiune din sud-estul Iordaniei. A doua parte a versetului arată clar că Edom va fi pedepsit. Cuvântul este folosit pentru a descrie starea lui finală, şi anume „distrus", este folosit în Psalmul 137 atunci când Edom descrie dorinţa Edomului ca Ierusalimul să fie distrus: *„Radeţi-l, radeţi-l din temelii!"* Acelaşi cuvânt poate fi folosit cu ideea „de a dezgoli pe cineva". Aşadar, nu este doar o problemă de distrugere, aşa cum spune traducerea, dar există o dimensiune a ruşinii. Acest cuvânt este folosit în ambele texte pentru a arăta că ceea ce dorea Edom să se întâmple Ierusalimului şi scopurilor lui Dumnezeu, va fi exact lucrul care i se va întâmpla lui însuşi.

ANTISEMITISMUL ŞI BISERICA

Scopul acestei secţiuni nu este de a oferi cititorului un rezumat istoric al numeroaselor persecuţii pe care Biserica le-a pornit împotriva evreilor. Cruciadele, inchiziţia şi tăcerea asurzitoare sau chiar participarea „creştinismului" la Holocaust, nu vor fi discutate. Mai degrabă, în această secţiune vom arùnca o privire asupra unei tendinţe teologice aflate în dezvoltare. Această poziţie teologică dă la o parte din Biblie majoritatea promisiunilor făcute Israelului şi ignoră numeroasele profeţii cu privire la rolul pe care acesta îl va juca în zilele din urmă. Un pastor creştin bine cunoscut care adoptă această perspectivă este John Piper, de la Biserica Baptistă Bethlehem din Minneapolis, Minnesota. Înaintea de a discuta detaliile acestei poziţii teologice, să vedem cum influenţează ea perspectiva cuiva asupra statului Israel.

John Piper, în articolul său „Israel, Palestine and the Middle East" (Israel, Palestina şi Orientul Mijlociu), disponibil pe www.desiringgod.org, scrie:

> *„Existenţa Israelului în Orientul Mijlociu, poziţia graniţelor lui şi suveranitatea lui pot fi cei mai explozivi factori în terorismul global şi cei mai volatili factori în relaţiile dintre lumea arabă şi Occident."*

De ce spune pastorul Piper că existenţa Israelului este cel mai exploziv factor în terorismul global? Cu siguranţă că toate acţiunile întreprinse de teroriştii palestinieni au legătură cu Statul Israel. Dar numeroasele acte de terorism care, din păcate, au loc în întreaga lume, nu sunt legate de existenţa Israelului. Când cineva face o astfel de afirmaţie, reia retorica celor care doresc anularea legitimităţii existenţei statului Israel. Cu alte cuvinte, Piper a acceptat propaganda din mass-media palestiniană, care acuză Israelul de majoritatea problemelor lumii, ca parte a strategiei

de a contesta legitimitatea existenței statului Israel. O strategie similară a fost folosită de Hitler, când a învinovățit evreii pentru majoritatea problemelor cu care se confrunta Germania.

Ca și în articolului lui John Piper, perspectiva că existența Israelului este un factor care destabilizează lumea și care face ca Statele Unite ale Americii să nu aibă relații bune cu lumea arabă, trebuie supusă unui examen atent. Autorul cărții de față susține că expansiunea islamului și faptul că tot mai multe țări din Orientul Mijlociu sunt conduse de guverne musulmane sau influențate de islam, este adevăratul motiv pentru care există instabilitate în Orientul Mijlociu și tensiuni crescânde între vest și lumea arabă. În următorul capitol vom aborda problema islamului. Dar, acum, trebuie să spunem că teologia incorectă a făcut ca un număr tot mai mare de lideri creștini să adopte perspectivele ostile față de statul Israel și față de poporul evreu.

La baza acestei teologii se află două principii majore. **Primul este acela că, din cauza respingerii lui Yeshua ca Mesia de către majoritatea evreilor, Israelul a pierdut dreptul asupra țării și al doilea este că Biserica a înlocuit Israelul ca popor al lui Dumnezeu.** Aceasta este cunoscută drept teologia înlocuirii.

În ceea ce privește prima afirmație, nu există niciun temei biblic pentru o astfel de perspectivă teologică. Nu există niciun loc în Cuvântul lui Dumnezeu unde dreptul Israelului asupra țării să fie dependent de credința în Yeshua. Bineînțeles că neascultarea de poruncile Sale este un temei clar pentru care Israelul a fost trimis în exil. Așadar, am putea concluziona că respingerea lui Yeshua este neascultare și că, în urma acestei neascultări, poporul a fost trimis în exil? Sigur că putem ajunge în mod justificat la o asemenea concluzie. Dar nu asta susțin John Piper și alții. Există o diferență semnificativă: faptul că Israelul este dus în exil nu este același lucru cu a pierde definitiv dreptul asupra țării, astfel făcând-o disponibilă pentru alții.

Iată un exemplu banal pentru a ilustra această diferență. Când eram copil, am primit o bicicletă foarte frumoasă de la părinții mei. Îmi plăcea să mă plimb cu ea și îmi făcea o mare bucurie să știu că e a mea. Într-o zi, n-am ascultat de tata și am pierdut dreptul de a mă plimba cu bicicleta pentru o perioadă de timp. În cele din urmă, pedeapsa s-a încheiat și am putut din nou să mă plimb cu bicicleta. Ar fi fost cu totul altceva dacă tatăl meu, în loc să-mi pună bicicleta deoparte timp de o săptămână, să o dea unui alt copil. Da, Israelul a acționat în neascultare, prin faptul că nu a aplicat adevărul profetic la Yeshua pentru a ajunge la concluzia că El este, într-adevăr, Mesia. Da, Israelul a fost trimis în exil pentru o perioadă foarte lungă de timp. Cu toate acestea, nu există niciun temei biblic pentru a crede că partea din legământ care prevedea stăpânirea țării de către Israel, pe care Dumnezeu a dat-o evreilor, a fost anulată. De fapt, iată ce scrie Pavel cu privire la Israel.

> „*Deoarece darurile și chemarea lui Dumnezeu sunt neschimbătoare.*" (Romani 11:29)

Trebuie să acordăm o mare atenție cuvântului tradus cu „neschimbătoare". Prima literă a acestui cuvânt în greacă este, de fapt, un prefix care schimbă semnificația cuvântului din ceva ce era posibil în ceva ce este acum imposibil. Potrivit dicționarului grecesc a lui Harold K. Moulton, cuvântul înseamnă „a schimba judecata cuiva, pe conduita anterioară; a schimba opinia și scopul cuiva." Așadar, datorită prefixului atașat, acest termen afirmă cu tărie că Dumnezeu nu Și-a schimbat planul și nici scopul sau chemarea în ceea ce privește Israelul sau poporul evreu. Cât de siguri putem fi de acest lucru? Autorul Epiostolei către Evrei folosește același cuvânt cu privire la jurământul pe care Dumnezeu l-a făcut lui Yeshua, că El este Preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec (vezi Evrei 7:21). Așadar, dacă promisiunea lui Dumnezeu făcută poporului evreu poate fi

anulată, atunci nici credincioşii nu au nicio siguranţă că Yeshua nu poate să fie înlocuit, într-o zi, de un alt „Mesia".

Există numeroase profeţii care afirmă faptul că, la final, poporul evreu va fi readus în ţară şi o va lua în stăpânire, ca o condiţie esenţială pentru instaurarea Împărăţiei viitoare. Ba mai mult, există două rezultate minunate ale faptului că poporul evreu se va întoarce în ţara lui. Primul este că, deşi în trecut majoritatea evreilor L-au respins pe Yeshua, reveniţi în ţara lor în zilele din urmă, marea lor majoritate Îl vor accepta ca Mesia. Al doilea rezultat este că, atunci când Neamurile vor vedea credincioşia lui Dumnezeu manifestată faţă de evrei, mulţi dintre ei Îl vor accepta pe Yeshua. Capitolul final al acestei cărţi este dedicat acestor profeţii.

În dezbaterea privitoare la calitatea poporului evreu de popor al lui Dumnezeu sau nu în zilele noastre, trebuie afirmate mai întâi câteva adevăruri teologice fundamentale. Cel mai important dintre acestea este că mântuirea, adică răscumpărarea, are loc doar prin Yeshua. Adică, doar moartea Sa pe cruce şi vărsarea sângelui Său reprezintă plata necesară pentru păcat. Fără acceptarea Sa prin credinţă, suntem pierduţi. Niciun grup de oameni nu face excepţie de la nevoia de a-L primi pe Yeshua ca Mântuitor personal, nici evreii, nici alţii.

Când cineva din afara poporului Israel îşi pune credinţa în Yeshua, devine părtaş la promisiunile Împărăţiei, ca oricare evreu care Îl primeşte în inima lui. Dumnezeu nu face diferenţe între oameni. Cu toate acestea, chemarea Bisericii şi chemarea lui Israel, respectiv, au elemente unice. De exemplu, Biserica are chemarea clară de fi un element care să declanşeze gelozia Israelului (Romani 11:11). Asta înseamnă că cei credincioşi au chemarea să trăiască în aşa fel, prin experienţa mântuirii lor, încât evreii să dorească acelaşi lucru. Accept fără nicio rezervă că biserica este poporul lui Dumnezeu, fapt care reprezintă nimic alteva decât împlinirea a ceea ce i-a spus Dumnezeu lui Avraam:

„Iată legământul Meu pe care-l fac cu tine: vei fi tatăl multor neamuri." (Geneza 17:4)

Indiferent de etnie sau naționalitate, toți cei care cred în Yeshua devin parte din familia lui Dumnezeu. Totuși, urmașii biologici ai lui Iacov au o identitate distinctă de „popor al lui Dumnezeu." Faptul că acest lucru n-a fost înțeles în mod corect, a adus la multe erori teologice în Biserică și a reprezentat premisa pentru unele dintre cele mai rușinoase capitole din istoria creștinismului.

Două pasaje pe care teologii înlocuirii le folosesc cu predilecție în încercarea de a-și susține poziția sunt Matei 21 și Ioan 8.

MATEI 21:33-46

În această secțiune, Yeshua spune o pildă. Pilda omului care a plantat o vie și a pregătit-o pentru a deveni o afacere profitabilă. Apoi, a închiriat-o altuia. La momentul când via a produs rod, omul și-a trimis slujitorii să ia partea lui din recoltă. În loc să respecte înțelegerea făcută, arendașul viei i-a bătut și chiar i-a omorât pe trimișii proprietarului. În final, proprietarul l-a trimis pe fiul său, gândindu-se că el va fi respectat și că termenii înțelegerii vor fi onorați. Deoarece fiul era moștenitorul natural al viei, arendașul a crezut că, omorându-l, via îi va rămâne lui.

În această pildă, proprietarul viei îl reprezintă pe Dumnezeu, iar cei pe care i-a pus să aibă grijă de vie sunt marii preoți și fariseii. Slujitorii care au fost fie bătuți, fie omorâți, îi reprezintă pe profeți, iar fiul proprietarului viei Îl reprezintă pe Yeshua. Eroarea pe care mulți o fac în interpretarea acestei pilde este de a asocia arendașul viei, slujitorii omorâți și pe fiul proprietarului cu poporul evreu, în ansamblu, sau cu națiunea Israel. O astfel de concluzie este absolut incorectă. Însuși textul afirmă că pilda se adresa doar preoților cei mai de seamă și fariseilor care erau acolo.

„După ce au auzit pildele Lui, preoții cei mai de seamă și fariseii au înțeles că Isus vorbește despre ei." (Matei 21:45)

De asemenea, în această pildă, Yeshua le spune respectivilor lideri:

„De aceea vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam care va aduce roadele cuvenite." (Matei 21:43)

Este corect să interpretăm acest verset ca vorbind despre țara lui Israel? Răspunsul este nu, deoarece subiectul este Împărăția, și nu țara. Și nici nu este corect să aplicăm această pildă statutului poporului evreu de copii ai lui Dumnezeu, deoarece poporul evreu, în ansamblu, nu este niciodată menționat în această pildă. Interpretarea corectă este că predicarea modului în care cineva intră în Împărăția lui Dumnezeu, adică Evanghelia lui Mesia, nu va fi făcută de liderii evrei, ci o altă națiune (nu una literară, nu un grup etnic) va primi această responsabilitate. Oare acest lucru nu a avut loc deja, din moment ce majoritatea predicatorilor Evangheliei au fost dintre Neamuri și nu din iudaism sau dintre liderii săi, timp de aproape 2000 de ani?!

Pastorul Piper și mulți alți teologi ai înlocuirii folosesc acest text (vezi articolul menționat mai sus sau mesajul său din 2004 cu același titlu), ca fundamentul pentru a afirma că:

„Israelul a încălcat legământul cu Dumnezeu... așadar, statul secular Israel de astăzi nu poate revendica dreptul divin asupra țării."

O astfel de concluzie depășește obiectivul acestui pasaj și nu poate fi susținută de Scriptură.

IOAN 8

În acest capitol, Yeshua intră într-un dialog cu unii dintre farisei și, din nou, nu cu poporul evreu în general. De aceea, este incorect din punct de vedere hermeneutic să aplicăm afirmația pe care Yeshua o face în acest capitol oricui altcuiva, în afara acestui grup particular de evrei. John Piper nu este singur în graba sa de a le aplica tuturor evreilor cuvintele rostite de către Yeshua câtorva oameni. În același articol / predică, el menționează cu privire la Ioan 8:

> *„Dar Israelul nu-L iubește pe Isus ca Fiu al lui Dumnezeu și Mesia. De aceea, ei sunt, momentan, «vrăjmași ai lui Dumnezeu».*"

De ce oare, cei care susțin teologia înlocuirii nu includ în discuția lor asupra acestui capitol și faptul că mulți evrei, auzind învățăturile lui Yeshua, au crezut în El.

> *„Pe când vorbea Isus astfel, mulți au crezut în El. Și a zis iudeilor care crezuseră în El...*" (Ioan 8:30-31a)

Poate că evreii care au crezut în Yeshua în ziua aceea au fost mai mulți decât fariseii care L-au respins. Cum reușește pastorul Piper să ajungă la concluzia că Israelul (adică evreii, în general) este dușmanul lui Dumnezeu și a pierdut dreptul asupra țării? Din păcate, majoritatea oamenilor vor respinge Evanghelia, deoarece Yeshua spune că în Împărăție se ajunge pe o cale îngustă, pe care puțini o vor găsi (Matei 7:14). Așadar, pentru că majoritatea oamenilor vor respinge Evanghelia, cei care cred își pierd dreptul de a intra în Împărăție? Bineînțeles că nu. Atunci, deoarece majoritatea dintre evrei Îl resping pe Yeshua, poporul evreu își pierde dreptul asupra țării? Nu există niciun text în Scriptură care să lege respingerea lui Yeshua de faptul că poporul evreu își va pierde țara. Dimpotrivă, așa cum vom demonstra mai târziu în

această carte, Dumnezeu Își va împlini legământul cu poporul evreu cu privire la țară și, ca urmare, planul răscumpărării va putea fi dus la capăt.

Este foarte tulburător faptul că tot mai mulți creștini susțin soluția înființării a două state, soluție care va crea un stat islamic chiar pe locul ținutului biblic al Israelului. Care sunt implicațiile acestui fapt, atât din punct de vedere secular, cât și biblic? Despre asta vom discuta în capitolul următor.

Capitolul 4:

„DEZVOLTAREA ISLAMULUI... AR TREBUI SĂ NE ÎNGRIJORĂM?"

Care religie este cea mai mare? Dacă includem catolicismul în creştinism, atunci islamul este a doua cea mai mare religie din lume. Când încercăm să aflăm care religie are cea mai mare creştere, e mai greu de stabilit. Cu toate acestea, dacă ne uităm doar la numărul de convertiţi, islamul se află în cea mai rapidă creştere. Cei care spun că islamul nu este religia cu cea mai mare creştere, indică spre faptul că islamul este religia dominantă în ţările cu cea mai mare creştere demografică. Familiile de musulmani au o rată de natalitate foarte mare. Cu toate acestea, când ne uităm la noii convertiţi, adică oamenii care nu practică nicio religie, sau practică o altă religie, şi apoi se convertesc fie la islam, fie la creştinism, dezvoltarea creştinismului este mai mare decât a islamului. Dar, dacă întrebăm simplu, câţi adepţi are o anumită religie în lume la 1 ianuarie şi, apoi, comparăm cu numărul din 31 decembrie, cea mai mare creştere se va vedea la islam. O altă caracteristică semnificativă a acestor două mari religii este acea că musulmanii devin tot mai credincioşi religiei lor, în timp ce creştinii devin tot mai detaşaţi faţă de a lor. Această tendinţă a islamului va fi obiectivul primordial al acestui capitol.

ISLAMUL ŞI ADEPŢII SĂI

Islamul se schimbă în ceea ce priveşte aşteptările din dreptul adepţilor lui. Nivelul de angajament cerut astăzi este mult mai ridicat decât oricând altcândva în istorie. Musulmanii au devenit mult mai vizibili în societate, iar regulile de bază de îmbrăcăminte pentru femei s-au schimbat fundamental. Şi bărbaţii dovedesc, în multe moduri, un nou nivel de respectare a regulilor. Legea islamică (Sharia), care a fost adesea ignorată de majoritatea musulmanilor, este acum predată şi acceptată de un procent tot mai mare de musulmani. Exigenţele legii islamice sunt cele care definesc astăzi comunitatea musulmană. Ce înseamnă aceste schimbări pentru cei care nu sunt musulmani?

Islamul învaţă că, la început, când sunt o minoritate într-o comunitate, nu trebuie să facă presiuni asupra celor care nu sunt parte din religia lor şi că trebuie să-şi păstreze practicile religioase în tăcere şi în privat. Dar, când comunitatea se dezvoltă numeric şi ajunge la un procent semnificativ (chiar dacă încă în minoritate), pot adresa tot mai multe cerinţe şi aşteptări celor ce nu sunt adepţi ai islamului. În primă instanţă, se ajunge la un acord asupra unor astfel de solicitări, ca un efort din partea celor care nu sunt musulmani, de a fi sensibili şi politicoşi faţă de vecinii lor musulmani. Dar pe măsură ce influenţa islamică creşte într-o comunitate, cresc şi pretenţiile şi tonul pe care sunt comunicate. Odată ce aşteptările lor îi afectează tot mai mult pe non-musulmani, se ajunge la un punct în care aceştia vor refuza să le mai dea curs. Acest refuz este de obicei întâmpinat de musulmani cu proteste, care adesea devin violente, ajungându-se la distrugeri de proprietăţi.

Răspunsul acesta arată disponibilitatea islamului de a îmbrăţişa violenţa şi intimidarea pentru a-şi atinge obiectivele. Un astfel de comportament nu este doar acceptat, ci învăţat ca

expresie legitimă de slujire a dumnezeului musulman, Allah. Dacă analizăm terorismul din întreaga lume, vom descoperi că un procent foarte mare este generat de musulmani. Violența este folosită nu numai pentru respectarea legii islamice, ci și pentru suprimarea expresiei altor religii. În țările musulmane sunt din ce în ce mai frecvente actele de terorism împotriva creștinilor și distrugerea bisericilor. De fapt, în locurile în care Sharia este legea țării, cei care îmbrățișează o altă religie decât islamul sunt arestați și executați. Astfel de fapte nu sunt ceva nou pentru majoritatea. Atunci, de ce le discutăm aici? Din cauza distorsionării lor de către mass-media occidentală.

Când au loc atentate teroriste, mass-media occidentală nu știe cum să spună mai repede că astfel de acte de violențe nu trebuie legate de islam, ci mai degrabă de câțiva extremiști musulmani, care nu reprezintă islamul în general. Acest fapt este absolut fals! Faptele ne dezvăluie o imagine total diferită a islamului. De exemplu, în 21 decembrie 1988, zborul PanAm 103 a fost doborât de o bombă pusă într-o valiză. Abdelbaset Al-Megrahi a fost condamnat pentru această crimă. Chiar dacă a fost condamnat la închisoare pe viață pentru crima sa, a fost eliberat în 20 august 2009, pe motive umanitare. Când a ajuns în Libia, ca om liber, a fost primit ca un erou, iar clericii musulmani au fost prezenți în număr mare, sărutându-l și lăudându-l pentru acțiunile lui. Unde a fost condamnarea acestui om din partea comunității musulmane? Pur și simplu nu a existat. Când au loc acte teroriste, musulmanii din toată lumea se bucură, după cum am văzut în 11 septembrie 2001. Mass-media i-a arătat foarte pe scurt pe musulmanii palestinieni dansând și aplaudând pe străzi omorârea a aproape 4.000 de oameni nevinovați, iar apoi Yasser Arafat a interzis difuzarea unor astfel de materiale. Este important să notăm că astfel de manifestări de bucurie au avut loc în întreaga

lume musulmană. Din nou, unde au fost condamnările din partea clericilor musulmani în ceea ce privește aceste crime oribile? Nu au existat.

Liderii religioși musulmani laudă adesea public astfel de acte de terorism, iar liderii politici musulmani fac declarații în limba engleză prin care le condamnă, iar în arabă le laudă, la rândul lor. Acesta este standardul de comportament al politicienilor palestinieni, atunci când are loc un act terorist împotriva civililor israeliți. Cei care omoară oameni, prin detonarea de explozibili purtați pe sub haine, și iau numeroase vieți, sunt numiți martiri și aclamați ca eroi. Pozele lor sunt afișate în locuri publice ca o încurajare și pentru alții, de obicei tineri, pentru a-i determina să le urmeze exemplul. Ideea care trebuie înțeleasă este că aceasta nu este atitudinea câtorva indivizi rătăciți, care încearcă să atace una dintre marile religii ale lumii, ci este învățătura adevăratului islam.

Dacă analizăm originea islamului, descoperim că Mohamed a folosit violența pentru a impune islamul ca religie dominantă în Peninsula Arabă. Adepții lui au atacat satele, agresând și omorând oameni și câștigând putere și bogăție. Bazat pe violența prin care islamul a câștigat puterea la început, în islam a pătruns conceptul de Jihad. Acest concept legitimează folosirea forței pentru a atinge obiectivele islamului. Astăzi, mulți discută cu privire la adevărata însemnătate și aplicarea corectă a termenului de Jihad. Unii susțin că nu ar trebui aplicat la un conflict fizic, ci mai degrabă se referă la o luptă spiritual personală, lăuntrică. Cu alte cuvinte, asociază Jihadul cu lupta cuiva cu ispita și se opun categoric celor care îl folosesc pentru a justifica terorismul sau orice altă violență fizică. Deci, cine are dreptate în această problemă?

Poate că un exemplu din lumea evreilor ne poate ajuta în a înțelege esența ei. Vorbind despre iudaism, ne putem referi la iudaismul istoric, adică iudaismul ortodox, sau la o formă mai

nouă, numită iudaismul reformat. Diferența dintre acestea două aruncă o lumină asupra islamului. Iudaismul ortodox aplică în mod obligatoriu adepților lui textele religioase sacre, precum Talmudul și Vechiul Testament. În iudaismul reformat, adepții nu sunt supuși unor texte care să aibă o asemenea autoritate. Cu alte cuvinte, iudaismul reformat este mai mult o expresie culturală, care sărbătorește o moștenire, decât o expresie religioasă autentică. Sărbătorile principale, precum Sabatul, Kashrut (legile alimentare) și puritatea familială sunt respinse în iudaismul reformat, lăsând individul să decidă singur modul în care „religia" sa îi va influența viața. Rabinii reformați tind să nu aducă în congregație predici bazate pe texte religioase, ci pe preocupările sociale, în care rațiunea umană, nu un text religios, este baza pentru perspectiva lor.

La fel este Coranul în concepția unor musulmani. Ei se pot numi musulmani, dar cu greu pot fi socotiți adepți ai islamului, la fel cum un evreu reformat nu practică un iudaism bazat pe Tora. Acest fel de „musulmani" se identifică așa doar pe motive culturale, nu printr-un angajament față de învățăturile Coranului. Când sunt confruntați cu pasaje din Coran care încurajează violența, sunt obligați să le alegorizeze, în loc să le înțeleagă în sensul lor real. Pe scurt, când evaluăm islamul bazat pe învățăturile Coranului și alte texte religioase importante, trebuie să concluzionăm că este o religie violentă, care trebuie văzută ca o amenințare la libertatea celorlalți. Deci, e ciudat să vedem că doar puțini dintre liderii lumii occidentale recunosc amenințarea islamică și fac ceva pentru a o preîntâmpina. De ce?

DENATURĂRILE ISLAMICE

Islamul s-a folosit de mass-media într-un mod foarte eficient, pentru a-și atinge obiectivele. Recrutarea de noi convertiți este un obiectiv primordial pentru islam. În occident, unde sunt

predominantă credință iudeo-creștină, islamul se mândrește și se autopromovează ca o religie monoteistă. Chiar dacă acest lucru este adevărat, să nu credem că dumnezeul musulman, Allah, este același cu Dumnezeul revelat în Vechiul și Noul Testament. Islamul nu ar declara niciodată că Allah este Dumnezeul lui Israel. Nu poate, deoarece caracteristicile, atributele și învățăturile iudeo-creștine sunt mult diferite de felul în care este prezentat Allah. Musulmanii recunosc acest fapt între ei dar, deoarece Coranul include unii dintre oamenii Bibliei, precum Moise și Yeshua, mulți occidentali consideră că musulmanii se închină aceluiași Dumnezeu.

Yeshua din Nazaret este distorsionat în Coran și este mult prezentat ca altceva decât ceea ce ne dezvăluie Noul Testament. Acest fapt este adevărat pentru toate textele comune între Coran și Scripturile iudeo-creștine. De exemplu, lui Avraam nu i se cere să-l jertfească pe Isaac, ci pe Ismael. Un studiu atent al Coranului ne dezvăluie că anumite texte din Biblie au fost incluse în el ca un exercițiu de ușurare a tranziției celor care vin din alte religii. Astăzi, acest lucru este folosit cu un mare succes, iar islamul atinge comunitățile afro-americane, care au fost creștine în mod tradițional, dar care devin tot mai mult islamice. Biserici din mari zone urbane devin moschei, deoarece majoritatea celor care le frecventează s-au convertit la islam.

Chiar și în creștinism sunt mulți care afirmă că Yeshua este Fiul lui Allah, justificând o astfel de blasfemie prin faptul că Allah este doar un nume generic pentru Dumnezeu, în limba arabă. Deși în limbile semitice rădăcina pentru cuvântul Dumnezeu este legată de termenul arab Allah, este o distorsionare a mărturiei Scripturii să folosești fraza „Yeshua, Fiul lui Allah", deoarece în cultura islamică, Allah se referă doar la zeitatea musulmană, al cărui profet este Mohamed. Deoarece zeitatea musulmană este cu totul diferită de Dumnezeul adevărat al Scripturii iudeo-creștine,

este incorect din punct de vedere lingvistic să foloseşti o astfel de expresie, deoarece îi induce în eroare pe cei care o aud şi îi determină să creadă ceva ce este fals din punct de vedere biblic.

Islamul încearcă să facă convertiţi din diferite motive, primul fiind câştigarea controlului în regiunea respectivă. Nu trebuie să pierdem din vedere faptul că, atunci când metodele paşnice nu ajută la atingerea obiectivelor propuse, se foloseşte violenţa. O privire rapidă aruncată la guvernele din Orientul Mijlociu şi Asia ne arată că sunt islamice. Multe ţări au fost cruţate de violenţă, doar pentru că guvernele nu întreprind nimic împotriva musulmanilor. Islamul a folosit libertăţile şi procedurile guvernamentale în favoarea lor, iar după ce au câştigat puterea au anulat orice astfel de libertăţi şi legi. Afganistanul, sub talibani, este un foarte bun exemplu în acest sens. Când conducerea islamică are susţinerea guvernului, organizaţiile teroriste ies la suprafaţă, iar recrutările nu mai au loc pe baze ideologice, ci sunt impuse prin forţă.

ORIENTUL MIJLOCIU ÎN TRANZIŢIE

În primăvara anului 2011, au avut loc multiple tulburări în multe ţări din Orientul Mijlociu, proteste şi revolte prin care se cerea o schimbare politică şi respectarea drepturilor omului, multe dintre ele aducând cu succes o schimbare în sistemele de conducere. Mulţi din occident susţin aceste eforturi, asemănându-le cu lupta Americii pentru independenţă. Astfel de perspective sunt incorecte şi demonstrează un înalt grad de naivitate cu privire la ceea ce are loc în respectiva regiune. Liderul suprem al Iranului a fost citat la sfârşitul lui februarie 2011, în timpul unui discurs ţinut în faţa clericilor, la o conferinţă internaţională islamică ţinută în Teheran, spunând: *„Revoltele din lumea arabă sunt islamice... Duşmanii încearcă să portretizeze mişcarea populară din lumea musulmană ca fiind non-islamică, dar este clar că este în întregime islamică şi trebuie susţinută."*

Acest comentariu a fost făcut înainte de demonstrațiile puternice de stradă din Siria, împotriva liderului Bashar Al-Assad, care este un aliat apropiat al Iranului. Datorită acestei relații, sprijinul Iranului pentru aceste proteste și revolte a fost moderat. Situația din Siria este oarecum o anomalie. Chiar dacă mulți dintre cei care au ieșit în stradă în Orientul Mijlociu în primăvara anului 2011 au căutat cu adevărat libertate și drepturile omului, organizațiile musulmane s-au implicat imediat și, datorită resurselor și faptul că erau foarte bine organizați, au exploatat și au folosit aceste proteste și schimbările pe care le-au adus pentru propriile lor interese politice. Chiar dacă multe lucruri sunt încă în tranziție în momentul scrierii acestei cărți, noul guvern egiptean se gândește deja la o schimbare a acordului de pace cu Israelul și face schimbări la granița dintre Egipt și Gaza. Aceste schimbări periclitează siguranța Israelului, deoarece multe dintre armele pe care organizația teroristă Hamas le procură sunt aduse prin această graniță.

Conducerea familiei Al-Assad în Siria, tatăl și fiul, nu a fost foarte înrădăcinat în ideologia islamică, dar au avut nevoie de susținere din partea liderilor islamici pentru a rămâne la conducere. Evident că armata joacă un rol important în susținerea unui asemenea guvern opresiv. Pentru a supraviețui, Al-Assad a fost obligat să tolereze numeroase organizații teroriste în Siria. Iranul folosește Siria ca un pion dar, să nu ne înșelăm, când Bashar Al-Assad va cădea, Iranul se va asigura că la conducerea noului guvern sirian va veni un conducător cu adevărat islamic. Fie pe căi relativ pașnice, ca și Turcia, sau prin intimidare, așa acum a procedat Hezbollah pentru a-și crește influența în Liban, regimurile islamice sunt o realitate aflată într-o continuă expansiune în Orientul Mijlociu și în Asia. În Europa există o îngrijorare crescândă în rândul unora, dar încă există o mare ezitare printre lideri să numească islamul drept ceea ce este în realitate, și anume o mișcare violentă,

înrădăcinată mai mult în puterea politică decât orice ar putea însemna o expresie religioasă autentică. Deci, de ce se dezvoltă islamul atât de rapid în lume?

Islamul are o istorie de succes acolo unde există sărăcie şi lipsa de oportunităţi educaţionale. Limbajul Coranului este o formă elevată a diferitelor dialecte vorbite în lumea arabă. Cei mai mulţi arabi nu pot citi Coranul şi trebuie să se bazeze pe învăţăturile oferite de clericii lor pentru a înţelege mesajul islamului. Majoritatea celor din occident nu înţeleg că islamul este o religie în continuă dezvoltare şi că noile decrete ale anumitor clerici ajung să fie la fel de importante precum Coranul însuşi. Răsăritul trece printr-o transformare semnificativă, prin care îşi lărgeşte influenţa şi prezenţa în occident. Semnele sunt clare pentru cei care vor să le înţeleagă - un război major se află la orizont. Conflicte precum cele din Irak, Afganistan, Libia etc. nu sunt, din perspectiva islamică, decât o nouă strategie de război.

PLANUL DE RĂZBOI AL ISLAMULUI

Chiar dacă lumea arabă nu este cea mai educată, lipsa educaţiei oficiale nu trebuie să ne facă să credem că arabii nu sunt inteligenţi. Nimic nu este mai departe de adevăr. Ba mai mult, una dintre cele mai importante trăsături ale lumii musulmane este răbdarea. Musulmanii ştiu că o luptă cu vestul, şi în special cu Statele Unite ale Americii, dusă într-un mod militar tradiţional, nu s-ar solda cu un rezultat pozitiv de partea lor. Puterea armată americană nu poate fi, pur şi simplu, egalată nici măcar de o alianţă islamică militară. Liderii musulmani sunt foarte conştienţi de acest fapt, iar strategia lor militară în raport cu occidentul ia lucrul acesta în considerare. America este o super putere atât de mare datorită bogăţiei de care dispune. Aşadar, islamul atacă America tocmai la sursa puterii, şi anume bunăstarea financiară.

Încă din anii 80, America a început să cheltuie o sumă anuală tot mai mare în domeniul securității naționale. Conflictele armate din ziua de astăzi, precum războaiele din Irak și Afganistan, sunt niște găuri negre financiare imense în economia Statelor Unite. Aceste conflicte nu sunt exemple de războaie tradiționale, întrucât apariția constantă a actelor teroriste musulmane s-a dovedit a avea un mare succes în a determina America să-și continue operațiunile costisitoare, pe perioade îndelungate. În ciuda superiorității sale militare și a numeroasele victorii, nivelul de amenințare care își are originea în aceste țări n-a fost influențat în mod simțitor. Tocmai din acest motiv, politica externă americană s-a schimbat, ajungând să nu mai fie vorba doar de distrugerea inamicului, care de multe ori este foarte dificil de identificat, întrucât nu înfruntăm o armată tradițională, ci de aducerea la putere a unor regimuri democratice în aceste țări, care să se ridice împotriva amenințărilor teroriste. Aceste eforturi de reconstruire a națiunilor vor avea, probabil, același efect ca și în cazul preluării puterii în Afganistan de către talibani, susținuți, cel puțin indirect, de către Statele Unite. „Ahmed Rashid, autor binecunoscut și expert în probleme afgane, a spus că este «clar» că Washingtonul, care a înarmat și antrenat mujahedinii afgani în timpul luptei lor cu invadatorii sovietici, din anii 1980, a sprijinit indirect talibanii." „Statele Unite au încurajat Arabia Saudită și Pakistanul să sprijine talibanii, cel puțin până au ajuns la Kabul", pe 26 septembrie 1996. „Asta pare acum o mare ironie." (Citat dintr-un articol scris de Phillip Knightley, în The Guardian, 8 octombrie 2001)

Dezvoltarea continuă a islamului și a influenței sale în lume nu se va opri prea curând. De fapt, nu sunt primul care spune că islamul va juca un rol important în zilele din urmă.

Capitolul 5:

„FIARA DIN ZILELE DIN URMĂ"

Daniel a fost un mare om a lui Dumnezeu, care a primit viziuni şi abilitatea de a interpreta visele. În cartea care îi poartă numele, regele babilonian Nebucadneţar a avut un vis foarte important pentru zilele din urmă. Visul consta dintr-o imagine, un fel de statuie foarte mare, al cărei cap era din aur, pieptul şi braţele din argint, mijlocul şi coapsele din bronz, picioarele din fier şi tălpile dintr-un amestec de fier şi lut. Daniel arată clar faptul că fiecare secţiune reprezintă câte un imperiu diferit. Primul imperiu, sau împărăţie, este cel pe care-l conducea însuşi Nebucadneţar, adică Babilonul. Următorul este imperiul mezilor şi perşilor. Al treilea este imperiul grecilor, iar al patrulea este Roma. Al cincilea imperiu, cel alcătuit din fier şi lut, se dovedeşte a fi diferit de toate celelalte. Faptul că aceste împărăţii sunt revelate într-o singură imagine este foarte important, pentru că toate au ceva în comun: s-au împotrivit planurilor lui Dumnezeu. Acest fapt este evidenţiat prin interpretarea pe care o dă Daniel porţiunii din visul lui Nebucadneţar care vorbeşte despre o piatră.

„Tu te uitai la el, şi s-a dezlipit o piatră fără ajutorul vreunei mâini, a izbit picioarele de fier şi de lut ale chipului şi le-a făcut bucăţi. Atunci, fierul, lutul, arama, argintul şi aurul

s-au sfărâmat împreună şi s-au făcut ca pleava din arie vara; le-a luat vântul şi nici urmă nu s-a mai găsit din ele. Dar piatra care sfărâmase chipul s-a făcut un munte mare şi a umplut tot pământul." (Daniel 2:34-35)

Există multe informaţii importante în acest pasaj scurt. Prima este că majoritatea cercetătorilor Bibliei înţeleg „piatra" menţionată aici ca o referire la Mesia. Asta înseamnă că, deşi Mesia va lovi la picioarele statuii, adică la temelia ei, întreaga statuie va fi distrusă. Apoi, datorită faptului că Mesia va lovi cel de-al cincilea imperiu, putem concluziona că această împărăţie, reprezentată de picioare şi tălpi, nu se va arăta până în vremurile din urmă. În final, Mesia va fi Cel care va deveni o mare împărăţie şi va conduce întreg pământul, deoarece termenul „munte", atunci când este folosit în mod simbolic în Scripturi, se referă la un scaun de domnie. Ideea aceasta este susţinută şi mai târziu, când Daniel interpretează visul, spunând:

„Dar, în vremea acestor împăraţi, Dumnezeul cerurilor va ridica o împărăţie care nu va fi nimicită niciodată şi care nu va trece sub stăpânirea unui alt popor. Ea va sfărâma şi va nimici toate acele împărăţii şi ea însăşi va dăinui veşnic." (Daniel 2:44)

Aceste împărăţii sunt un subiect de care Daniel se ocupă în diferite locuri în profeţia sa. Capitolul 7 este un astfel de loc. În această secţiune, un rege nou, Belşaţar, conduce Babilonul. În timpul domniei lui, Daniel însuşi are un vis, care începe cu o viziune a celor patru vânturi din ceruri, care bat asupra Mării celei Mari - Marea Mediterană. În numerologia ebraică, numărul patru are o dimensiune globală. Aşadar, acest vis are legătură cu ceva ce va afecta întreaga lume. Termenul de „vânt" vorbeşte adesea despre o schimbare sau o tranziţie; aşadar, acest vis este

despre ceva care va aduce schimbare şi tranziţie în lume. Când în literatura apocaliptică se vorbeşte despre mare, este un mod de a descrie instabilitatea, deoarece marea se află într-o continuă mişcare. Aşadar, visul lui Daniel vorbeşte despre o schimbare care va afecta întreaga lume, va aduce o tranziţie care va fi determinată de o perioadă iniţială de instabilitate globală.

Apoi, patru fiare sunt menţionate în acest pasaj, care reprezintă patru împărăţii sau imperii. Între visul lui Nebucadneţar din capitolul 2 şi visul lui Daniel din capitolul 7, există o legătură. Prima fiară este descrisă ca fiind ca un leu. Majoritatea cercetătorilor asociază fiara aceasta cu Babilonul. A doua fiară este un urs, iar consensul general cu privire la ea este că reprezintă imperiul persan. A treia fiară seamănă cu un leopard, care descrie imperiul grec sau elenist. Ultima fiară este diferită de cele dinaintea ei. Nu este asemănată cu niciun animal anume, dar sunt folosite trei adjective importante pentru a o descrie. Cititorului i se spune că este nespus de grozavă, înspăimântătoare şi puternică. Această fiară avea dinţi mari de fier, cu care putea produce o mare distrugere şi s-a folosit de picioare pentru a zdrobi tot ceea ce nu fusese nimicit de dinţi. De asemenea, avea zece coarne. Această a patra fiară se spune că reprezintă Imperiul Roman.

Am spus deja că există o legătură între visul lui Nebucadneţar şi cel al lui Daniel. În aceste condiţii, trebuie să ne punem întrebarea, de ce visul lui Nebucadneţar include cinci împărăţii, în timp ce al lui Daniel, doar patru. Problema cea mai mare apare atunci când, în capitolul şapte, pare că după înfrângerea celei de-a patra fiare din visul lui Daniel, se întemeiază Împărăţia Mesianică. Cu alte cuvinte, visul lui Nebucadneţar are cinci împărăţii înainte de venirea lui Mesia, în timp ce visul lui Daniel are doar patru. Răspunsul este că Imperiul Roman apare de două ori. La acest fapt se face aluzie în visul lui Nebucadneţar, prin faptul că cea de-a

patra împărăție este din fier, iar a cincea este un amestec de fier și lut. Așadar, fierul este menționat în ambele împărății, pentru a arăta legătura dintre ele.

La fiara care reprezintă Roma trebuie acordată o atenție sporită faptului că are zece coarne. Tocmai aceste coarne și cornul adițional care va apărea mai târziu îl nedumeresc pe Daniel. Acest corn adițional, care se spune că era mai mic decât celelalte, smulge din rădăcini trei din cele zece coarne, atunci când apare. Aflăm din același capitol (vezi versetul 24) că fiecare corn reprezintă un rege sau un regat. Adică, o împărăție viitoare, care are legătură cu vechiul Imperiu Roman, se va ridica în zilele din urmă și va fi alcătuită din alte zece națiuni sau împărății. În timpul acestei împărății, un alt rege se va ridica și va fi diferit de ceilalți zece. El va supune trei regi din cei zece și va prelua conducerea întregului imperiu (vezi versetele 23-24). Va rosti cuvinte pline de hulă împotriva lui Dumnezeu și va face război împotriva credincioșilor Lui. El va domni „o vreme, două vremi și o jumătate de vreme", sau trei ani și jumătate (vezi versetul 25). Despre el se spune că va vrea să schimbe calendarul și legile (de asemenea, în versetul 25). Capitolul se încheie cu o promisiune a lui Dumnezeu, că acest împărat va fi distrus și va fi instaurată Împărăția veșnică a lui Dumnezeu.

Și cartea Apocalipsa reia această viziune, adăugând niște informații edificatoare. În capitolul 17 al cărții este menționată o curvă, care șade pe niște ape mari. Expresia „ape mari" din Apocalipsa se referă la o mare mulțime de oameni (vezi Apocalipsa 17:15 și 19:16). Așadar, această curvă stăpânește peste majoritatea lumii. În textele biblice evreiești, curvia este legată de obicei de idolatrie sau de o închinare nepotrivită. Ceea ce ne spune textul este că, în vremurile din urmă, marea majoritate a oamenilor nu se vor închina Dumnezeului lui Israel, ci vor avea o formă de închinare

idolatră. Faptul că textul spune că această curvă stă pe o fiară (vezi versetul 3) are o mare importanță. Cu alte cuvinte, din moment ce fiara reprezintă o împărăție globală, imperiul de la finalul istoriei, care se va ridica în lume înainte de instituirea împărăției lui Dumnezeu, va fi unul idolatru. În același verset se spune că fiara este de culoare stacojie, culoare care reprezintă păcatul (vezi Isaia 1:18), este acoperită de nume de hulă, imagine asemănătoare cu cea din Daniel 7:25 și are șapte capete și zece coarne. Mai târziu, în același capitol, vedem o explicație interesantă cu privire la fiară.

> *„Aici este mintea plină de înțelepciune. - Cele șapte capete sunt șapte munți pe care șade femeia. Sunt și șapte împărați: cinci au căzut, unul este, celălalt n-a venit încă și, când va veni, el va rămâne puțină vreme."* (Apocalipsa 17:9-10)

Din acest pasaj aflăm că cele șapte capete sunt niște munți. Am spus deja că, în literatura escatologică, muntele are de-a face cu guvernarea sau conducerea. Așadar, această fiară reprezintă șapte împărății. De asemenea, ni se spune că cinci din aceste împărății au căzut sau au existat în trecut. La care împărății face referire acest text? Cele cinci sunt: Egiptul, Asiria, Babilonul, Persia și Grecia. Cel care exista în timpul scrierii cărții Apocalipsa este Imperiul Roman. Prima diferență dintre cartea Apocalipsa și ceea ce ne spune Daniel este că viziunea din Apocalipsa începe cu o privire mai timpurie asupra imperiilor lumii. De asemenea, sunt incluse încă două imperii adiționale care i-au persecutat pe evrei, Egiptul și Asiria. Din perspectiva acestei intereptări, Roma ar fi al patrulea imperiu, ca și în visul lui Daniel. Când analizăm visul lui Nebucadnețar, trebuie să ne amintim de relația dintre cel de-al patrulea și cel de-al cincilea imperiu, ambele având fier în componență. Am spus anterior că această repetiție a fierului ne arată că trebuie să ne așteptăm la o reapariție a Imperiului Roman în zilele din urmă. Despre el, Ioan spune în Apocalipsa că va

rezista puțină vreme. Din Apocalipsa aflăm că acest al șaptelea imperiu, chiar dacă nu are viață lungă în comparație cu celelalte, va reapărea pentru a treia oară.

> „*Și fiara, care era și nu mai este, ea însăși este al optulea împărat: este din numărul celor șapte și merge la pierzare.*" (Apocalipsa 17:11)

La prima vedere, acest lucru poate fi derutant, dar trebuie să ne amintim că avem de-a face cu stilul literar apocaliptic, care adesea un este scris într-un mod unic, pentru a contribui la dezvăluirea anumitor informații. Numerele sunt importante și au un simbolism aparte. Am spus deja că numărul patru are dimensiune globală. Așadar, visul lui Daniel vorbește despre împărății care stăpânesc o mare parte din suprafața pământului. Visul lui Nebucadnețar vorbește despre cinci împărății, numărul cinci comunicând ideea de insuficient, incomplet; ceva ce nu își atinge obiectivele. Cu alte cuvinte, visul lui Nebucadnețar este o imagine de ansamblu a împărățiilor lumii, care nu vor dăinui și nici nu-și vor împlini obiectivul de a birui în fața lui Dumnezeu. Al cincilea va fi împărțit în două și apoi distrus, pentru a face loc instaurării Împărăției lui Dumnezeu (vezi Daniel 2:41-45).

Dacă analizăm viziunea lui Ioan din Apocalipsa 17, vedem șapte împărății. De ce șapte? Deoarece numărul șapte are legătură cu sfințirea. Cu alte cuvinte, Dumnezeu a ales în planul Său șapte imperii, care vor conduce la instaurarea Împărăției Sale. Apoi, cititorului i se spune că cel de-al șaptelea este și al optulea. Numărul opt are legătură cu înnoirea și cu conceptele de răscumpărare și împărăție. Așadar, odată cu distrugerea celei de-a opta împărății, se va arăta Împărăția lui Dumnezeu.

Tot în acest capitol se discută despre cele zece coarne.

„Cele zece coarne pe care le-ai văzut sunt zece împăraţi care n-au primit încă împărăţia, ci vor primi puterea împărătească timp de un ceas împreună cu fiara. Toţi au acelaşi gând şi dau fiarei puterea şi stăpânirea lor." (Apocalipsa 17:12-13)

Din nou, se văd clar asemănările dintre Apocalipsa şi Daniel. Ambele cărţi sunt de acord că cele zece coarne reprezintă zece regi şi că cei zece regi se vor arăta în împărăţia de la final (fiara), care va face război împotriva planurilor şi urmaşilor singurului Dumnezeu adevărat. Am văzut deja că Imperiul Roman se va arăta de trei ori (al şaselea, al şaptelea şi al optulea). Bineînţeles că primul a avut loc în urmă cu două mii de ani, între 27 î.Hr. şi 476 d.Hr. În ceea ce priveşte a doua lui apariţie, avem de luat o decizie. Fie considerăm că marea persecuţie a evreilor din timpul Celui de-al Treilea Reich, în timpul lui Hitler, îndeplineşte criteriile pentru a fi considerat un „Imperiu Roman", sau considerăm ca înainte de ultima fiară va fi o altă încercare de a conduce lumea, a unui imperiu pasager, care se va încadra în parametrii celor care au fost înaintea sa (**Egipt, Asiria, Babilon, Persia, Grecia şi Roma**). Ce au avut toate aceste imperii în comun? Răspunsul este că evreii au suferit în timpul lor. Trebuie să arătăm că oraşele capitală ale acestor imperii au fost diferite, dar toate au stăpânit, în general, cam acelaşi teritoriu. Cu alte cuvinte, aceste imperii au fost diferite între ele prin etnia şi naţionalitatea liderilor lor, dar nu atât de mult în aria peste care au stăpânit. Unii au arătat faptul că Imperiul Persan nu a persecutat evreii aşa cum au făcut-o ceilalţi. De fapt, Cirus este cel care le-a permis evreilor să se întoarcă în Israel şi să reconstruiască Templul. Şi alţi împăraţi persani i-au ajutat pe evrei, precum Darius şi Artaxerxes, dar e suficient să citim răspunsul lui Neemia privitor la starea Ierusalimului, din primele două capitole ale cărţii sale, sau istoria Esterei, pentru a vedea că viaţa în timpul domniei mezilor şi perşilor a fost adesea foarte dificilă pentru evrei.

GERMANIA NAZISTĂ ŞI IMPERIUL ROMAN

Cu siguranţă că Holocaustul reprezintă cea mai mare persecuţie a evreilor care a avut loc în istorie. Din acest motiv este greu de crezut că Scriptura ar păstra tăcerea cu privire la acest eveniment. Şi poate că nici n-o face. Studiind fiara din Apocalipsa 17, înţelegem că cel de-al şaselea imperiu (cap) menţionat, este Roma. Acest imperiu pare să reapară pentru o perioadă scurtă de timp, fiind totodată şi al optulea. Putem concluziona că perioada barbară de conducere a nazismului lui Adolf Hitler, responsabil pentru moartea a aproape 6 milioane de evrei şi a 50 de milioane (unii estimează până la 70 de milioane) de oameni în timpul Celui de-al Doilea Război Mondial, adică aproape patru procente din populaţia lumii de la acea vreme, este cel de-al şaptelea imperiu? Dacă aşa stau lucrurile, atunci Imperiul Nazist al fi al şaptelea. O astfel de perspectivă nu este nouă, unii sugerând deja o asemenea teorie. Acesta este argumentul principal în cartea lui Robert Van Kampen, „The Sign" (*Semnul*).

„Ideea lui Van Kampen, a unei reveniri a Celui De-al Treilea Reich, este demnă de luat în considerare, în mod special dacă ţinem cont de obsesia islamului faţă de cartea lui Hitler, «Mein Kampf» pe care musulmanii o traduc cu „Jihadul". În vremea în care a scris, Van Kampen n-a avut acces la toate informaţiile pe care le avem astăzi despre islamul radical. Aşadar, părerea sa despre revenirea unui Al Treilea Reich, este una ingenioasă..." (Dintr-o lucrare care urmează a fi publicată în curând, intitulată „Musterion", de Sergio F. Cabrera).

În capitolul 13 din Apocalipsa se discută tocmai această problemă a imperiilor. Ioan primeşte o viziune a unei fiare care iese din mare, dar în ordinea inversă celei din Daniel. În timp ce ordinea în care vede Daniel fiara este leul, ursul şi leopardul, Ioan vede mai întâi leopardul, apoi ursul şi leul. Ioan informează

cititorul că Satana este cel care le dă putere și autoritate. Chiar dacă sunt menționate șapte capete, se pare că, de fapt, această viziune este despre o singură împărăție. Pasajul spune cititorului că împărăția seamănă cu un leopard. Leoparzii sunt oportuniști, urmărind o multitudine de prăzi. Tehnicile lor de vânătoare sunt printre cele mai eficiente din junglă, apropiindu-se pe nesimțite de pradă, care nu realizează pericolul în care se află, până când e prea târziu. Leoparzii își domină totdeauna prada. Textul spune că împărăția seamănă cu un leopard, dar are labe ca de urs. Labele din urmă ale ursului sunt foarte importante, pe ele ridicându-se atunci când atacă. În final, se spune că fiara are o gură ca de leu. Răgetul leului este cel mai puternic și mai intimidant. Fiara rostește mari hule împotriva Domnului. Se poate ca această caracteristică să fie motivul pentru care gura ei este ca a unui leu.

O perspectivă interesantă asupra înțelegerii acestei viziuni, pe care unii au sugerat-o deja, este aceea că a șaptea fiară va fi alcătuită din cele mai rele trăsături ale imperiului care a precedat-o. De asemenea, ni se spune că ea va dăinui pentru puțină vreme, va suferi o lovitură fatală, care ulterior va fi vindecată, spre uimirea tuturor (vezi Apocalipsa 13:3). Pasajul descrie un sentiment de neputință în lupta împotriva acestei fiare. Este clar că acest imperiu este complet împotriva a tot ceea ce are de-a face cu Dumnezeul cel viu.

> *„Ea și-a deschis gura și a început să rostească hule împotriva lui Dumnezeu, să-I hulească Numele, cortul și pe cei ce locuiesc în cer. I s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască. Și i s-a dat stăpânire peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam."* (Apocalipsa 13:6-7)

Nu e nicio îndoială că acest imperiu va fi nemilos și va cere supunere totală. Locuitorii îi vor jura loialitate de frică și dintr-un sentiment de deznădejde. Dacă se va folosi de simbolurile și de

numele de nazism nu contează prea mult. Profeția ne dezvăluie că un imperiu cu centrul în Europa, cu moștenirea înrădăcinată în cea a Greciei antice și a Imperiului Roman, se va arăta din nou în zilele din urmă. Deși majoritatea sugerează că Al Treilea Reich este denumirea care face referire în mod corect la Imperiul Roman Medieval și la Imperiul German Modern, eu doresc să ofer o perspectivă alternativă. Hitler și-a intitulat regimul său nazist Al Treilea Reich, deoarece îl vedea ca o renaștere a vechilor imperii grec și roman. Hitler a crezut că rasa ariană este înzestrată în mod divin cu trăsături și capacități superioare. Un studiu atent al lui Hitler ne dezvăluie obsesia lui pentru Alexandru cel Mare și pentru împărații romani. Este foarte bine documentată și pasiunea lui pentru artefacte și relicve din aceste perioade.

Care este legătura dintre imperiul final și islam? Răspunsul la această întrebare îl găsim în capitolul 8 din cartea Daniel.

ȚAPUL DINSPRE APUS

Aproape toți cercetătorii biblici văd acest capitol ca având legătură cu trecutul. Cu toate acestea, o astfel de perspectivă este în contrast cu unele dovezi interne ale textului însuși. Cititorului i se spune de două ori în acest pasaj că evenimentele au legătură cu vremurile din urmă (vezi versetele 17 și 19). Daniel a primit această profeție în al treilea an al lui Belșațar, nepotul lui Nebucadnețar, care a urcat la tron după domnia de 23 de ani a tatălui său. Interesant este că, după ce l-a prezentat pe împăratul Darius (imperiul persan) în capitolul 6, narațiunea revine la o perioadă anterioară, cea babiloniană.

Viziunea din capitolul 8 are legătură cu viziunile din capitolele 2 și 7. De asemenea, este foarte sugestiv faptul că, deși Belșațar a fost împăratul Babilonului, Daniel este înfățișat la Susa, capitala Imperiului Persan. Este foarte clar din această viziune că în

capitolul 8 este prezentată Persia, adică Iranul de astăzi. Prima parte a viziunii este a unui berbec cu două coarne, dintre care unul este mai mare decât celălalt. Potrivit comentatorilor, coarnele reprezintă conducători sau regi. Aşadar, al doilea împărat are o mai mare autoritate şi îşi extinde şi mai mult imperiul. Nu doar că poate să se extindă, ci face acest lucru cu uşurinţă şi fără nicio împotrivire reală, ca şi cum nu este nimeni în stare să i se opună. Chiar dacă acest imperiu este situat în est, în Iranul de astăzi, el se extinde spre vest, nord şi sud.

> *„Am văzut cum berbecul împungea cu coarnele spre apus, spre miazănoapte şi spre miazăzi; nicio fiară nu putea să-i stea împotrivă şi nimeni nu putea să scape pe cine-i cădea în mână, ci el făcea ce voia şi a ajuns puternic."* (Daniel 8:4)

Este clar că acest imperiu este în est şi, deşi se extinde şi spre nord şi sud, direcţia principală de expansiune este spre vest. În timpul acestei expansiuni, cititorul este informat dintr-o dată de apariţia unui ţap, care merge fără să atingă pământul (vezi versetul 5). Această descriere pare să indice un fel de abilitate supranaturală, care nu vine de la Dumnezeu, deoarece mai târziu ni se va demonstra că el se împotriveşte planurilor lui Dumnezeu. Astfel, această putere specială vine din partea lui Satana. Ni se spune că ţapul are un singur corn între ochi şi că se luptă cu berbecul şi îl învinge, rupându-i cele două coarne.

Acest unic corn al ţapului se rupe şi face loc apariţiei altor patru coarne dedesubt, care se mişcă în direcţia celor patru vânturi. După cum am spus deja, patru reprezintă dimensiunea globală. Ca urmare, un nou imperiu se va ridica din apus şi va conduce lumea. Textul continuă spunând că din acest imperiu se va ridica un „corn mic". Acest „corn mic" este un conducător rău, care-şi extinde împărăţia spre sud şi est, pentru a ajunge în Ţara Promisă

- Israel. Imperiul lui nu face război doar cu cei din această lume, ci Scriptura ne spune că:

> *„S-a înălțat până la oștirea cerurilor, a doborât la pământ o parte din oștirea aceasta și din stele și le-a călcat în picioare. S-a înălțat până la căpetenia oștirii, i-a smuls jertfa necurmată și i-a surpat locul locașului său celui sfânt."* (Daniel 8:10-11)

Informația aceasta ne arată limpede că această profeție are de-a face cu vremurile din urmă. Bătălia descrisă este una spirituală și reprezintă conflictul dintre Satana și un prinț ceresc, care va aduce, într-un final, Împărăția lui Dumnezeu. Vom discuta despre această bătălie, în detaliu, mai târziu. Secțiunea finală a acestui capitol oferă o explicație a acestei profeții. Faptul că Gabriel este trimis să-i ofere această explicație lui Daniel este de mare importanță. Gabriel este îngerul care, potrivit tradiției evreiești, are de-a face cu răscumpărarea finală. De aceea, cei ce studiază Noul Testament nu trebuie să fie surprinși că el este cel care a anunțat nașterea lui Yeshua. În explicația dată de Gabriel lui Daniel, el spune că berbecul și cele două coarne reprezintă regii mezilor și perșilor. Din nou, trebuie să subliniem că Gabriel arată clar că viziunea are de-a face cu vremurile din urmă și nu cu vremea imperiului persan antic.

Țapul care învinge berbecul, este împăratul Greciei. După cum Imperiul Grec s-a ridicat sub conducerea lui Alexandru cel Mare și i-a înfrânt pe persani, în zilele din urmă va avea loc ceva similar. Acesta este contextul istoric oferit cititorului și celor care vor fi martori ai acestor evenimente, pentru a înțelege ce se întâmplă. Trebuie arătat că, deși cuvântul „Grecia" este folosit, ideea care e transmisă aici este a unui imperiu european.

Înainte de a trece la o prezentare mai detaliată a acestor evenimente, ar fi util să facem conexiunea dintre lucrurile discutate în capitolele anterioare și viziunea lui Daniel.

DANIEL 8 ŞI ZILELE NOASTRE...

Dacă socotim că suntem aproape de perioada zilelor din urmă şi analizăm ce spune Daniel în capitolul 8, nu e greu să ne imaginăm scopul acestei viziuni, în lumina evenimentelor curente. Naţiunea din Orientul Mijlociu care creşte în putere şi proeminenţă astăzi, cu o influenţă mai mare decât celelalte, este Iranul. Iranul are relaţii solide cu Turcia şi Siria şi, de asemenea, are o imensă influenţă în Liban, prin intermediul Hezbollah, consolidându-şi şi relaţiile cu Coreea de Nord, Rusia, şi alte naţiuni. Dorinţa Iranului de a distruge Israelul este binecunoscută, oferind ajutor pentru numeroase organizaţii teroriste, precum Hamas, în eforturile lor de a compromite securitatea Israelului. Guvernul iranian este puternic islamic şi îndeplineşte un rol indiscutabil în destabilizarea naţiunilor din Orientul Mijlociu ai căror lideri nu împărtăşesc aceeaşi perspectivă islamică.

În timp ce islamul înaintează spre vest, Iranul câştigă tot mai multă influenţă şi sprijin de la populaţia musulmană aflată în creştere în Europa şi America de Nord. După cum am spus anterior, islamul este o religie violentă, care a demonstrat în repetate rânduri disponibilitatea de a folosi practici barbare pentru a-şi atinge obiectivele. La momentul scrierii acestei cărţi, cel mai cunoscut terorist islamic a fost capturat şi omorât în Pakistan. Evenimentele din jurul eliminării lui Osama bin Laden au aruncat o lumină puternică asupra islamului în marea parte a Orientului Mijlociu. Când raportul şi detaliile cu privire la moartea lui bin Laden au fost dezvăluite, s-a văzut limpede că guvernul pakistanez l-a ajutat cu bună ştiinţă. Cum se poate explica altfel faptul că o persoană atât de căutată a putut trăi liniştită într-un oraş militar, fără să atragă atenţia oficialilor guvernamentali, într-o ţară cunoscută stat poliţienesc.

Este de neimaginat ca o casă cu mult mai mare decât cele din jur, cu sistemele de securitate de care dispunea, să nu atragă

atenția serviciilor secrete pakistaneze. Cine este proprietarul? Cine a construit-o? Cine a plătit pentru ea? Sunt doar câteva dintre întrebările pe care cu siguranță că guvernul și le-a pus și la care a aflat răspunsuri. Faptul că era doar la un kilometru distanță de principala academie militară pakistaneză, n-ar fi făcut decât să suscite interesul serviciilor secrete pakistaneze.

Chiar dacă acceptăm explicațiile foarte greu de crezut ale guvernului pakistanez, că nu știau că Osama bin Laden locuia acolo, este imposibil de acceptat reacția lor dură și jignitoare față de Statele Unite, după ce lumea a fost informată despre omorârea lui bin Laden. Ai crede că guvernul pakistanez le va mulțumi americanilor că au prins un fugar atât de periculos, care ar fi putut coordona acțiuni teroriste împotriva Pakistanului deoarece, cel puțin la nivel declarativ, colaborau în lupta împotriva terorismului și ofereau informații cu privire la organizația teroristă Al-Qaida, condusă de Osama bin Laden. Cu toate acestea, în loc să mulțumească Statelor Unite, fostul președinte pakistanez, Pervez Musharraf, s-a dezlănțuit împotriva Americii pentru încălcarea suveranității sale și a amenințat cu represalii militare împotriva forțelor armate americane, dacă ar întreprinde și alte atacuri împotriva teroriștilor de pe teritoriul Pakistanului.

Unele persoane din administrația Obama au spus că astfel de afirmații ale autorităților pakistaneze sunt făcute doar pentru a calma populația musulmană din țara lor. Deși nu sunt de acord categoric cu această afirmație, ea nu face decât să arate poziția extrem de solidă pe care islamul o are într-o țară ca Pakistanul. Dacă majoritatea musulmanilor sunt oameni buni, care iubesc pacea, și doar o mică parte sunt radicali, de unde vine nevoia unor astfel de afirmații, din moment ce doar o mică parte din musulmanii pakistanezi ar fi nemulțumiți de acțiunile americane? Dacă analizăm în mod obiectiv toate faptele, cea mai rezonabilă

concluzie este că adevăratul islam este radical şi violent şi îşi consolidează în permanenţă poziţia în Orientul Mijlociu şi în Asia. Islamul îşi dezvoltă rapid sfera de influenţă în Europa şi America de Nord, lucru care trebuie să ne îngrijoreze pe toţi.

Islamul nu este religia fiarei. Aceasta se va ridica împotriva islamului, pentru a-l distruge, alături de toate celelalte religii care nu acceptă învăţăturile religiei împărăţiei ultimelor zile. Fiara, care este imperiul final, şi „cornul mic", liderul său, se vor ridica din Europa şi vor conduce toată lumea. Acest conducător, asemănat în viziune cu un „corn mic", este descris în Noul Testament ca fiind Antihristul. Antihristul, modul în care va ajunge la putere şi evenimentele din jurul lui constituie subiectul următorului capitol.

Capitolul 6:

„ANTIHRISTUL"

Dacă studiem termenul „Antihrist" în Scripturi, vom descoperi că este folosit în două moduri distincte, dar cu legătură între ele. Prima utilizare are de-a face, evident, cu cel care se va ridica în vremurile din urmă şi va conduce un imperiu global, care se împotriveşte planurilor lui Dumnezeu şi-i persecută pe credincioşii Lui. Aceasta este cea mai obişnuită utilizare. A doua are de-a face cu un duh mincinos, care neagă faptul că Yeshua este Mesia şi că este de la Dumnezeu.

> „*Şi orice duh care nu mărturiseşte pe Isus nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist, de a cărui venire aţi auzit...*" (1 Ioan 4:3)

Acest verset, împreună cu alte câteva, arată clar că cei care neagă divinitatea lui Yeshua se vor uni cu Antihristul şi se vor alătura eforturilor lui de a zădărnici planurile şi obiectivele Dumnezeului cel Viu. Ideea pe care trebuie s-o înţelegem este că Antihristul nu este definit de lucrurile pe care le promovează, ci de cele cărora li se împotriveşte, şi anume persoana (identitatea) şi lucrarea lui Mesia Yeshua. Deci, iniţial, oamenii nu vor fi neapărat de partea lui, ci vor fi împotriva lui Yeshua cel despre care ne învaţă Biblia.

Joel Richardson, Walid Shoebat şi alţii alături de ei, au scris că islamul va fi religia lui Antihrist. Dar o astfel de perspectivă este greu de armonizat cu viziunea lui Daniel din capitolul 8. Deşi islamul se răspândeşte şi îşi impune legile opresive asupra altora, la un moment dat se va declanşa un conflict, lupta dintre berbec şi ţap, şi oamenii din occident se vor împotrivi prin război expansiunii islamului spre vest. Imperiul de vest, cu sediul în Europa, va acţiona mai întâi în apărarea Israelului împotriva dorinţei islamului de a extermina naţiunea şi poporul evreu. Deşi statul Israel cât şi poporul evreu vor suferi enorm în această perioadă de persecuţie, ea nu este cea despre care se vorbeşte în Ieremia, capitolul 30, versetul 7.

Înainte de vremea despre care vorbeşte Ieremia, Israelul va fi atacat de o confederaţie a naţiunilor islamice, condusă de Iran. Acest război va impune înţelegere forţată de pace între Israel şi vecinii săi. Occidentul (ţapul) ce învinge orientul (berbecul) şi va permite Israelului să revină la vechile sale practici religioase, inclusiv la aducerea de jertfe. Această întoarcere la închinarea prin jertfe este semnul profetic cheie. În Daniel 9 se vorbeşte despre o înţelegere. Cuvântul folosit aici este de fapt „legământ". Va fi un legământ ce va permite Israelului să aducă iarăşi jertfe. Textul din capitolul 9 arată clar că Antihristul este cel care va încheia acest legământ (vezi Daniel 9:27). De ce ar vrea Antihristul să apere Israelul şi să le permită să ridice un altar şi să-şi reia vechile lor practici?

Cei mai mulţi oameni cred că, deoarece Antihristul este împotriva lui Dumnezeu, nu s-ar ralia niciodată la ceva ce ar fi în folosul Israelului, al poporului evreu sau al iudaismul. Eroarea lor este că nu-şi dau seama că principala dorinţă a lui Dumnezeu este aceea de a aduce Împărăţia. Deoarece Israelul va juca un rol major în acest sens, Antihristul va fi la început binevoitor faţă de Israel şi de poporul evreu, în încercarea de a-i atrage departe de Dumnezeu şi de voia Sa. Textul afirmă clar că, după ce pare că

susține Israelul, la mijlocul perioadei de șapte ani, el va încălca această înțelegere și va anula sacrificiile zilnice. Acest eveniment, care se numește Urâciunea Pustiirii, va fi discutat într-un capitol ulterior. Ideea de care trebuie să ținem cont acum este aceea că, după înfrângerea islamului, occidentul va lua anumite măsuri, pentru a se asigura că un astfel de extremism religios nu va mai apărea niciodată. Aceasta este una dintre consecințele textului din Daniel 7:25, care spune că Antihristul va schimba legile.

Occidentul, ajuns ulterior sub conducerea lui Antihrist, va face pașii necesari stabilirii unui set de parametri la care trebuie să se conformeze orice manifestare religioasă. Una dintre doctrinele primordiale va fi pluralismul religios. Orice expresie religioasă care pretinde că deține adevărul și este relevantă pentru toți oamenii, va fi întâmpinată cu o puternică opoziție din partea imperiului occidental. O astfel de religie va fi văzută ca îngustă, intolerantă și că se pune pe o poziție de superioritate față de celelalte și va fi considerată ca încălcând doctrina de bază a pluralismului religios. Afirmația lui Yeshua că este singurul fiu al Tatălui și că doar prin El putem fi mântuiți și putem intra într-o relație cu adevăratul Dumnezeu, va fi considerată nu doar ofensatoare, ci și inacceptabilă în respectivul imperiu, și va fi scoasă în afara legii. Omul poate fi „creștin" în acest imperiu, dar nu felul de creștin (autentic) care se bazează pe autoritatea textelor biblice pentru credințele sale. Cei care vor crede că un astfel de compromis văduvește creștinismul de doctrinele sale de bază, vor fi persecutați. Acest necaz va fi discutat în detaliu, într-un capitol ulterior.

Revenind la subiectul principal al acestei secțiuni, acela că Antihristul va rosti mari blasfemii, descoperim că puterea lui va veni de la Satana. Prin influența lui Satana, Antihristul va putea să facă multe semne supranaturale și să câștige conducerea imperiului occidental.

„Ea lucra cu toată puterea fiarei dintâi înaintea ei și făcea ca pământul și locuitorii lui să se închine fiarei dintâi, a cărei rană de moarte fusese vindecată. Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului prin semnele pe care i se dăduse să le facă în fața fiarei." (Apocalipsa 13:12-14a)

Descrierea lui Daniel este foarte asemănătoare cu aceea din cartea Apocalipsa:

„La sfârșitul stăpânirii lor, când păcătoșii vor fi umplut măsura nelegiuirilor, se va ridica un împărat fără rușine și viclean. El va fi tare, dar nu prin puterea lui însuși; el va face pustirii de necrezut, va izbuti în tot ce va începe, va nimici pe cei puternici și chiar pe poporul sfinților. Din pricina propășirii lui și izbândirii vicleniilor lui, inima i se va îngâmfa, va pierde pe mulți oameni care trăiau liniștiți..." (Daniel 8:23-25a)

În acest pasaj găsim câteva informații importante. Antihristul este descris ca având puteri supranaturale, care nu vin de la el însuși. El își va folosi puterea nu doar pentru a face minuni, ci pentru a-i amăgi pe oameni. Promisiunile sale de pace vor fi încălcate și pe mulți îi va omorî. În cele din urmă, se va situa împotriva poporului lui Dumnezeu. Aceste lucruri vor avea loc într-o ordine specifică și este esențial ca cititorul să le înțeleagă în felul acesta, pentru a interpreta corect evenimentele pe care le prezice Scriptura.

Chiar dacă Antihristul se va prezenta ca unul care oferă soluții înțelepte la problemele oamenilor și inițial va demonstra acest lucru, în final el va aduce multă suferință și necaz în lume. Va promite pace și va aduce pace, dar doar pentru a-și pune în practică planurile de dominație asupra lumii și înălțare a propriei persoane. Chiar dacă lumea își va pune multe speranțe în el, vor avea parte de multe necazuri din partea lui.

NECAZUL ŞI ANTIHRISTUL

Necazul este o temă care caracterizează vremurile din urmă. Studiind necazurile din Biblie, descoperim că trebuie să fim atenţi care este sursa necazului. Lipsa acestei informaţii creează multe dificultăţi în interpretarea profeţiilor cu privire la evenimentele care vor însoţi vremurile din urmă. Întrebarea care se ridică aici este dacă sursa acestui necaz este Dumnezeu sau Satana. Biblia spune foarte limpede că cei care cred în Mesia Yeshua nu vor trece prin necazul care vine de la Dumnezeu şi este cunoscut şi sub denumirea de mânia lui Dumnezeu. Apostolul Pavel scrie despre mânia lui Dumnezeu.

> *„Fiindcă Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea prin Domnul nostru Isus Hristos."* (1 Tesaloniceni 5:9)

Am spus deja că Antihristul va încheia o înţelegere (un legământ) care permite Israelului să revină la sistemul de jertfe, înţelegere care ar trebui să fie valabilă pentru o perioadă de şapte ani. Pe lângă jertfele aduse în Israel, multe alte evenimente se vor întâmpla în timpul acesta. Mulţi cred, în mod eronat, că în această perioadă de şapte ani se va manifesta mânia lui Dumnezeu. Nu este aşa. De fapt, este imposibil de susţinut o astfel de poziţie dacă pornim de la textele biblice. Am spus deja că, la jumătatea celor şapte ani, Antihristul va încălca înţelegerea pe care a făcut-o, motiv pentru care această perioadă de şapte ani poate fi împărţită în două segmente. În continuare, vom face o prezentare a evenimentelor ce vor avea loc în prima jumătate a perioadei de şapte ani.

În capitolul 1, am studiat primele patru peceţi din Apocalipsa 6. Am văzut o legătură clară între aceste peceţi şi prima secţiune din Matei 24. Când vorbeşte despre aceste evenimente, Mesia Yeshua le numeşte începutul durerilor (vezi Matei 24:8). E imposibil să

ne dăm seama dacă aceste evenimente se desfăşoară în perioada celor şapte ani sau înaintea ei. Poate că unele da, altele nu. Cu toate acestea, când ajungem la a cincea pecete şi la ceea ce este descris în Matei 24:9-14, putem fi siguri că această persecuţie a credincioşilor din zilele de pe urmă este un eveniment care va avea loc în prima jumătate a celor şapte ani. Motivul pentru care putem fi siguri este faptul că persecuţia credincioşilor se încheie cu un eveniment cunoscut drept Urâciunea Pustiirii. O discuţie mai amplă despre Urâciunea Pustiirii şi despre motivul pentru care aceasta reprezintă sfârşitul persecuţiei celor credincioşi va avea loc mai târziu. Obiectivul central al acestei secţiuni sunt asemănările dintre Matei 24:9-14 şi Apocalipsa 6:9-17.

MATEI 24:9-14

La finalul textului despre războaie, conflicte, cutremure, foamete şi molimă, Yeshua concluzionează, afirmând că acestea sunt doar începutul. Apoi începe să vorbească despre ucenicii Săi, care vor avea parte de mari necazuri şi chiar de moarte. Când vorbeşte despre credincioşi, Yeshua foloseşte persoana a doua plural cu privire la ei. Este important să observăm că cei care îi vor persecuta sunt din toate naţiunile. Cu alte cuvinte, întreaga lume se va împotrivi din toate puterile ucenicilor lui Mesia în timpul acestei perioade. De fapt, textul spune că toate naţiunile îi vor urî pe cei credincioşi din cauza legăturii lor cu numele lui Yeshua. Această afirmaţie poate sugera ceva diferit decât pare la o primă lectură. Se poate ca nu numele lui Yeshua să fie cel care aduce persecuţia, ci trebuie să ţinem cont că, în Scriptură, numele este sinonim cu caracterul. Aşadar, cei care vor fi urâţi şi vor fi persecutaţi nu sunt doar cei care doar îşi asumă identitatea de creştini, ci cei care pun cu adevărat în practică învăţăturile lui Mesia, care ne sunt dezvăluite în Cuvântul lui Dumnezeu, şi au un caracter asemănător cu al Lui.

În această secțiune, apare termenul „trădare", lucru care dezvăluie că autoritatea care va conduce în această perioadă va căuta să-i aresteze pe cei credincioși. Biblia spune altundeva că rudele, prietenii și chiar cei ce se numesc frați de credință, dar de fapt nu au o credință autentică, vor da credincioșii adevărați pe mâna autorităților (vezi Marcu 13:12 și Luca 21:12-17). În timpul acesta, numeroși profeți și învățători falși vor atrage atenția multora, care vor fi înșelați de cuvintele lor false. Păcatul și fărădelegea vor fi prezente din plin. Este important să înțelegem că, în această perioadă de imoralitate, legile care vor fi încălcate sunt legile lui Dumnezeu, nu neapărat cele civile.

Este absolut esențial să ne amintim că în secțiunea anterioară s-a discutat despre războaie, conflicte, cutremure, foamete și molimă, care vor aduce haos în lume și vor face ca masele de oameni să solicite o schimbare. Ca răspuns la această nevoie globală de schimbare, va lua ființă un guvern mondial. Acest nou guvern va fi fiara finală, adică imperiul, din care se va ridica Antihristul. Pe termen scurt, acest guvern va aduce pace și prosperitate economică și chiar va da impresia că rezolvă problemele din Orientul Mijlociu. Chiar dacă, dintr-o perspectivă seculară, lucrurile se vor ameliora, starea spirituală a lumii se va degrada. Credincioșii care se vor opune lipsei de sfințenie din acest nou imperiu, vor deveni ținta unor persecuții susținute. Acești credincioși se vor pronunța nu doar împotriva încălcării grosolane a Cuvântului lui Dumnezeu, care va fi o caracteristică a acestui imperiu, ci vor și proclama mesajul Evangheliei (vezi Matei 24:14). Aceste două atitudini ale credincioșilor vor duce la o perioadă de mari necazuri pentru ei.

Analizând tipul de comportament care va atrage necazul asupra ucenicilor lui Mesia, devine tot mai clar că Dumnezeu nu poate fi sursa lui. Cel care generează acest necaz este, bineînțeles, Satana, care îi urăște pe cei care ascultă de Cuvântul lui Dumnezeu și-l onorează pe Yeshua.

APOCALIPSA 6:9-17

Analizând capitolul 6 din Apocalipsa, observăm câteva legături evidente cu învățăturile lui Yeshua din Matei 24. Când este ruptă pecetea a cincea, Ioan vede sub altar sufletele celor care fuseseră omorâți din două motive. Primul este ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu și al doilea este mărturia lor plină de credință. Este clar că acești oameni au trăit într-un mod care a reprezentat o adevărată mărturie despre Domnul lor, Mesia Yeshua. Cei care au fost omorâți strigau către Domnul, având o solicitare foarte specifică.

> *„Ei au strigat cu glas tare și ziceau: «Până când, Stăpâne, Tu, care ești sfânt și adevărat, zăbovești să judeci și să răzbuni sângele nostru asupra locuitorilor pământului?»"* (Apocalipsa 6:10)

Această afirmație ne ajută să înțelegem limpede că mânia lui Dumnezeu nu a început încă. Doar odată cu ruperea celei de-a șasea peceți începe să fie vorba despre mânia lui Dumnezeu. În versetul 12 primim două indicii importante. Aflăm că, atunci când este ruptă a șasea pecete, printre evenimentele ce vor avea loc se numără și faptul că soarele devine negru ca o pânză de sac și luna devine roșie ca sângele. Există un paralelism între această informație și ceea ce citim în profeția lui Ioel:

> *„Soarele se va preface în întuneric și luna, în sânge înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată"*. Ioel 3:4 (Ioel 2:31 în traducerile în limba engleză și română).

Din contextul profeției lui Ioel se vede limpede, încă o dată, faptul că mânia lui Dumnezeu este iminentă, dar nu este sursa evenimentelor asociate niciuneia dintre pecețile anterioare. Motivul pentru care, în capitolul 6, se face aluzie la mânia lui Dumnezeu este chemarea oamenilor la pocăință. Motivul pentru care soarele este descris ca o pânză de sac este o aluzie la pocăință,

deoarece sacul se purta în perioada biblică pentru a arăta atât jalea, cât şi o inimă care se căieşte. Schimbările prin care trec soarele şi luna, împreună cu alte schimbări cosmice descrise la pecetea a şasea, au un scop comun, acela de a atrage atenţia oamenilor şi de a demonstra că Dumnezeu acţionează într-un mod cu totul special. Este neîndoielnic, din răspunsul oamenilor, că îşi dau seama că se apropie judecata lui Dumnezeu. Din păcate, în loc să se întoarcă la El cu pocăinţă, oamenii vor doar să se ascundă. Următoarele două versete arată clar că oamenii sunt perfect conştienţi de nemulţumirea Domnului faţă de ei şi de faptul că Mesia S-a sacrificat pentru ei, dar nu vor să aibă nicio legătură cu Dumnezeu sau cu Mesia.

> „*Şi ziceau munţilor şi stâncilor: «Căderi peste noi şi ascundeţi-ne de Faţa Celui ce şade pe scaunul de domnie şi de mânia Mielului, căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui şi cine poate sta în picioare?»*" (Apocalipsa 6:16-17)

Aparent, din versetul 17 se poate trage concluzia că mânia lui Dumnezeu a venit deja, dar timpul verbului folosit în textul grecesc arată că se face referire la apropierea judecăţii lui Dumnezeu. Din capitolul 7 vedem foarte clar că îngerii care au primit slujba de a revărsa mânia Domnului nu au voie să facă acest lucru până când nu sunt pecetluiţi slujitorii lui Dumnezeu (vezi Apocalipsa 7:3). Tot din acest capitol aflăm şi că există o relaţie foarte strânsă între aceşti slujitori şi Israel.

După ce am demonstrat că cei credincioşi vor suferi un necaz foarte serios şi că această persecuţie este parte din strategia Antihristului de a se împotrivi planurilor lui Dumnezeu, putem acum prezenta legătura dintre aceste evenimente. Pe scurt, deoarece credincioşii vor reprezenta singura opoziţie faţă de Antihrist, acesta va face tot ce-i stă în putinţă pentru a-i şterge de pe faţa

pământului. Îi va descrie drept fanatici religioşi, care reprezintă acelaşi pericol pentru societate pe care l-a prezentat şi islamul. Pentru atingerea obiectivului eliminării celor credincioşi se va crea o reţea de agenţii de informaţii, pe care Antihrist le va folosi nu doar împotriva lor, ci împotriva tuturor pe care el îi va considera o ameninţare la adresa poziţiei lui de conducere. Cu alte cuvinte, o entitate asemănătoare cu Gestapo-ul, similar cu ceea ce a creat Hitler, va fi parte a acestui imperiu. Această unealtă impresionantă, noul „Gestapo", este prezentată şi în cartea Apocalipsa.

Am spus deja faptul că Antihristul va avea o inteligenţă extraordinară şi că se va folosi de ea pentru a-i înşela pe oameni. Va face miracole pentru a atrage atenţia şi a câştiga admiraţia lumii. Odată ce reuşeşte acest lucru, va porunci celor din imperiul său să facă o icoană a fiarei, adică a imperiului. Sunt mai multe motive pentru care Antihristul le va porunci tuturor oamenilor să facă o astfel de imagine. Mai întâi, trebuie să ştim că în acest pasaj (Apocalipsa 13:14-15) se foloseşte un termen care descrie un obiect destinat închinării. Este foarte important să înţelegem ce spune Ioan în această secţiune.

> *„I s-a dat putere să dea suflare icoanei fiarei, ca icoana fiarei să vorbească şi să facă să fie omorâţi toţi cei ce nu se vor închina icoanei fiarei."* (Apocalipsa 13:15)

Înţelegem în mod clar din acest verset că împărăţia despre care se vorbeşte aici nu este deloc una seculară, în natura ei. Imperiul şi liderul său, care primesc putere şi călăuzire de la Satana, doresc închinare. Chiar dacă, iniţial, acest imperiu a avut ca doctrină fundamentală şi definitorie pluralismul religios, odată ce ajunge să deţină toată puterea, are loc o schimbare categorică şi rapidă. Satana a râvnit întotdeauna închinarea pe care o primea adevăratul Dumnezeu şi a acţionat mereu pentru uzurparea autorităţii Lui şi

pentru impunerea propriei împărăţii în locul adevăratei Împărăţii a adevăratului Dumnezeu. Obsesia primirii închinării se vede din faptul că oricine refuză să se închine fiarei va fi omorât. Putem înţelege în mod legitim această imagine ca fiind un sistem de monitorizare, care va dezvălui acest nou „Gestapo", în întregime loial imperiului.

Trebuie să ne punem întrebarea, cine ar refuza nu doar să se închine fiarei, ci chiar să lucreze la facerea icoanei? Răspunsul este cei care iau în serios Cuvântul lui Dumnezeu, din moment ce este categoric interzis în Cele Zece Porunci să faci ceva de felul acesta. Imperiul va dori să-i găsească pe toţi cei care i se opun. Nu doar icoana va fi folosită pentru a-i identifica pe cei loiali, ci versetele finale ale acestui capitol ne spun că, pentru a participa la orice fel de formă de comerţ, va trebui să primeşti un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte. De-a lungul timpului s-au spus multe cu privire la acest semn. S-au oferit multe sugestii, majoritatea dintre ele frizând absurdul. Singurul lucru pe care-l voi spune este că semnul fiarei nu este ceva ce vei primi fără să fii pe deplin conştient de ce faci. Imperiul va arăta limpede tuturor că ceea ce doreşte este loialitatea absolută. Ar fi absolut inutil dacă oamenii ar primi semnul, fără să înţeleagă că fac un jurământ de loialitate faţă de imperiu. Datorită nevoii tuturor de a cumpăra şi a vinde, refuzul de a primi semnul va face viaţa aproape imposibilă.

Oamenii care vor refuza să facă icoana sau să primească semnul, vor trebui să lucreze împreună. Atât credincioşii adevăraţi cât şi cei ce urmează învăţăturile iudaismului biblic vor fi aduşi laolaltă, deoarece ambele grupuri vor refuza să se supună acestor cerinţe. Odată cu identificarea celor care se opun imperiului, va începe o perioadă de persecuţie intensă. Majorităţii oamenilor nu le va păsa şi nu se vor opune omorârii celor credincioşi sau a evreilor. Toţi aceştia vor fi văzuţi drept fundamentalişti religioşi şi credinţele

lor drept o amenințare pentru pacea și prosperitatea aduse de noul imperiu. Majoritatea comunității evreiești va accepta acest imperiu și pe liderul său. La urma urmelor, el a izbăvit Israelul de sub amenințarea vecinilor lui islamici și i-a permis să revină la forma sa istorică, oferindu-i un altar și, fie un Cort al Întâlnirii, fie chiar Templul reconstruit. Dar, când majoritatea creștinilor vor fi omorâți, împreună cu un procent mic dintre evreii practicanți din comunitatea evreiască, se va produce o schimbare semnificativă în caracterul imperiului.

Diversitatea religioasă inițială, una dintre doctrinele majore ale fiarei, a fost deja afectată prin faptul că tuturor oamenilor li s-a cerut să i se închine fiarei. Această schimbare va fi urmată de o declarație care, în cele din urmă, va dezvălui intenția sa adevărată. Deoarece Satana este cel ce dă putere acestui imperiu, iar Antihristul este un fel de întrupare a lui Satana, el va cere la un moment dat ca oamenii să i se închine. Acum se aranjează scena pentru unul dintre cele mai importante evenimente care vor avea loc în istoria omenirii.

URÂCIUNEA PUSTIIRII

Prima menționare a acestui eveniment este în Daniel 9:26-27. Tot ce se poate afla din acest pasaj este că acest eveniment va aduce o încetare a jertfelor care fuseseră reinstituite prin legământul încheiat de Antihrist. Urâciunea Pustiirii este menționată și în Matei 24, într-un context din care putem extrage foarte multe informații. Trebuie să ne amintim că Yeshua vorbește în acest capitol despre necazurile inițiale care vor avea loc în lumea întreagă. Vor fi tulburări economice, politice și naturale, care vor aduce un haos total în lume, vor genera instabilitate și, în final, va lua ființă o organizație mondială pentru a se ocupa de toate aceste probleme. Ca urmare, va apărea un guvern mondial, din care se

va ridica Antihristul şi va prelua controlul. După încheierea a ceea ce Yeshua numeşte „începutul durerilor", va urma o perioadă de persecuţie a credincioşilor. Să ne amintim că, vorbind despre această persecuţie, Yeshua li se adresează ucenicilor la persoana a doua plural - „voi". Această secţiune se încheie cu afirmaţia că mesajul Evangheliei va fi predicat în lumea întreagă şi apoi va veni sfârşitul (Vezi Matei 24:14). La care „sfârşit" se referă acest verset?

Imediat ce aminteşte „sfârşitul", Mesia ne dezvăluie ceva în versetul următor:

„De aceea, când veţi vedea urâciunea pustiirii, despre care a vorbit prorocul Daniel, aşezată în Locul Sfânt - cine citeşte să înţeleagă! - atunci, cei ce vor fi în Iudeea să fugă la munţi."

Este foarte important să observăm că, după ce vorbeşte despre Urâciunea Pustiirii, în felul de a vorbi al lui Yeshua are loc o schimbare gramaticală semnificativă. El trece de la a folosi persoana a doua, „voi", la a persoana a treia, „ei". Cu alte cuvinte, El trece de la a vorbi despre credincioşii care vor fi persecutaţi, la cei care trăiesc în Iudeea (Israel), spunându-le să fugă în munţi. De ce face această schimbare? Pentru a afla răspunsul trebuie să examinăm o altă afirmaţie cu privire la Urâciunea Pustiirii. De această dată, Pavel le vorbeşte credincioşilor despre zilele din urmă şi despre promisiunea lui Yeshua de a-i strânge pe credincioşi şi a-i lua cu El în ceruri, adică ceea ce numim Răpirea. Din acest pasaj aflăm exact ceea ce este Urâciunea Pustiirii. Pavel scrie:

„Nimeni să nu vă amăgească în vreun chip, căci nu va veni înainte ca să fi venit lepădarea de credinţă şi de a se descoperi omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul care se înalţă mai presus de tot ce se numeşte «Dumnezeu», sau de ce este vrednic de închinare. Aşa că se va aşeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu." (2 Tesaloniceni 2:3-4)

Aşadar, Urâciunea Pustiirii va avea loc atunci când Antihristul va interzice jertfele de la Ierusalim şi va intra în sanctuar, afirmând că el este Dumnezeu. Pavel spune în acest pasaj că Răpirea nu va avea loc până când nu se va întâmpla acest eveniment. Asta era întrebarea pe care i-o puseseră credincioşii din Tesalonic lui Pavel şi la care el le răspunde că, mai întâi, trebuie să aibă loc Urâciunea Pustiirii. Ce impact are afirmaţia lui Pavel asupra doctrinei „iminenţei"? Această întrebare şi altele care au legătură cu Răpirea vor fi subiectul următorului capitol. Problema de faţă prezintă două aspecte. Primul are de-a face cu legătura dintre Urâciunea Pustiirii, „sfârşitul" menţionat în Matei 24:14 şi legătura acestui eveniment cu poporul evreu.

Dacă, într-adevăr, Urâciunea Pustiirii este un eveniment la care credincioşii vor fi martori şi deoarece contextul afirmaţiei lui Pavel din 2 Tesaloniceni 2 este Răpirea, atunci „sfârşitul" despre care vorbeşte Mesia este sfârşitul „perioadei Bisericii". Odată credincioşii dispăruţi de pe pământ, ţinta predilectă a lui Antihrist va fi Israelul. Până la Urâciunea Pustiirii, majoritatea evreilor vor fi susţinut imperiul şi conducerea lui Antihrist, nefiind conştienţi de adevărata sa identitate sau de obiectivul lui suprem. Cu toate acestea, când Antihristul va intra în sanctuar şi se va proclama pe sine însuşi Dumnezeu, Israelul îl va respinge categoric. Ce va aduce această respingere? Răspunsul se găseşte în profeţia lui Ieremia, capitolul 30, unde citim despre o perioadă când Israelul va suferi o persecuţie severă, cunoscută drept „Necazul lui Iacov". Este esenţial să ne amintim că Necazul lui Iacov vine după Urâciunea Pustiirii, în a doua jumătate a legământului de şapte ani, despre care citim în porţiunea finală din Daniel 9.

Perioada de necaz şi evenimentele ce o înconjoară vor fi subiectul central al unui capitol ulterior.

Capitolul 7:

„RĂPIREA"

Chiar dacă am menţionat Răpirea în capitolul precedent, nu am definit-o şi nici nu am examinat-o în detaliu, potrivit informaţiilor pe care ni le oferă Scriptura. Acesta va fi subiectul următoarei secţiuni. Nu avem multe referinţe cu privire la Răpire în Biblie dar, dacă analizăm cu atenţie cele două texte principale care discută despre acest subiect, ne dăm seama că este o realitate, nu ceva bazat pe speculaţii sau o doctrină inventată de oameni. Primul pasaj pe care îl vom examina este 1 Tesaloniceni 4 în care, spre final, Pavel vorbeşte despre credincioşii lui Mesia Yeshua care au murit. Una dintre temele principale din această secţiune este speranţa. La ce speranţă se referă Pavel? În alt pasaj, în care găsim şi alte informaţii despre Răpire (1 Corinteni 15), Pavel vorbeşte despre un trup nou şi glorificat, pe care credincioşii îl vor primi la revenirea lui Mesia. Acest trup este menit pentru ceruri şi pentru sfinţenia care va caracteriza Împărăţia lui Dumnezeu. Acest nou trup este speranţa tuturor celor credincioşi şi reprezintă încurajarea de a rămâne tare în vremuri grele.

Dacă nu facem diferenţa între momentul când Mesia va reveni pentru a lua credincioşii la ceruri (atât pe cei vii cât şi pe cei morţi), adică Răpirea, şi momentul când Se va întoarce pentru a întemeia Împărăţia Sa, a doua venire, se va crea o mare confuzie. Acestea

sunt două evenimente separate. Când Pavel vorbește despre speranță în pasajul din 1 Tesaloniceni, face referire la trupul cel nou. Credincioșii din Tesalonic știau despre această speranță, dar credeau că cei care mor înainte de revenirea lui Mesia nu mai puteau primi acest trup glorificat, deoarece sufletele lor erau deja cu Mesia în ceruri. Pavel răspunde aici acestei îngrijorări, spunând că de învierea de care se vor bucura cei ce cred în moartea și învierea lui Mesia, vor avea parte și cei care au murit în credința Lui (vezi 1 Tesaloniceni 4:14). Faptul că Pavel introduce în această discuție conceptul de înviere nu este o întâmplare.

Și în 1 Corinteni 15 Pavel aseamănă Răpirea cu învierea. Vorbind despre Răpire, el folosește cuvântul „mister". Unii sugerează că acest termen este folosit deoarece Răpirea nu era o doctrină cunoscută și discutată de către teologii evrei. Când face referire la cei morți, Pavel are tendința de a vorbi despre ei ca și cum doar ar dormi. Lucrul acesta era obișnuit în iudaism, rugăciunea principală din toate serviciile de rugăciune iudaice, numită „Amidah", vorbind despre cei morți ca „cei care dorm în mormintele lor." Rabinii arată că această folosire a termenului „dorm", cu referire la cei morți, arată spre speranța întemeiată că moartea nu este finalul și că nu ne lipsește de promisiunile lui Dumnezeu, așa cum un om care doarme nu este rupt de lumea în care trăiește.

Scriind corintenilor, Pavel face legătura între Răpire și învierea lui Mesia, pentru a-i ajuta să înțeleagă că, așa cum învierea este fundamentală pentru credința noastră, la fel este și Răpirea. Apostolul spune în capitolul 15 că, fără înviere, temeiul credinței creștine în Yeshua lipsește cu desăvârșire.

> *„Și dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zadarnică și zadarnică este și credința voastră."* (1 Corinteni 15:14)

Pavel face referire de două ori (versetele 20 și 23) la învierea lui Mesia folosind expresia „primele roade", termenul care avea o mare semnificație pentru evrei. Evreii erau parte integrantă din comunitatea din Corint, descoperindu-se acolo o inscripție care menționează existența unei sinagogi. Expresia „primele roade" este folosită cu referire la un serviciu special, care avea loc în prima duminică de după prima zi din Sărbătoarea Azimelor (vezi Leviticul 23:9-14). Puțini creștini își dau seama că Pavel folosește această expresie pentru Yeshua cel înviat pentru a-i învăța pe credincioși despre o minunată speranță pe care o au. Perioada de cincizeci de zile de recoltă începea ziua Primelor Roade. Exact în ziua în care Mesia a înviat, evreii aduceau la preoți prima parte din recolta lor, rugându-se ca restul recoltei să fie exact ca primele roade. În providența lui Dumnezeu, Yeshua nu doar că a fost răstignit de Paște, dar a înviat în ziua Primelor Roade, ca o făgăduință biblică pentru credincioși că și noi, „restul recoltei", vom fi ca Primele Roade - Yeshua!

Știind aceste lucruri, este mult mai ușor să înțelegem semnificația afirmației lui Pavel, făcută atât celor din Tesalonic cât și celor din Corint, cu privire la Răpire. El spune că toți cei credincioși, fie că vor fi în viață sau nu, vor fi transformați (vezi 1 Corinteni 15:51-57). Transformarea pe care toți credincioșii o așteaptă la Răpire este primirea unui trup nou, glorificat, care va reflecta caracterul lui Mesia Yeshua. Cu alte cuvinte, credincioșii vor fi ca El, bineînțeles că nu divini, ci reflectând divinitatea și sfințenia Dumnezeului cel Viu, acesta fiind și scopul pentru care Dumnezeu l-a creat pe om.

Chiar dacă nimeni nu știe când va avea loc Răpirea, putem înțelege din textele biblice că se va întâmpla la scurt timp după Urâciunea Pustiirii. Unii consideră că această afirmație contrazice doctrina iminenței, care afirmă că revenirea lui Mesia pentru a-i

chema la ceruri pe cei credincioşi poate avea loc oricând. Cei care susţin această doctrină cred că nu există niciun eveniment care trebuie să aibă loc înainte de Răpire. Baza biblică pentru această doctrină se găseşte în câteva versete.

„Despre ziua aceea şi despre ceasul acela, nu ştie nimeni: nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl." (Matei 24:36)

„De aceea, şi voi fiţi gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiţi." (Matei 24:44)

Chiar dacă există mai multe versete care pot fi luate în considerare, toate textele care au legătură cu doctrina iminenţei au o temă comună omul nu cunoaşte timpul revenirii lui Mesia. Deoarece această doctrină a iminenţei revenirii lui Mesia este extrasă din mai multe pasaje, dar nu este direct afirmată în niciun verset, ar fi util să aplicăm câteva reguli de logică pentru a o analiza. Nu are nicio logică să spui că, deoarece un lucru nu este cunoscut, se poate întâmpla oricând. Cei care cred această doctrină, susţin cu tărie de iminenţa Răpirii, dar nu la fel şi pentru a doua venire a lui Mesia, deşi nimeni nu ştie nici momentul când aceasta va avea loc. Ei afirmă în mod corect că Biblia dezvăluie o serie de evenimente care trebuie să aibă loc înainte de a doua venire, dar nu cred că acestea vor preceda şi Răpirea. Ce să facem atunci cu versetele care spun clar că cei credincioşi vor suferi o persecuţie satanică? Evident că se poate spune că, în ultimii 2000 de ani, credincioşii au suferit persecuţii din partea lui Satana. Acest lucru este adevărat, dar Mesia spune în Matei 24 că ucenicii Săi vor trece printr-o perioadă de persecuţie severă, înainte de momentul manifestării Urâciunii Pustiirii.

Unii au încercat să spună că prima parte din Matei 24 vorbeşte despre evenimentele care au precedat distrugerea celui de-al doilea templu şi exilul roman. Această perspectivă este

în conflict cu contextul pe care ni-l oferă Matei 24:3, în care ucenicii L-au întrebat pe Yeshua cu privire la momentul când va avea loc sfârșitul vremurilor. Acțiunile Romei, care au condus la distrugerea Templului, nu se potrivesc cu alte elemente din prima secțiune din Matei 24, deoarece respectivul conflict a fost o revoltă a evreilor împotriva Imperiului Roman, nu un război care să implice numeroase națiuni, așa cum afirmă versetele șase și șapte.

Revenind la problema iminenței, există un alt aspect pe care trebuie să-l luăm în considerare atunci când susținem că Răpirea va avea loc după Urâciunea Pustiirii. Pentru cei care susțin doctrina iminenței, o astfel de afirmație pare a contrazice însăși esența ei deoarece, dacă Urâciunea Pustiirii trebuie să se manifeste înainte de Răpire, acest lucru va însemna că până ce acest eveniment nu are loc, Răpirea nu este iminentă. Dar, dacă ne amintim că iminența răpirii nu este o doctrină cu bază biblică, ci Biblia spune doar că ziua și ceasul Răpirii nu le știe nimeni, atunci credința că Urâciunea Pustiirii trebuie să aibă loc înainte de Răpire, nu încalcă această convingere. Lucrul acesta ar trebui să-i mulțumească pe cei care îmbrățișează doctrina iminenței. Dar ei afirmă că iminența nu va deveni o realitate până după manifestarea Urâciunii Pustiirii, făcând astfel ca afirmația lui Yeshua să nu fie valabilă decât după ce are loc acest eveniment. Toată problema pleacă de la faptul că pun semnul egal între a nu ști ziua sau ora și conceptul de iminență, în loc să înțeleagă cuvintele lui Yeshua așa cum sunt.

RĂPIREA CA ELIBERARE

Majoritatea cercetătorilor Bibliei înțeleg că un alt rezultat al Răpirii este acela că îi ia pe cei credincioși de pe pământ cu puțin înainte de revărsarea mâniei lui Dumnezeu. Am arătat în capitolul anterior că mânia lui Dumnezeu intră în etapa de iminență în timpul celei de-a șasea peceți, în Apocalipsa 6. De asemenea,

a fost afirmat că, în timpul celei de-a şasea peceţi, soarele se va întuneca şi luna va fi ca sângele, înainte ca mânia lui Dumnezeu să se manifeste. Am arătat, de asemenea, paralela cu profeţia lui Ioel, care face aceeaşi descriere perioadei dinainte de Ziua Domnului. Cititorul ar trebui să ajungă la concluzia că Ziua Domnului este o perioadă care va începe după ce se va manifesta Urâciunea Pustiirii şi care trebuie înţeleasă ca un timp în care judecata şi mânia lui Dumnezeu se revarsă asupra lumii. Acest necaz, care îşi are sursa în Sfinţenia lui Dumnezeu, este cel de care credinciosul trebuie să aştepte izbăvirea.

În timp ce credincioşii sunt scutiţi de acest necaz, Israelul este pecetluit de Dumnezeu şi trebuie susţinut în această perioadă. Am arătat deja că, deşi pecetea a şasea anunţă mânia Mielului (Mesia Yeshua), lucrul acesta nu se întâmplă în capitolul 6 din Apocalipsa. Numai după pecetluirea Israelului, care are loc în capitolul 7, şi după apariţia în ceruri a unei alte imagini interesante, va începe să se manifeste mânia lui Dumnezeu. Ce este această imagine interesantă şi care este legătura cu Răpirea?

Care este imaginea din ceruri care i se arată lui Ioan?

„După aceea m-am uitat şi iată că era o mare gloată pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminţie, din orice norod şi din orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie şi înaintea Mielului, îmbrăcaţi în haine albe, cu ramuri de finic în mâini, şi strigau cu glasul tare şi ziceau: «Mântuirea este a Dumnezeului nostru, care şade pe scaunul de domnie, şi a Mielului!»" (Apocalipsa 7:9-10)

Sugerez cititorului, aşa cum a făcut Marvin Rosenthal în cartea sa *„Pre-wrath Rapture of the Church"* (Răpirea bisericii înainte de mânie), că este o viziune a celor din ceruri care au fost „răpiţi" (luaţi) din această lume înainte de Ziua Domnului. Aceste două

versete ne oferă o înțelegere extraordinară despre credincioșia Dumnezeului cel viu față de cei care au crezut în Mesia. Înainte de a le discuta, trebuie să arătăm că pecetluirea lui Israel pentru trecerea prin „Necazul cel mare" și răpirea credincioșilor înainte de Ziua Domnului, ne comunică adevărul biblic categoric că Israelul și Biserica nu trebuie nicidecum să fie înțelese ca fiind aceeași entitate, sau că Biserica înlocuiește Israelul.

Pasajul din Apocalipsa 7 vorbește despre o mare mulțime, alcătuită din oameni care provin dintr-o mulțime de contexte. Terminologia folosită ne face să concluzionăm că este o referire la cei care au fost cumpărați cu sângele lui Mesia de-a lungul vremurilor. Acest lucru este confirmat și de faptul că această mulțime este văzută stând înaintea tronului lui Dumnezeu și al Mielului, adică Yeshua. Hainele albe confirmă puritatea/sfințenia lor, iar ramurile de finic au o mare semnificație, din perspectivă evreiască. Ramurile de finic făceau parte din cele patru tipuri de vegetație pe care poporul lui Dumnezeu trebuia să le utilizeze în timpul Sărbătorii Corturilor (vezi Leviticul 23:39-41). Ramurile de finic reprezentau baza pe care se sprijineau celelalte trei tipuri de vegetație, pentru a alcătui ceea ce, în iudaism, se numește „lulav". Această practică este ținută și astăzi. Închinătorul ia mănunchiul „lulav" și îl leagănă în șase direcții diferite, ca o chemare adresată națiunilor de a accepta harul lui Dumnezeu de mântuire. Mulți creștini știu că termenul „Osana" are legătură cu intrarea lui Mesia în Ierusalim, în ziua cunoscută drept „Duminica Floriilor". Faptul că cineva ia lulav-ul, în timp ce citește dintr-un grup special de șase Psalmi, 113-118, este de mare importanță. Chiar dacă lulav-ul este legănat doar în timpul anumitor versete, chiar înainte de prima legănare se cântă Psalmul 117, care este o chemare adresată Neamurilor, de a răspunde cu credincioșie harului lui Dumnezeu.

„Lăudați pe Domnul, toate neamurile, lăudați-L, toate popoarele! Căci mare este bunătatea Lui față de noi și credincioșia Lui ține în veci. Lăudați pe Domnul!"

În timp ce lulav-ul este legănat, se cântă:

„Lăudați pe Domnul, căci este bun, «căci în veac ține îndurarea Lui!» Să zică Israel: «Căci în veac ține îndurarea Lui!» Casa lui Aaron să zică: «Căci în veac ține îndurarea Lui» Cei ce se tem de Domnul să zică: «Căci în veac ține îndurarea Lui!»" (Psalmii 118:1-4)

Chiar dacă se recită tot Psalmul 118, ultima lui porțiune constituie mesajul pe care Israelul este chemat să-l proclame lumii.

„Deschideți-mi porțile neprihănirii, ca să intru și să laud pe Domnul. Iată poarta Domnului: pe ea intră cei neprihăniți. Te laud, pentru că m-ai ascultat, pentru că m-ai mântuit! Piatra pe care au lepădat-o zidarii a ajuns să fie pusă în capul unghiului clădirii. Domnul a făcut lucrul acesta, și este o minunăție înaintea ochilor noștri. Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul: să ne bucurăm și să ne veselim în ea!" (Psalmii 118:19-24)

Când ajungem la versetul 25, lulav-ul este legănat din nou în toate direcțiile, în timp ce se cântă

„Doamne, ajută! Doamne, dă izbândă!" (Psalmii 118:25)

Acest verset este ceea ce intonau ucenicii lui Yeshua când strigau: „Osana în cerurile preaînalte". Semnificația acestor versete și tradiția utilizării lulav-ului ne oferă o perspectivă interesantă asupra viziunii lui Ioan din Apocalipsa 7. Cei aflați deja în ceruri au răspuns harului despre care vorbește legănarea lulav-ului. Iudaismul înțelege că punctul central al acestei secțiuni este Mesia.

Faptul că Psalmul 118 afirmă că Domnul este Cel care ne mântuieşte are o semnificaţie aparte (versetul 21) şi trebuie înţeles ca o referire la întrupare. La fel de important este şi că acest Psalm menţionează Piatra (versetul 22). Este aceeaşi piatră despre care Daniel ne spune că este lansată spre chipul cioplit, pe care-l distruge (vezi Daniel 2:34). Să ne amintim că această Piatră este Mesia. Aşadar, Yeshua este Cel pe care liderii lui Israel (zidarii menţionaţi în versetul 22 din Psalmul 118) L-au respins şi care devine piatra din capul unghiului. Aşa cum spune Psalmul: *„Domnul a făcut lucrul acesta, şi este o minunăţie înaintea ochilor noştri."*

Despre credincioşii care sunt văzuţi în ceruri ni se spune că sunt îmbrăcaţi în alb şi că au ramuri de finic, adică lulav, în mâini. Această descriere ne arată că, pentru că au răspuns corect harului şi îndurării lui Yeshua şi L-au primit pe El, Cel care a devenit mântuire, au fost luaţi de pe pământ înainte să vină mânia lui Dumnezeu. Faptul că lulav-ul face parte din sărbătoarea corturilor are, şi el, o semnificaţie aparte. Această sărbătoare ne aminteşte de dependenţa totală şi de încrederea în Domnul pentru toate lucrurile. Acest adevăr l-au învăţat israeliţii de la Dumnezeu în timpul celor patruzeci de ani în pustiu, ca fiind necesar pentru intrarea în Ţara Promisă. Orice om trebuie să înveţe şi astăzi acelaşi adevăr, pentru a intra în Împărăţia lui Dumnezeu.

CE SE ÎNTÂMPLĂ LA RĂPIRE?

Imediat după Urâciunea Pustiirii, dar înainte de manifestarea mâniei lui Dumnezeu, cei care au acceptat Evanghelia lui Mesia Yeshua, atât cei morţi cât şi cei vii, vor trece printr-o transformare extraordinară. Mai întâi, rămăşiţele credincioşilor morţi, indiferent unde sau în ce stare se vor afla, vor fi transformate în mod miraculos. Aceste rămăşiţe, împreună cu cei care vor fi în viaţă, vor fi transformate în mod supranatural şi se vor întâlni cu

Yehsua în ceruri, unde El îi va lua alături de Sine. Este important să observăm că sufletele celor care au murit deja sunt alături de Mesia, încă de la moartea lor. Faptul că sufletele credincioşilor se ridică imediat la ceruri în momentul morţii este susţinut de un număr de versete. Unul dintre ele se află în a doua epistolă a lui Pavel către corinteni.

> *„Da, suntem plini de încredere şi ne place mult mai mult să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă la Domnul."* (2 Corinteni 5:8)

Natura acestei transformări este clar arătată în 1 Corinteni 15, unde Pavel vorbeşte despre trupurile păsărilor, peştilor, animalelor şi al omului. El arată că fiecare dintre aceste trupuri au fost special create de Dumnezeu pentru habitatul lui individual. Acest adevăr pune baza a ceea ce trebuie să învăţăm despre noile trupuri pe care credincioşii le vor primi după Răpire. Vom moşteni un trup proiectat de Dumnezeu pentru viaţa veşnică în Împărăţie. Cu alte cuvinte, un trup nemuritor şi care nu va experimenta putrezirea şi descompunerea, care nu va putea experimenta păcatul şi va face întotdeauna voia lui Dumnezeu. Acelaşi lucru a vrut Dumnezeu să-l facă cu poporul Israel, după ce le-a descoperit Cele Zece Porunci, la Muntele Sinai.

> *„Moise a zis poporului: «Nu vă înspăimântaţi, căci Dumnezeu a venit tocmai ca să vă pună la încercare şi ca să aveţi frica Lui înaintea ochilor voştri, pentru ca să nu păcătuiţi.»"* (Exod 20:20)

Este foarte important să observăm că, atunci când Domnul oferă poporului Israel oportunitatea de a fi transformaţi, este însoţit de sunetul şofarului (cornul de berbec), potrivit cu Exod 20:18. Şofarul este menţionat prima dată în cartea Geneza, când Domnul îi porunceşte lui Avraam să-l jertfească pe fiul său, Isaac (Geneza 22). După ce îngerul îi porunceşte să nu se atingă de

Isaac, Avraam primește un berbec ale cărui coarne erau prinse într-un tufiș. Șofarul este o „trâmbiță" specială și, deși este folosit în scopuri diferite, sunetul lui are două semnificații principale. Prima este aceea de a ne aminti de asigurările lui Dumnezeu. Pentru Avraam și Isaac, berbecul pe care l-au primit a reprezentat viața. Dacă Domnul nu le-ar fi oferit berbecul ca înlocuitor pentru Isaac, rezultatul ar fi fost moartea acestuia și anularea speranței care depindea de acest copil al promisiunii. A doua semnificație a șofarului este cuprinsă chiar în denumirea lui. După cum am remarcat anterior, cuvintele din ebraică provin din „cuvinte-rădăcină", care ne oferă o bază pentru a înțelege cuvântul în cauză. În acest caz, cuvântul „șofar" își are originea în termenul care înseamnă „a îmbunătăți". De aceea, sunetul șofarului este adesea înțeles în iudaism ca o chemare la pocăință, care nu reprezintă altceva decât o *îmbunătățire spirituală*. Trebuie să nu uităm că omul se poate îmbunătăți doar prin mijloacele pe care i le pune la dispoziție Dumnezeu. Iudaismul înțelege asta ca fiind, în forma ei supremă, răscumpărarea pe care o va aduce Mesia.

Nu este o coincidență faptul că, la momentul Răpirii, Mesia va coborî din ceruri și va fi însoțit de sunetul șofarului (vezi 1 Tesaloniceni 4:16-17). De aici învățăm că putem lua parte la Răpire și la beneficiile de după, doar dacă primim răscumpărarea oferită prin moartea lui Mesia. Trupul nou pe care-l vom primi reprezintă nu doar o îmbunătățire, ci perfecțiunea omului, pentru ca cei credincioși să poată conduce și domni cu Mesia în Împărăție (vezi Apocalipsa 20:4).

Capitolul 8:

„NECAZUL CEL MARE"

Trebuie făcută o distincție între felurile de necazuri prin care vor trece oamenii în vremurile din urmă. Am spus deja că această diferențiere se face în funcție de originea necazului, satanică sau divină. Chiar dacă astăzi pe pământ este un necaz satanic, așa cum a fost de la Grădina Edenului încoace în permanență, în vremurile din urmă, acest fel de necaz se va amplifica semnificativ, conducând la ultimii șapte ani și, în mod special, la prima lor jumătate. La scurt timp după manifestarea Urâciunii Pustiirii, va începe un mare necaz. În Scripturi există două pasaje care fac referire la un mare necaz, dar un studiu atent al acestora ne va arăta că nu se referă la aceeași perioadă de timp.

Primul pasaj se găsește în Matei 24. Este semnificativ că această secțiune din Scriptură se adresează celor care sunt în Iudeea și are loc imediat după menționarea Urâciunii Pustiirii, din versetul 15.

> „*Pentru că atunci va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost niciodată de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi.*" (Matei 24:21)

Acest verset informează cititorul că cea mai grea perioadă pentru poporul evreu va fi la sfârșitul vremii. O perioadă care va fi mai rea chiar decât Holocaustul. Daniel 12 vorbește despre aceasta:

„În vremea aceea se va scula marele voievod Mihail, ocrotitorul copiilor poporului tău; căci aceasta va fi o vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt neamurile şi până la vremea aceasta. Dar, în vremea aceea poporul tău va fi mântuit, şi anume oricine va fi găsit scris în carte." - (Daniel 12:1)

Referinţa din acest verset la „popor" are legătură cu Israelul. Aşadar, şi Daniel confirmă că aceasta va fi, într-adevăr, perioada de cea mai grea încercare şi persecuţie pentru Israel. Totuşi, la fel ca în afirmaţia lui Ieremia, făcută despre aceeaşi perioadă, pe care el o numeşte „Necazul lui Iacov" (vezi Ieremia 30:7), în final Israelul (o rămăşiţă) va găsi salvarea.

Al doilea pasaj se găseşte în Apocalipsa 7, şi a fost deja discutat atunci când am examinat Răpirea. Ioan, care îi vede pe cei care au fost „răpiţi" din această lume şi acum stau în ceruri înaintea tronului lui Dumnezeu şi înaintea Mielului (Mesia), nu ştie cine sunt aceştia. I se spune doar că:

„Aceştia vin din necazul cel mare; ei şi-au spălat hainele şi le-au albit în sângele Mielului." (Apocalipsa 7:13-17)

Întrucât este clar că cei din Matei 24 au legătură cu Israelul, cei din Apocalipsa sunt credincioşii. Menţiunea că au beneficiat de sângele Mielului confirmă acest lucru. Întrebarea pe care trebuie să o punem este: „Cum putem fi siguri că pasajul din Matei vorbeşte despre un eveniment ce va avea loc după Urâciunea Pustiirii, iar pasajul din Apocalipsa despre unul care va avea loc înainte, când expresia „necazul cel mare" este folosit în ambele pasaje?" Răspunsul este că nu acelaşi termen este folosit în ambele pasaje. Chiar dacă sunt utilizate aceleaşi cuvinte greceşti în ambele locuri, pasajul din Matei nu foloseşte articolul hotărât, pe când Apocalipsa o face. Cu alte cuvinte, în Matei, Yeshua spune că cei din Iudeea (Israel) vor avea parte de un necaz mare, în timp ce

în Apocalipsa, folosirea articolului hotărât înseamnă că perioada respectivă poate fi descrisă ca „Necazul cel mare".

Obiectivul central al acestui capitol va fi pe perioada de necaz ce va avea loc imediat după Urâciunea Pustiirii, şi a cărei sursă este de origine divină. Alături de poporul Israel, în general, întreaga lume va suferi foarte mult. Trebuie să ne amintim că perioada de persecuţie a celor credincioşi s-a încheiat, iar ei sunt acum în ceruri. Un alt fapt important este că Evanghelia a fost proclamată în ultimii două mii de ani, în principal, neamurilor. Dar, în timpul celei de-a doua jumătăţi a celei de-a şaptezecea săptămâni din Daniel (ultimii şapte ani dinainte de revenirea lui Mesia şi de întemeierea Împărăţiei Sale), Dumnezeu va lucra în moduri diferite şi complexe, pentru a-i aduce pe evrei la credinţa în Evanghelie.

CELE ŞAPTE TRÂMBIŢE

Până acum am examinat primele 6 peceţi din Apocalipsa. În acest capitol vom studia a şaptea pecete, care cuprinde şapte evenimente specifice, care au de-a face cu judecata finală. Aceste 7 manifestări ale mâniei lui Dumnezeu sunt cunoscute drept cele „şapte trâmbiţe". Poate că un mod mai bun de a descrie aceste şapte trâmbiţe este folosind expresia „şapte şofare". Din moment ce acesta are legătură atât cu grija lui Dumnezeu pentru viaţă, cât şi cu chemarea la pocăinţă, termenul este mai elocvent cu privire la scopul acestor judecăţi. Înainte de primul şofar/trâmbiţă, citim:

> „...*Şi s-au stârnit tunete, glasuri, fulgere şi un cutremur de pământ.*" (Apocalipsa 8:5)

Astfel de lucruri sunt folosite adesea pentru a transmite un mesaj cititorului. Literatura escatologică foloseşte aceşti termeni pentru a anunţa o schimbare sau o nouă realitate. Un student

atent al cărții Apocalipsa va observa că termenul cuvântului „tron" apare de foarte multe ori (de 36 de ori). Sunetele, fulgerele, tunetele și cutremurele anunță tranziția către schimbarea pe care o face Dumnezeu în lume, pentru ca să-și poată lua locul pe tronul Său, la Ierusalim. Prezența nemijlocită a lui Dumnezeu între oameni este obiectivul principal al răscumpărării.

> *„Voi așeza Locașul Meu în mijlocul vostru și sufletul Meu nu vă va urî. Voi umbla în mijlocul vostru; Eu voi fi Dumnezeul vostru și voi veți fi poporul Meu. Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru, care v-am scos din țara Egiptului..."* (Leviticul 26:11-13)

Din acest pasaj se vede limpede dorința lui Dumnezeu de a avea o relație personală și apropiată cu omul. Important este că, după ce spune lucrul acesta, se face referire la exodul din Egipt, care este un tip de răscumpărare. De asemenea, în pasajul din Apocalipsa se menționează și cutremurele, folosite ca mijloc de comunicare prin care ni se spune că judecata lui Dumnezeu și amploarea ei vizează întreaga lume. Cititorul ar trebui să concluzioneze din aceasta că mânia lui Dumnezeu care se manifestă pe pământ nu are scopul de a distruge total pământul și pe locuitorii lui, ci este, după cum vom vedea la finalul acestor judecăți, o chemare adresată tuturor de a se pocăi și a accepta răscumpărarea pe care Dumnezeu a oferit-o lumii, prin Evanghelie.

La sunetul primului șofar, din cer cad grindină și foc, amestecate cu sânge. Multe dintre evenimentele din cartea Apocalipsa sunt adesea explicate de către teologi nu ca lucruri supranaturale, ci simplu rezultatul a unor lucruri necunoscute sau care nu existau pe vremea lui Ioan. Această carte va adopta o cu totul altă perspectivă. Autorul consideră că Dumnezeu, și numai El, este Cel care generează aceste evenimente și că nu folosește doar lucrurile oamenilor pentru a-și atinge obiectivele. Trebuie să înțelegem că

motivația principală a acestor judecăți nu este doar pedepsirea răutății oamenilor, ci și atragerea atenției celor care supraviețuiesc acestor judecăți, cu speranța că se vor întoarce la Evanghelie și se vor pocăi. Rezultatul sunetului primului șofar este incinerarea unei treimi dintre copaci și a întregii suprafețe de iarbă.

Faptul că Scriptura nu menționează nicio suferință a vreunui om, ca rezultat al grindinei cu foc amestecate cu sânge, este ceva extraordinar. Cu siguranță că rezultatul unui asemenea cataclism le va produce suferință oamenilor, dar ideea că niciunul n-a fost rănit în mod direct vorbește despre un aspect miraculos al acestei judecăți. Cu alte cuvinte, oamenii ar trebui să observe mâna lui Dumnezeu în aceste judecăți și să înțeleagă mila Lui.

Ulterior se aude sunetul celui de-al doilea șofar, generând un eveniment și mai spectaculos. Un munte mare cuprins de flăcări este aruncat în mare. Probabil că textul se referă la Marea Mediterană, toate mările și oceanele fiind afectate, în sensul în care o treime din apă se transformă în sânge. Din acest motiv, o treime din viețuitoarele marine mor, iar o treime dintre navele care străbat mările sunt nimicite. Din nou, un asemenea eveniment nu poate fi explicat prin factori naturali. Această judecată este, fără îndoială, un eveniment divin. Este evident că aceste două judecăți vor fi o catastrofă pentru lume. De asemenea, probabilitatea ca aceste trâmbițe să sune aproape împreună face ca nenorocirile să fie și mai mari. Fără ezitare, se aude sunetul celui de-al treilea șofar, iar din cer cade o stea mare, despre care ni se spune că seamănă cu o făclie aprinsă. Acest obiect care arată ca o stea care lovește o treime dintre râuri și dintre rezervele naturale de apă. Această descriere sfidează logica, și totuși exact așa se va întâmpla. Chiar dacă omenirea este deja în suferință din cauza primelor două judecăți, fiind foarte probabil ca numărul morților să fie foarte mare, această a treia judecată produce în mod explicit moartea

unor oameni. Steaua primește numele de „Pelin", pentru că va transforma o treime din apa de băut în ape amare și mulți oameni vor muri ca urmare a faptului că vor bea din această apă.

Nu este prima dată când oamenii au de-a face cu ape amare. În timpul călătoriei de patruzeci de ani prin deșert, Israelul a experimentat ape amare similare cu cele despre care citim aici (vezi Exodul 15:22-17). Evident, oamenii vor dori o soluție la problema apei. Cu tot mai mulți oameni care mor, situația va fi cumplită. Să ne amintim cum a rezolvat Moise problema apelor amare din vremea Exodului. Textul ne spune că i s-a arătat un lemn, pe care l-a aruncat în apele amare și, în mod supranatural, apa a devenit bună de băut. Care este mesajul acestei întâmplări și ce legătură are cu ceea se va întâmpla în viitor? De cele mai multe ori, apa este folosită pentru a vorbi despre viață. Amărăciunea aceasta a apelor este un mesaj cu privire la perioada cumplită prin care va trece omenirea, în urma judecății divine. Lemnul aruncat în apele amare este o referire la crucea lui Mesia, fiindcă numai lucrarea Lui de răscumpărare de la cruce poate transforma o viață, pe care păcatul a umplut-o de amărăciune, într-una cu adevărat satisfăcătoare.

Al patrulea șofar este cu totul diferit de primele trei. În locul unei judecăți fizice, care să aducă o criză majoră asupra lumii, aceasta este doar o proclamație. Să nu uităm că unul dintre obiectivele principale ale acestor judecăți este acela de a face ca omenirea să se gândească la Dumnezeu și să se pocăiască, deci nu este surprinzător că evenimentul celui de-al patrulea șofar nu este asociat unor întâmplări naturale.

„Al patrulea înger a sunat din trâmbiță. Și a fost lovită a treia parte din soare, și a treia parte din lună, și a treia parte din stele, pentru ca a treia parte din ele să fie întunecată, ziua să-și piardă a treia parte din lumina ei, și noaptea de asemenea. M-am uitat și am auzit un vultur care zbura prin mijlocul

cerului şi zicea cu glas tare: «Vai, vai, vai de locuitorii pământului din pricina celorlalte sunete de trâmbiţă ale celor trei îngeri care au să mai sune.»" (Apocalipsa 8:12-13)

Imaginaţi-vă groaza care îi cuprinde pe locuitorii pământului care, după ce au trecut prin primele trei judecăţi, aud că acestea n-au fost decât pregătirea pentru trei judecăţi şi mai aspre.

PRIMUL VAI

Când al cincilea înger sună din şofar, cineva care seamănă cu o stea coboară din ceruri pe pământ. I s-a dat o cheie specială care descuie Abisul, un puţ mare, din care iese fum, împreună cu nişte lăcuste cu totul aparte. Aceste lăcuste au o putere specială, asemănătoare scorpionilor, şi nu afectează în niciun fel vegetaţia sau copacii. Lăcustele acestea înţeapă numai oamenii, cu cozile lor asemănătoare cu ale scorpionilor. Această urgie durează cinci luni şi, deşi nu aduce moartea oamenilor, este atât de dureroasă, încât aceştia îşi doresc să moară, dar moartea nu vine, ceea ce însemna că n-au nicio cale să scape de această judecată. A existat şi un grup de oameni pe care lăcustele nu îi înţeapă. Aceştia sunt cei care au pecetea lui Dumnezeu, cu alte cuvinte, cei de origine evreiască. Această situaţie este similară cu modul în care Dumnezeu i-a protejat pe evrei în Egipt, în timpul urgiilor.

Descrierea lăcustelor arată foarte clar că nu sunt nişte lăcuste obişnuite. Au forma unui cal şi o sumă de alte caracteristici specifice (vezi Apocalipsa 9:1-11). Pentru că s-au ridicat din Abis şi sunt conduse de unul numit „Distrugătorul", putem concluziona că sunt un fel de demoni. Deoarece oamenii care nu au avut parte de Răpire sunt cei care nu au răspuns prin credinţă planului lui Dumnezeu (Evanghelia), Domnul îi lasă pe mâna lui Satana, ca el să facă ce vrea cu ei, adică să-i chinuie. Evreii, deşi nu deloc mai ascultători de planurile şi învăţăturile lui Dumnezeu,

sunt cruțați, pentru ca ei și lumea întreagă să vadă că Dumnezeu face o diferență între poporul Israel și restul neamurilor. Această diferență nu trebuie privită ca un favoritism, ci ca o chemare. După cum, pe vremea exodului din Egipt, Israelului i s-a alăturat o mulțime mixtă de oameni care au sărbătorit Paștile și au plecat împreună cu ei, faptul că și acum Dumnezeu ocrotește poporul evreu are scopul de a chema din nou neamurile alături de ei. Când cei dintre neamuri fac asta, devin beneficiari ai acelorași binecuvântări și tratamente pe care le primesc evreii.

Dacă cineva crede în mod eronat că poporul creștin înlocuiește poporul Israel și că descendenții lui Iacov nu mai au o chemare specială, atunci cartea Apocalipsa și alte pasaje din Scripturi devin imposibil de înțeles, cu excepția cazului în care le alegorizăm, aplicând metode biblice de interpretare care deschid calea ca alții să spiritualizeze unicitatea și autoritatea lui Mesia Yeshua. Este un paradox faptul că mulți dintre cei care folosesc superioritatea lui Hristos ca motiv să respingă interpretarea literară a profeților, Îi subminează tocmai superioritatea prin faptul că nu subliniază semnificația directă a textului. Cu alte cuvinte, dacă metodologia pe care susținătorii teologiei înlocuirii o aplică profeților ar fi aplicată și la Noul Testament, le-ar oferi celor care doresc să discrediteze autorii Evangheliilor și apostolii instrumentele și muniția pentru a putea face lucrul acesta.

La finalul celor cinci luni de tortură din partea „lăcustelor", cititorul află că primul „vai" s-a încheiat și urmează încă două.

AL DOILEA „VAI"

La sunetul de șofar ale celui de-al șaselea înger s-a auzit o voce venind din cele patru colțuri ale altarului de aur. Deoarece se spune că acest altar se află înaintea lui Dumnezeu, putem concluziona că se află în Templul ceresc. La sunetul șofarului,

cititorul află că patru îngeri, care fuseseră legaţi la râul Eufrat, sunt eliberaţi. Aceşti îngeri vor conduce o armată de 200 de milioane de soldaţi într-un atac împotriva omenirii. După cum lăcustele nu erau nişte lăcuste obişnuite, nici aceşti soldaţi nu sunt soldaţi obişnuiţi. Ei seamănă cu caii, dar au capete ca de leu şi din gura lor iese foc, fum şi pucioasă, cu ajutorul cărora omoară o treime dintre oameni.

O informaţie foarte interesantă este aceea că, în ciuda tuturor suferinţelor şi a lucrurilor cumplite la care fuseseră martori, supravieţuitorii refuză să se pocăiască atunci când li se oferă oportunitatea. Aceştia nu sunt implicaţi doar în idolatrie, crimă, vrăjitorie, imoralitate sexuală şi hoţie, ci şi în închinarea demonică. Imediat după refuzul lor de a se pocăi, un alt înger se vede coborând din ceruri, cu o carte mică în mână. Când ajunge pe pământ, pune piciorul drept pe mare şi piciorul stâng pe uscat. În loc să deschidă cartea şi să ne dezvăluie ce scrie în ea, îngerul primeşte porunca de a o pecetlui. De fapt, textul spune că îngerul a primit porunca de a nu scrie în carte nimic din lucrurile pe care le-a auzit de la cele „şapte tunete". E greu de spus ce sunt aceste „şapte tunete". Cu toate acestea, ideea este că nu primim nicio descoperire privitoare la evenimentele specifice care vor avea loc în această perioadă.

Ceea ce ni se spune este că evenimentele despre care au vorbit cele „şapte tunete" sunt cele care vor avea un deznodământ cu totul special, şi anume încheierea tainei lui Dumnezeu. Ce este această taină? Singurul lucru sigur cu privire la ea este că are legătură cu ceea ce le-a dezvăluit Dumnezeu profeţilor. Ioan cere această carte. Mulţi teologi susţin că această cerinţă arată dorinţa lui de a cunoaşte taina. Îngerul care ţinea cartea i-o dă, dar nu pentru ca el să-i poată afla conţinutul, ci ca să o mănânce. Cartea s-a simţit dulce în gură, dar amară în stomac. Chiar dacă este doar

o speculație, se poate să însemne că rezultatul final al profeției va fi dulce, dar mijloacele prin care va fi implementată vor fi dureroase și dificile.

Termenul de „taină" apare de nenumărate ori în Scriptură, dar expresia „taina lui Dumnezeu" se găsește într-un singur alt verset, în Epistola lui Pavel către Coloseni, într-o propoziție care are numeroase variante. Există mai multe familii de manuscrise, care traduc în mod diferit expresia în cauză. Cu toate acestea, dacă luăm în considerare toate evidențele aflate la îndemâna teologilor din zilele noastre, cea mai bună traducere a versetului din Coloseni 2:2, este:

„Pentru ca inimile lor să fie mângâiate și unite în dragoste, cu toată plinătatea siguranței înțelegerii și recunoașterii tainei lui Dumnezeu, care este Mesia."

Deci, Mesia este taina lui Dumnezeu. La prima vedere, acest lucru poate părea ciudat, deoarece conceptul de Mesia era foarte răspândit în iudaism. De ce se referă Pavel, în pasajul din Coloseni, și Ioan, în Apocalipsa, la Mesia ca fiind taina lui Dumnezeu? Răspunsul este că nu fac, pur și simplu, o referire la Mesia, în sens general, ci la faptul că Mesia va suferi pentru a răscumpăra Israelul. Când Ioan scrie despre această taină, el spune că a fost dată mai întâi *„robilor Săi, porocilor"*. Totuși, mulți nu au luat în serios cuvintele profeților care anunțau suferința slujitorului. Israelul aștepta un rege care să-i elibereze și nu a acordat prea multă atenție informației că Mesia va aduce ispășirea pentru păcat. Despre acest fapt vorbește Pavel când spune că:

> *„...am rămas în viață până în ziua aceasta și am mărturisit înaintea celor mici și celor mari, fără să mă depărtez cu nimic de la ce au spus prorocii și Moise că are să se întâmple, și anume că Hristosul trebuie să pătimească..."* (Faptele apostolilor 26:22-23)

Chiar dacă mulți au încercat să le împărtășească evreilor acest adevăr, n-au avut prea mult succes. Se estimează că mai puțin de 1% dintre evrei cred în Yeshua ca Mesia. Ce trebuie să se întâmple, în aceste condiții, pentru ca o schimbare radicală să aibă loc?

CEI DOI MARTORI

Chiar dacă lui Ioan nu i se comunică personal detaliile modului în care Israelul Îl va recunoaște pe Mesia, el vorbește despre perioada când lucrul acesta se va întâmpla. De fapt, el vorbește despre a doua jumătate a săptămânii 70 din Daniel (ultimii șapte ani dinainte de instaurarea Împărăției milenare) de-a lungul mai multor capitole. În Apocalipsa 11 se concentrează asupra Ierusalimului. Când studiem acest capitol, vedem că vorbește despre a doua jumătate a perioadei de șapte ani de mare necaz. Ioan primește o trestie cu care măsoară Templul și altarul și pe cei care se închină acolo. I se spune categoric să nu măsoare curtea exterioară, deoarece curtea și orașul vor fi sub stăpânirea neamurilor, care o vor călca în picioare timp de 42 de luni (ultimii trei ani și jumate). Aceasta este perioada cunoscută în Ieremia 30:7 drept „Necazul lui Iacov". În mijlocul acestei persecuții din partea neamurilor, evreii vor fi confruntați cu mărturia a doi martori.

> „*Voi da celor doi martori ai mei să profeţească îmbrăcaţi în saci o mie două sute şaizeci de zile.*" (Apocalipsa 11:3)

Nu știm în mod concret ce autoritate au și cine le-a dat-o. Dar, pentru ca neamurile vor să-i omoare, și nu o pot face până ce nu termină de profețit, cei mai mulți comentatori înțeleg că Dumnezeu este Cel care le dă cuvintele și puterea de a proclama pentru Israel un mesaj special. Aflăm că oricine încearcă să le facă rău este ucis de un foc care este iese din gura lor. Deși nu putem fi categorici cu privire la identitatea acestor doi martori, capitolul 11 pare a afirma

că sunt Moise și Ilie, deoarece ne spune că pot închide cerurile, ca să nu plouă, și că pot schimba apa în sânge. Despre Ilie se știe că a închis cerurile, iar Moise a transformat apa în sânge, în Egipt. Despre Ilie se profețește că se va întoarce înainte de venirea lui Mesia (vezi Maleachi 4:4-5), iar în același pasaj este menționat și Moise.

Din Apocalipsa 11:8 se vede limpede că cei doi martori își fac lucrarea în Ierusalim, un oraș aflat într-o stare spirituală atât de decăzută, încât este comparat cu Sodoma și Egipt. Odată ce mărturia celor doi este gata, ei sunt omorâți imediat de către fiară. Textul ne spune că fiara va face război cu ei, îi va învinge și-i va omorî, la fel cum a făcut cu cei credincioși, în prima jumătate a celor șapte ani. Similaritatea de limbaj este menită să-l facă pe cititor să-i asocieze pe cei doi martori cu cei credincioși, reprezentând un argument puternic pentru faptul că mesajul celor doi este Evanghelia. Faptul că au rămas morți, pe străzi, timp de trei zile și apoi au înviat din morți, îi aseamănă cu Yeshua, care a stat în mormânt timp de trei zile. Această similaritate are scopul de a comunica cititorului că, într-adevăr, cei doi martori proclamau Evanghelia.

Când vorbește despre motivul pentru care a venit în lume, Mesia spune:

> „*Să nu credeți că am venit s-aduc pacea pe pământ, n-am venit să aduc pacea, ci sabia.*" (Matei 10:34)

De ce ar spune Mesia așa ceva? Pentru a înțelege, trebuie să studiem Matei 10. Yeshua vorbește despre vrăjmășii care vor fi între oameni, chiar în cadrul aceleiași familii. Nu este surprinzător că, în pasajul paralel, Luca folosește cuvântul „dezbinare" în loc de „sabie". Înainte de a vorbi despre sabie sau dezbinare, Yeshua a vorbit despre botez. Referirea la botez nu are de-a face cu ceea ce s-a întâmplat la Iordan, ci Yeshua leagă conceptul de botez de moartea și învierea Sa. Moartea, îngroparea și învierea lui Yeshua sunt baza Evangheliei.

Nu doar că cei doi martori au înviat din morți, ci tot ei ne oferă și o imagine a Răpirii:

„Și au auzit din cer un glas tare, care le zicea: «Suiți-vă aici!» Și s-au suit într-un nor spre cer, iar vrăjmașii lor i-au văzut." (Apocalipsa 11:12)

În urma studierii acestui capitol vedem foarte limpede că cei doi martori sunt chemați să mărturisească cu privire la identitatea și lucrarea de răscumpărare a lui Mesia și la cei care-L urmează pe El. Atât Yeshua cât și urmașii Săi au suferit, în credincioșie față de Dumnezeu, așa cum s-a întâmplat acum și cu acești doi martori. Cei ce se bucură și își trimit daruri unii altora pentru a sărbători moartea celor doi martori, trebuie să știe fără nicio îndoială că un astfel de comportament este în contrast cu voia lui Dumnezeu, așa cum a fost și persecutarea celor credincioși. Faptul că Dumnezeu îi cheamă pe cei doi martori la ceruri, să fie cu El, este menit să-i ajute să înțeleagă lucrul acesta. După înălțarea celor doi martori la ceruri, are loc un cutremur și o zecime din oraș este distrus, omorând șapte mii de bărbați. În acest răstimp, în oameni se produce o schimbare, iar textul ne spune că o rămășiță s-a temut și a dat slavă lui Dumnezeu. Odată cu această afirmație aflăm că al doilea „vai" a trecut, dar cel de-al treilea, și ultimul, vine repede.

Capitolul 11 se încheie cu al șaptelea înger sunând din șofar. O voce se aude din ceruri, făcând o proclamație extraordinară:

„Împărăția lumii a trecut în mâinile Domnului nostru și ale Hristosului Său. Și El va împărăți în vecii vecilor." (Apocalipsa 11:15)

Faptul că în următorul verset sunt menționați cei 24 de bătrâni, este de mare importanță. Acest număr, așa cum vom vedea la studierea Noului Ierusalim, este alcătuit din cele 12 triburi ale lui

Israel şi din cei 12 Apostoli. Aceşti bătrâni se închină lui Dumnezeu şi proclamă faptul că El şi-a început stăpânirea asupra Pământului. Ei subliniază că mânia Sa a venit şi că îi va judeca pe cei care s-au împotrivit voii Lui şi că-i va răsplăti pe profeţii şi pe sfinţii care s-au temut de Numele Lui. Imaginea finală din capitolul 11 este cea a Templului ceresc. La fel ca în orice sinagogă din lume, obiectul principal este chivotul, care are în el Tora. Chivotul Legământului este cel care iese în evidenţă. Când se menţionează termenul de legământ este cu referire la Tora. De ce primeşte Ioan această viziune? Tora reprezintă standardele lui Dumnezeu. Deşi suntem mântuiţi doar prin credinţa în Evanghelie, prin har, judecata se face pe baza standardelor revelate în Cuvântul lui Dumnezeu.

Moise le-a spus copiilor lui Israel că, în funcţie de răspunsul cuiva faţă de Cuvântul lui Dumnezeu, el fie va fi binecuvântat sau blestemat (vezi Deuteronomul 30:11-20). Exact asta se va întâmpla acum, acum când Dumnezeu începe să-şi manifeste conducerea asupra lumii. Este important să observăm că această tranziţie, de la prinţul veacului, adică Satana, la conducerea dreaptă a lui Mesia Yeshua, nu este imediată ci, mai întâi, trebuie să se întâmple câteva lucruri. Ultimul „vai" este cel care cuprinde evenimentele care vor conduce la revenirea lui Mesia pe pământ. Sunt din nou menţionate fulgere, voci (probabil sunetul şofarului), tunete, grindină şi un cutremur. După cum am arătat deja, astfel de lucruri anunţă o schimbare care este pe cale să se producă.

Odată cu capitolul 11, Apocalipsa încheie progresia cronologică pe care a început-o în capitolul 4. În capitolul 12 descoperim o nouă secţiune, care cuprinde capitolele 12, 13 şi 14, care recapitulează pe scurt evenimentele din capitolele 4-11. Care este scopul acestei recapitulări şi ce putem învăţa din ea? Acesta este subiectul următoarei secţiuni.

Capitolul 9:

APOCALIPSA 12-14

Nu există nicio îndoială că Apocalipsa 12 este o privire aparte asupra naşterii lui Mesia şi a conflictului declanşat în ceruri şi răspândit pe pământ. Victoria credincioşilor este, de asemenea, foarte clar prezentată alături de mijlocul prin care este obţinută. Dihotomia dintre Biserică şi Israel este de asemenea, arătată în mod clar. Capitolul 12 recapitulează pe scurt ceea ce a văzut Ioan în numeroasele viziuni de până acum. Citirea acestui capitol este esenţială pentru confirmarea înţelegerii corecte asupra viziunilor anterioare, înainte de a trece la un material nou.

Capitolul începe cu un eveniment pe care-l numeşte un semn mare care se arată în ceruri. Primul lucru pe care îl aflăm este că e vorba despre o femeie. Această femeie va fi în contrast cu curva care are legătură cu fiara. La o analiză atentă a femeii, ne dăm seama şi că ea reprezintă Israelul. Referinţa la soare, la lună şi cele 12 stele provine din visul lui Iosif din Geneza 37. Despre ea se spune că este gata să nască şi Copilul care se va naşte:

> *„...are să cârmuiască toate neamurile cu un toiag de fier. Copilul a fost răpit la Dumnezeu şi la scaunul Lui de domnie."* (Apocalipsa 12:5)

Nu este nicio îndoială că femeia reprezintă Israelul şi, ca urmare, copilul este Mesia. Împotriva femeii (Israelul) şi a Copilului care s-a născut, se ridică un mare balaur roşu. Cititorul descoperă că balaurul are şapte capete şi zece coarne. Dacă până acum cineva nu a reuşit să facă legătura între fiară şi Satan, în acest moment e imposibil să nu înţelegi că fiara din zilele din urmă, la fel ca şi cei care au persecutat Israelul de-a lungul anilor, sunt legaţi în mod direct de Satan. Războiul din ceruri, între Satan, Mihail şi îngerii săi a avut ca rezultat faptul că Satan şi o treime dintre îngeri, pe care i-a ademenit cu sine, au fost aruncaţi din ceruri. Ba mai mult, cititorului i se spune că balaurul aştepta ca femeia să nască, ca să-i mănânce Copilul (vezi versetul 4).

Trebuie să observăm că aceeaşi ură care este îndreptată împotriva lui Mesia este îndreptată şi către femeie (Israel). Din pricina acestei persecuţii, ni se spune că ea va fugi în deşert, într-un loc pregătit de Dumnezeu, unde El îi va purta de grijă timp de 1.260 de zile, adică 42 de luni (vezi versetul 6). Este clar că această perioadă de timp se situează după ce se va manifesta Urâciunea Pustiirii şi este cunoscută sub numele de „Necazul lui Iacov". Această informaţie este paralelă cu ceea ce spune Yeshua Însuşi în Matei 24. Imediat după Urâciunea Pustiirii, cei din Iudeea vor fugi în pustiu (vezi Matei 24:16-21).

Revenind la faptul că Satana şi îngerii lui au fost alungaţi din ceruri, în versetul 11 citim o afirmaţie categorică, în care ni se spune care este singurul mod prin care cineva poate birui persecuţia şi planul lui Satana:

> *„Ei l-au biruit prin sângele Mielului şi prin cuvântul mărturisirii lor şi nu şi-au iubit viaţa chiar până la moarte."*

În secţiunea finală a acestui capitol, citim că Israelul va fi păzit în pustiu, împotriva atacurilor lui Satana, o perioadă de timp. În

ceea ce privește durata acestei perioade, în loc să spună 1.260 de zile sau 42 de luni, textul împrumută din cartea Daniel expresia *„o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme"* (vezi Daniel 7:25). Această expresie este echivalentă cu trei ani și jumătate. După concluzionarea acestei secțiuni, privitoare la războiul lui Satana cu Israelul, textul revine la discuția despre fiară. Legătura dintre secțiunea care discută despre ura balaurului și persecuția împotriva Israelului și prezentarea generală a activității fiarei se face prin ultimul verset din capitolul 12.

> *„Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, cu cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos."* (Apocalipsa 12:17)

Trebuie să nu uităm că în capitolul 12 avem parte de o prezentare generală a personajelor principale din Apocalipsa: Israelul, Mesia, credincioșii, fiara, națiunile (locuitorii Pământului) și Satana. După ce lămurește cititorul la cine se referă aceste viziuni, obiectivul lui Ioan este de a face un rezumat a ceea ce s-a petrecut în capitolele anterioare și de a ne oferi o înțelegere concretă asupra acestor evenimente. În continuare, vom discuta despre capitolul 13.

Am folosit deja acest capitol în mai multe ocazii, pentru a ne ajuta să înțelegem natura și caracterul fiarei. De asemenea, ne-a fost de ajutor în a argumenta faptul că cei credincioși vor fi persecutați de fiara care se va instala la conducerea întregii lumi (vezi versetele 5-7). O altă caracteristică importantă pe care am descoperit-o este aceea că fiara nu este de natură seculară și dorește să primească închinarea tuturor (vezi versetul 8). Capitolul 13 acordă o atenție specială credincioșilor, pe care îi numește sfinți, nu poporului Israel. În a doua jumătate a capitolului este menționată încă o fiară, pe care am identificat-o deja drept Antihrist. Sub conducerea acestei fiare (imperiu), ucenicii lui Yeshua vor suferi o

mare persecuție. Am arătat anterior, în studiul nostru, că această perioadă de necaz are loc în prima jumătate a celor șapte ani, fapt foarte important pentru a nu greși atunci când ajungem la viziunea din următorul capitol.

APOCALIPSA 14

Acest capitol debutează cu viziunea Mielului, adică Mesia, care stă pe Muntele Sionului și are cu El un grup de 144.000 de persoane. Cine sunt acești oameni? La prima vedere, ar exista motive să-i considerăm același grup de 144.000 din Apocalipsa 7. Aceia erau în mod clar evrei, care au fost pecetluiți înaintea manifestării mâniei lui Dumnezeu. Pecetluirea lor a avut rolul de a-i păzi în timpul Necazului lui Iacov. Deoarece numărul de 144.000 este același ca și în capitolul 7 și ambele grupuri au o pecete pe frunte, ar fi natural să presupunem că ambele pasaje vorbesc despre același grup. Cu toate acestea, o examinare mai atentă a textului ne va dovedi altceva.

În mod normal ar trebui să înțelegem Scriptura în mod literal, cu excepția situațiilor în care există indicii serioase care să ne facă să o privim simbolic. Când vorbim despre cei 144.000 din capitolul 7, înțelegem că numărul 12 face referire la poporul lui Dumnezeu. Adică, numărul 144 este 12 x 12. În capitolul 7, Domnul a pecetluit câte 12.000 din fiecare dintre cele 12 seminții ale Israelului. Numărul 1.000 este un multiplu al numărului zece care are de-a face cu „deplinătate", „totalitate" sau „întregime". Așadar, numărul poate să nu aibă de-a face literal cu 144.000 de evrei, ci cu un număr simbolic, care-i reprezintă pe toți cei vii din Israel, din respectiva perioadă de timp.

În mod asemănător, cei 144.000 din capitolul l4 reprezintă poporul lui Dumnezeu în integralitatea lui. Trebuie să fim atenți la ceea ce se spune despre acești 144.000, din capitolul 14. În primul

rând, se spune că sunt cu Mesia, pe Muntele Sionului. Cum este privit Muntele Sionului în Scriptură? Una dintre primele lui menționări este:

„*Căci din Ierusalim va ieși o rămășiță și din muntele Sionului, cei scăpați. Iată ce va face râvna Domnului oștirilor.*" (2 Împărați 19:31)

În mai multe alte locuri găsim aceeași idee de scăpare sau izbăvire asociată expresiei „Muntele Sionului".

„*Atunci, oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. Căci mântuirea va fi pe Muntele Sionului și la Ierusalim, cum a făgăduit Domnul, și între cei rămași pe care-i va chema Domnul.*" (Ioel 2:32)

„*Căci din Ierusalim va ieși o rămășiță și din muntele Sionului, cei izbăviți. Iată ce va face râvna Domnului oștirilor.*" (Isaia 37:32)

„*Dar mântuirea va fi pe muntele Sionului, el va fi sfânt și casa lui Iacov își va lua înapoi moșiile.*" (Obadia 1:17)

Trebuie să menționăm că, adesea, traducerile redau același termen în moduri diferite. Datorită asemănării mesajului acestor versete și faptului că se folosește același vocabular, am tradus peste tot termenul ebraic cu același cuvânt românesc. Ideea de izbăvire este, cu siguranță, potrivită pentru pasajul din Apocalipsa 14:1. Muntele Sionului este văzut în Scriptură ca locul unde se află locuința lui Dumnezeu, așa că intimitatea este un alt concept transmis de aceste versete.

„*Apoi m-am uitat și iată că Mielul stătea pe Muntele Sionului și* ***împreună cu El*** *stăteau o sută patruzeci și patru de mii, care aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său.*"

Termenul pe care l-am subliniat, „împreună cu El", demonstrează această intimitate sau apropiere. De asemenea, ni se spune că doar cei 144.000 au putut învăța cântecul care se auzea venind din cer (vezi versetul 3). Majoritatea teologilor înțeleg această cântare ca având legătură cu închinarea, așa că doar cei care sunt într-o relație strânsă cu Mielul și au experimentat izbăvirea adusă de El se pot închina lui Dumnezeu. De asemenea, ni se spune că sunt virgini și că nu s-au întinat cu femei. Sunt mulți care înțeleg aceste versete în mod literal, dar o astfel de interpretare este destul de problematică. Oare relația cu o femeie îl întinează pe un bărbat? Omul a primit porunca de a fi roditor și a se înmulți, iar Dumnezeu folosește căsnicia pentru a ilustra relația Sa cu Israelul și relația lui Mesia cu cei credincioși. Așadar, termenul „virgini" din aceste versete trebuie să aibă o semnificație mai profundă.

În Biblie, cei care se implică în idolatrie sunt asemănați cu cei care practică adulterul. Dumnezeu vede infidelitatea ca promiscuitate, așadar descrierea celor 144.000 ca fiind virgini are în vedere credincioșia lor față de Dumnezeu și față de Cuvântul Său. Acesta este și mesajul următorului verset.

> *„Și în gura lor nu s-au găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu."* (Apocalipsa 14:5)

Este foarte important să înțelegem din versetul 6, că îngerul care are Evanghelia veșnică și o predică, nu o predică celor 144.000, ci locuitorilor de pe pământ, din fiecare națiune, trib, limbă și popor. Aceștia locuiesc pe pământ, în timp ce cei 144.000 au fost izbăviți de pe pământ (vezi versetele 3 și 4). Când analizăm versetele 7 și 11, descoperim că tema predominantă este proclamarea judecății. În mesajul ei este inclusă o chemare la pocăință și la închinare față de Dumnezeu. Este foarte important să observăm invitația la pocăință și închinare care apare doar după ce Evanghelia este

predicată. De asemenea, în această secțiune avem și declarația despre prăbușirea Babilonului.

Imediat după această proclamare a judecății și mâniei lui Dumnezeu, citim următorul verset:

> *„Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus."*

Aceasta este o chemare clară la perseverență și răbdare. Este esențial să înțelegem că Cel care definește acest grup este Yeshua. Următorul verset le spune că a muri pentru El este o binecuvântare și face parte din chemarea lor. O întrebare importantă este cum putem fi siguri că cei 144.000 sunt o referire la Biserică și nu la rămășița lui Israel, sau la Israel în general, care va veni la credință în mijlocul necazului lor (vezi Ieremia 30:7)? Răspunsul se găsește în următoarea secțiune.

> *„Apoi m-am uitat și iată un nor alb și pe nor ședea cineva care semăna cu un fiu al omului; pe cap avea o cunună de aur, iar în mână, o seceră ascuțită. Și un alt înger a ieșit din Templu și striga cu glas tare Celui ce ședea pe nor: «Pune secera Ta și seceră, pentru că a venit ceasul să seceri și secerișul pământului este copt». Atunci, Cel ce ședea pe nor Și-a aruncat secera pe pământ. Și pământul a fost secerat."* (Apocalipsa 14:14-16)

Acest pasaj descrie Răpirea. Imaginea celui care seamănă cu Fiul Omului este preluată din Daniel 7:13, unde este folosită cu referire la Mesia, la fel ca și aici. Mesia se află pe nori și așteaptă un mesaj din Sanctuarul Ceresc, adică de la Dumnezeu Tatăl, printr-un înger, că a venit vremea pentru recolta de pe pământ. Această așteptare poate să reprezinte împlinirea celor spuse în Matei 14:36, că doar Tatăl știe ziua și ceasul. Ceea ce trebuie subliniat este că versetele

14-16 nu fac referire la judecată. Dacă ne amintim secțiunea cu privire la învierea lui Mesia, care are loc în prima zi a recoltei, știm și că cei credincioși sunt descriși ca fiind „recolta" sau „secerișul"!

Observăm că, imediat după menționarea Răpirii, se face o aluzie clară la mânia lui Dumnezeu. În secțiunea de final a capitolului 14, un alt înger iese din Templul ceresc, având un cosor în mână. Un alt înger, care avea puterea asupra focului, a ieșit din altar. Lucrul acesta are o mare însemnătate, deoarece focul va fi cel prin care Domnul va judeca lumea, când Își va manifesta mânia. Acest înger îi spune celui ce ține în mână cosorul să îl arunce pe pământ. În acest pasaj nu este vorba despre seceriș, ci despre recoltarea strugurilor pământului, lucru care corespunde cu ceea ce spune profetul Ioel.

IOEL 3:9-21

Această secțiune din Ioel se adresează națiunilor și este o chemare la a se pregăti de război, deoarece Dumnezeu este mânios pe ei, din pricina acțiunilor lor împotriva țării și poporului Israel. Pentru națiunile care vor să atace Ierusalimul, cea mai bună cale de a ajunge acolo este dinspre nord, prin valea Izreel. Aici, valea este numită valea lui Iosafat, adică valea unde Domnul judecă. Vorbind despre judecată, Ioel scrie:

> *„Puneți mâna pe secere, căci secerișul este copt! Veniți și călcați cu picioarele, căci linurile sunt pline și tocitorile dau peste ele! Căci mare este răutatea lor!"* (Ioel 3:13)

Există multe similarități între aceste versete și ceea ce citim în Apocalipsa 14:18-19. Ulterior, Ioel spune că această mânie a lui Dumnezeu va veni când luna și soarele se vor întuneca și stelele nu-și vor mai da lumina (vezi versetul 15). Este o paralelă cu ceea ce spune Yeshua în Matei 24 cu privire la a doua Sa venire.

Ioan, inspirat de Duhul Sfânt, foloseşte în toată cartea Apocalipsa motive literare şi profeţii din Vechiul Testament, fie citându-le direct, fie făcând aluzii la ele. Versetele din finalul capitolului 14 nu fac, nici ele, excepţie.

Ioel subliniază faptul că teascul dă pe dinafară de prea mult vin, iar Ioan comunică aceeaşi idee, folosind alte cuvinte:

> *„Şi teascul a fost călcat în picioare afară din cetate, şi din teasc a ieşit sânge până la zăbalele cailor, pe o întindere de o mie şase sute de stadii."* (Apocalipsa 14:20)

Stadiul este o distanţă de aproximativ 200 de metri. Aşadar, sângele curge pe o distanţă de 300 de kilometri. Nu doar ideea că sângele ar parcurge o asemenea distanţă este incredibilă, ci şi faptul că ar avea aproape 2 metri adâncime. În ultimele opt versete a profeţiei lui Ioel, cuvântul Sion apare de trei ori şi, de fiecare dată, are legătură cu prezenţa Domnului în Sion. Cu alte cuvinte, înainte ca Dumnezeu să-Şi aşeze tronul în această lume, la Ierusalim, adică Sion, lumea trebuie curăţată de ce este rău. Din acest motiv se manifestă mânia Lui. Acest fapt este susţinut şi de Ioel, care spune că, prin mânia lui Dumnezeu, „Ierusalimul va fi sfânt" şi că Domnul va locui în Sion.

UN MESAJ PENTRU ASTĂZI

Din mesajul lui Ioel despre mânia lui Dumnezeu trebuie să înţelegem că o cauză majoră a acestei mânii este modul în care naţiunile s-au comportat cu Israelul, cu privire la moştenirea lui. În acelaşi context, în care Dumnezeu aduce popoarele în valea lui Iosafat în finalul capitolului 3, tot El spune înainte:

> *„voi strânge pe toate neamurile şi le voi pogorî în valea lui Iosafat. Acolo, Mă voi judeca cu ele pentru poporul Meu,*

pentru Israel moştenirea Mea, pe care l-au risipit printre neamuri, împărţind între ele ţara Mea." (Ioel 3:2)

Acest verset vorbeşte clar despre vremurile din urmă. Există unii care ar vrea să nege acest fapt, arătând că Petru, în mesajul său de la Cincizecime, citează această secţiune din Ioel (vezi Faptele apostolilor 2:16-21). Petru foloseşte acest pasaj pentru a explica faptul că ce se întâmpla în Ierusalim în acea zi era un rezultat a revărsării Duhului Sfânt. De la Cincizecime, putem spune că lumea a intrat în „zilele din urmă", adică mesajul răscumpărării prin Mesia Yeshua este acum disponibil. Ioel spune:

„Atunci, oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. Căci mântuirea va fi pe Muntele Sionului şi la Ierusalim, cum a făgăduit Domnul, şi între cei rămaşi pe care-i va chema Domnul." (Ioel 2:32)

Acesta este mesajul pe care a dorit Petru să-l transmită clar audienţei lui. A venit vremea când putem, prin credinţa în Evanghelie, să scăpăm de mânia viitoare, pe care Dumnezeu o va revărsa pe pământ. Cel care va face asta, nu doar că va fi mântuit, ci va primi şi Duhul Sfânt. Dar, poziţia că întreaga profeţie a lui Ioel s-a împlinit la Cincizecime, nu poate fi susţinută din punct de vedere hermeneutic.

Există, într-adevăr, o zi când mânia lui Dumnezeu se va manifesta împotriva celor care au alungat evreii din ţara lor şi au împărţit ţara (înfiinţarea statului palestinian). Nu este semnificativ faptul că Ioel spune că Domnul este plin de mânie din cauza a ceea ce s-a făcut lui Israel, nu statului palestinian? Multe traduceri au dificultăţi cu traducerea expresiei pe care am redat-o astfel: „...*şi mă voi judeca cu ei acolo, pentru poporul Meu şi moştenirea mea, Israel.*" Ce înseamnă că Dumnezeu se va judeca cu ei? Oamenii vor putea cunoaşte adevărata natură a lui Dumnezeu când vor vedea

modul în care răspunde El celor care se poartă urât cu Israel. Ioel spune că Iuda şi Ierusalimul vor exista pentru totdeauna, nu „Palestina" sau „Al-Quds". Numele de „Al-Quds" este cel pe care-l folosesc musulmanii pentru a face referire la Ierusalim. Este trist că tot mai mulţi aşa numiţi „creştini palestinieni" (şi mulţi creştini în general) refuză să folosească termenii biblici de Israel şi Ierusalim, optând pentru „Palestina" şi „Al-Quds". Această tendinţă aflată în creştere este reflectată în documentul intitulat „Kairos Palestine", scris de „creştini palestinieni" şi susţinut de mulţi lideri creştini în general. Iată un citat din acest document:

> *„...stabilirea unui stat independent palestinian, cu capitala la Al-Quds."*

Cei care doresc să vadă întregul document în limba engleză, îl pod descărca de la următoarea adresă: http://kairospalestine.ps/sites/default/Documents/English.pdf (LINK-UL NU MAI ESTE ACTIV. Alternativ se poate descarca de aici https://www.kairospalestine.ps/sites/default/files/English.pdf)

Mânia lui Dumnezeu se descoperă, într-adevăr, împotriva celor care resping Evanghelia Sa şi încearcă să-I zădărnicească planurile.

Capitolul 10:

NECAZUL CEL MARE (PARTEA 2)

Odată cu încheierea capitolului 14, ia sfârşit şi rezumatul capitolelor 4-11 din Apocalipsa, în capitolele 15-18 urmând să descoperim în detaliu evenimentele ce însoţesc manifestarea mâniei lui Dumnezeu. Cei ce consideră capitolul 15 o continuare a capitolului precedent, se confruntă cu o dificultate imposibil de rezolvat. Ea porneşte de la faptul că finalul capitolului 14 tratează mânia lui Dumnezeu ca fiind deja manifestată. Atunci, cum se poate ca, în primele versete din următorul capitol, îngerii care ţin în mână ultimele şapte urgii ale mâniei lui Dumnezeu să nu le fi revărsat încă?

În următorul verset există o separare clară între credincioşi şi restul lumii.

> *„Şi am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc şi pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână, stăteau biruitorii fiarei, ai icoanei ei şi ai numărului numelui ei."* (Apocalipsa 15:2)

Să ne amintim mai întâi că scopul viziunii lui Ioan este acela de a comunica cititorului adevărul. Această perioadă finală de necaz este cea care va aduce Israelul la credinţă şi-l va uni cu cei care şi-au pus credinţa în Evanghelia Mielului - Mesia Yeshua. Viziunea

pe care o primește Ioan în versetele de la începutul capitolului 15 vorbește despre unitatea dintre Israel și Biserică, iar următorul verset întărește această idee, arătând că cei care au învins fiara au cântat două cântări: cântarea lui Moise, slujitorul Domnului, și cântarea Mielului (vezi versetul trei).

În timp ce judecata lui Dumnezeu este anunțată prin sunete de șofar, mânia Lui vine prin „potire" care sunt revărsate pe pământ, în cadrul a șapte urgii. O altă diferență semnificativă între judecată și mânie este aceea că șofarul a adus distrugerea a doar o treime, în timp ce potirele tind să distrugă complet.

JUDECĂȚILE POTIRELOR

Potirele sunt pline de mânia lui Dumnezeu. Termenul „plin" descrie într-un mod foarte clar mânia pe care Domnul o va manifesta în lume. De ce este Dumnezeu atât de mânios? Pentru că marea majoritate a oamenilor vor fi idolatri. Trebuie să notăm că majoritatea nu vor supraviețui acestei perioade. Primul potir care a fost vărsat a cauzat răni care sunt descrise într-un mod aparte în textul grecesc. Majoritatea traducerilor le descriu ca fiind dureroase doar din punct de vedere fizic și nu putem sublinia suficient de mult durerea pe care o vor produce rănile acestea. Dar textul în greacă folosește două cuvinte care sunt utilizate de obicei pentru a descrie un anumit tip de comportament, nu experiențe fizice. Primul cuvânt indică ceva rău și păcătos, iar al doilea face, de obicei, referire la ceva pervers din punct de vedere moral. Așadar, intenția versetului nu este doar de a arăta cât de intensă va fi suferința celor care vor avea aceste răni, ci faptul că motivul pentru care au parte de ele este comportamentul lor. Un principiu important care decurge prin judecata primului potir este că, atunci când cineva se închină incorect, respingând învățăturile Scripturii, trăirea lui va atrage mânia lui Dumnezeu.

Al doilea potir este vărsat peste mare, iar apa mării se preschimbă în sânge şi toate vieţuitoarele marine mor. Al treilea potir face ca râurile şi izvoarele de apă să se transforme în sânge. La finalul textului despre cel de-al treilea potir, se face o afirmaţie cu privire la caracterul lui Dumnezeu. Această afirmaţie este făcută de către un înger, numit îngerul apelor, care anunţă că dreptatea lui Dumnezeu se vede din judecata pe care o face asupra răului. Tot din cuvintele acestui înger aflăm de ce transformă Dumnezeu apele în sânge. Nu este o coincidenţă că îngerul care face afirmaţia se numeşte îngerul apelor şi nici nu este un accident faptul că el vorbeşte despre ape. Termenul „apă" transmite două idei, atât în literatura biblică, cât şi în cea rabinică. Aceste idei sunt „viaţă" şi „puritate". Termenul „sânge" are legătură, de asemenea, cu viaţa. Îngerul acesta este cel care-L laudă pe Dumnezeu pentru pedepsirea ucigaşilor sfinţilor şi ai profeţilor care au rostit mesajul vieţii şi au chemat oamenii la puritate. Datorită acestui mesaj, reflectat nu doar în cuvinte, ci şi în fapte, fiara şi cei care merg pe căile acestui nou imperiu au de-a face cu mânia lui Dumnezeu.

Chiar dacă Dumnezeu este dragoste, să nu credem că asta Îl va face să ignore păcatul şi să nu-i pedepsească pe păcătoşi. Tocmai datorită dragostei şi a faptului că El iubeşte neprihănirea, sfinţenia şi dreptatea, este mânios. După ce îngerul apelor îşi face declaraţia, un alt înger anunţă că acţiunile lui Dumnezeu se bazează pe adevăr şi că ceea ce se vede este dreptatea Lui (vezi versetul 7).

După mesajul acestor doi îngeri, este vărsat al patrulea potir, care afectează soarele, făcând ca oamenii să fie pârjoliţi de foc (căldură). Din nou, în loc ca oamenii să se pocăiască şi să dea glorie Domnului, aleg să hulească Numelui Lui (vezi versetul 9). Al cincilea înger şi-a revărsat potirul asupra tronului fiarei, iar împărăţia ei s-a cufundat în beznă. Marea durere generată de al patrulea potir continuă şi în timpul acestei noi urgii de întuneric

şi auzim din nou afirmaţia că oamenii nu se pocăiesc de faptele lor rele (vezi versetul 11).

Odată cu turnarea celui de-al şaselea potir beneficiem de cea mai complexă înţelegere a acestei perioade de mânie. Mulţi teologi consideră că între potirul al cincilea şi al şaselea trece o perioadă de timp nedeterminată, dar destul de lungă. Temeiul unei astfel de perspective este faptul că râurile, care fuseseră transformate în sânge, se pare că s-au transformat din nou în apă, textul spunându-ne că râul Eufrat are apă (vezi versetul 12). Acest al şaselea potir este vărsat asupra Eufratului, făcând ca apele acestuia să secе, pentru a pregăti calea pentru ca împăraţii pământului să atace Israelul.

ARMAGEDON, GOG ŞI MAGOG

Două dintre evenimentele fascinante din studiul acestei profeţii sunt bătălia de la Armagedon şi războiul lui Gog şi Magog. Aceste două confruntări sunt, de fapt, una şi aceeaşi, descriind atacul asupra Israelului pe care îl pregăteşte al şaselea potir. Scopul acestei secţiuni nu este de a-i oferi cititorului o prezentare detaliată a evenimentului, ci de a face o prezentare generală a aspectelor principale pe care ni le dezvăluie Scriptura cu privire la acest conflict, care se va încheia cu a doua venire a lui Mesia.

Războiul lui Gog şi Magog este profeţit de Ezechiel în capitolele 38 şi 39 din cartea sa. Primul lucru pe care-l aflăm este că Domnul se împotriveşte categoric celor care se ridică împotriva Israelului, pentru a se război cu el. Chiar dacă este imposibil de spus cu siguranţă care vor fi toţi participanţii principali în acest conflict militar, există multe opinii care asociază termenii Meşec şi Tubal cu anumite zone din Turcia. Pe lângă Turcia, citim că Iranul, Etiopia şi Libia fac parte din această coaliţie al cărei scop este de a distruge Israelul (vezi versetul 5). Termenii biblici folosiţi în această secţiune pot, în fapt, să includă mai multe ţări decât cele

desemnate prin numele lor moderne. Spre exemplu, în această secțiune sunt folosiți termenii „Persia, Cuș și Put". Chiar dacă aceste denumiri se referă astăzi la Iran, Etiopia și Libia, numele biblice includ și alte ținuturi, pe care statele moderne nu le mai au în componență. De exemplu, termenul „Cuș" ar putea face referire și la Sudan și Kenya. Chiar dacă Ezechiel numește doar câteva țări în mod concret, este clar că întreaga lume se va ridica împotriva Israelului și va fi reprezentată prin armatele ce se vor duce să facă război cu Israelul. (vezi versetul 9)

Interesant este modul în care profetul descrie Israelul în această vreme. Poporul evreu este descris ca o națiune de cetăți deschise și oameni liniștiți (vezi versetul 11). Cu alte cuvinte, Israelul nu va fi agresorul și nici cauza în acest conflict militar. De asemenea, Ezechiel arată limpede că această confruntare va avea loc la sfârșitul vremii.

> „*Vei înainta împotriva poporului Meu Israel ca un nor care va acoperi țara. În zilele de apoi, te voi aduce împotriva țării Mele, ca să Mă cunoască neamurile când voi fi sfințit în tine sub ochii lor, Gog!*" (Ezechiel 38:16)

Având-l pe Gog ca lider, această coaliție internațională pornește la război împotriva Israelului. Domnul va folosi această luptă pentru a arăta lumii că poporul evreu este, cu adevărat, poporul Său și că țara lui Israel este țara Sa. La sfârșit, atât Gog cât și armatele lui vor învăța sfințenia Dumnezeului lui Israel, prin înfrângerea pe care o vor suferi. Datorită faptului că această profeție are în vedere zilele din urmă, putem trage câteva concluzii interesante, care ridică mari probleme celor ce susțin teologia înlocuirii. Ei cred că înțelegerea corectă a termenului „Israel" trebuie să-i includă pe toți oamenii care L-au acceptat pe Mesia Yeshua. Chiar dacă ucenicii în Yeshua moștenesc promisiunile

pe care Dumnezeu le-a făcut descendenților naturali ai lui Iacov, profeții nu operează cu o astfel de înțelegere a termenului „Israel" în profețiile lor.

Teologia înlocuirii văduvește profețiile de un mesaj foarte important și întâlnit pretutindeni și anume că Dumnezeu va reveni în țara lui Israel și la descendenții naturali a lui Iacov, la finalul perioadei de necaz. Atunci, mulți evrei vor fi mântuiți (vezi Ieremia 30:7). Teologia înlocuirii alege să ignore astfel de profeții, precum cea din Ezechiel 38 și 39, sau să le interpreteze într-un mod pur alegoric. Dintr-o asemenea perspectivă, nu mai putem aborda detaliile specifice ale profeției, ci tot ce putem face este să aruncăm o privire de ansamblu asupra textului, ajungând la concluzia că cei ce cred în Mesia vor fi biruitori.

Perspectiva teologiei înlocuirii aplicată acestei profeții ne-ar duce la concluzia că, în viitor, Israelul va fi locuit de o mare majoritate de credincioși, care vor fi atacați de către națiuni la finalul vremurilor. Pe lângă mica probabilitate ca Israelul să devină o națiune de oameni credincioși, ne lovim și de alte probleme teologice. Una este că cei credincioși ar trebui să treacă prin tot necazul, inclusiv prin mânia lui Dumnezeu, iar alta că Răpirea și a doua venire devin unul și același eveniment. Poate că cel mai mare obstacol pe care teologii înlocuirii trebuie să-l depășească este modul în care ar trebui privită izbăvirea lui Israel din zilele din urmă din mâna dușmanilor lui, care are loc la a doua venire și este temeiul venirii Israelului la credință, dacă termenul „Israel" este, de fapt, Biserica.

În capitolul 39, Ezechiel primește o altă profeție despre același război. Aici, el spune clar că victoria lui Israel va face nu doar ca poporul evreu să-L recunoască pe adevăratul Dumnezeu, ci și mulți dintre neamuri.

„Îmi voi face cunoscut Numele Meu cel sfânt în mijlocul poporului Meu Israel şi nu-i voi mai lăsa să-Mi pângărească Numele Meu cel sfânt, ci vor şti neamurile că Eu sunt Domnul, Sfântul lui Israel!" (Ezechiel 39:7)

În acest verset avem un exemplu strălucit al credincioşiei lui Dumnezeu. De la încheierea legământului avraamic, Domnul a jurat să se folosească de descendenţii naturali a lui Iacov pentru a binecuvânta neamurile. Da, Mesia Yeshua, prin Evanghelia Sa, este suprema împlinire a acestui legământ, dar acest război şi izbăvirea pe care Israelul o va experimenta la a doua venire a lui Yeshua vor face ca evreii să se întoarcă în masă la credinţa în Evanghelie. Să nu uităm niciodată că această zi a izbăvirii Israelului va reprezenta un mesaj puternic despre caracterul şi credincioşia lui Dumnezeu. Lumea va fi martoră nu doar a puterii Sale de neegalat, ci şi a harului Său salvator pentru Israel, iar cei care vor supravieţui războiului se vor pocăi şi-l vor accepta pe Yeshua şi planul Său de mântuire, prima dată evreii şi apoi neamurile. Aceasta este înţelegerea corectă a cuvintelor lui Ezechiel:

„Îmi voi arăta slava între neamuri, şi toate neamurile vor vedea judecăţile pe care le voi face şi pedepsele cu care îi va lovi mâna Mea. Cei din casa lui Israel vor şti că Eu sunt Domnul, Dumnezeul lor, din ziua aceea şi de atunci înainte. Şi neamurile vor cunoaşte că, din pricina nelegiuirilor ei, a fost dusă casa lui Israel în robie, din pricina fărădelegilor ei, săvârşite de ea împotriva Mea; de aceea le-am ascuns Faţa Mea şi i-am dat în mâinile vrăjmaşilor lor..." (Ezechiel 39:21-23)

Pasajul de faţă spune clar că, atunci când lumea va vedea modul în care Dumnezeu se ocupă de Israel, nu de Biserică, în zilele din urmă, acesta va căpăta o mare influenţă asupra neamurilor. Ce trebuie să se întâmple pentru ca acest mesaj extraordinar al

credincioşiei lui Dumnezeu să poată fi demonstrat, şi ca evreii cât şi neamurile să fie mântuite în ceasul de la final? Reînfiinţarea naţiunii Israel.

> *„De aceea, aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeu: «Acum voi aduce înapoi pe prinşii de război ai lui Iacov, voi avea milă de toată casa lui Israel şi voi fi gelos de Numele Meu cel sfânt... Când îi voi aduce înapoi dintre popoare şi îi voi strânge din ţara vrăjmaşilor lor, voi fi sfinţit de ei înaintea multor neamuri. Şi vor şti că Eu sunt Domnul, Dumnezeul lor, care-i lăsasem să fie luaţi prinşi de război între neamuri şi care-i strâng iarăşi în ţara lor; nu voi mai lăsa pe niciunul din ei acolo, şi nu le voi mai ascunde Faţa Mea, căci voi turna Duhul Meu pentru casa lui Israel, zice Domnul, Dumnezeu.»"* (Ezechiel 39:25, 27-29)

Aceste versete fac imposibilă acceptarea teologiei înlocuirii, dacă vrem să operăm cu o exegeză corectă asupra Cuvântului lui Dumnezeu. De aceea, astfel de teologi trebuie să abandoneze principiile de bază ale hermeneuticii şi să alegorizeze sau să ignore mare parte din profeţi, pentru a-şi susţine o perspectivă care este categoric anti-Israel. Pornind de la aceste versete, cum poate cineva să nu vadă mâna lui Dumnezeu în revenirea a şase milioane de evrei în ţara lor din vremurile biblice, în ultimii şaizeci de ani? De ce sunt teologii înlocuirii atât de îndrăgostiţi de perspectiva unui stat palestinian, când Ezechiel spune în repetate rânduri în profeţia lui că Dumnezeu îi va aduce înapoi pe urmaşii lui Iacov în ţara lor?

Din nou, cei care încearcă să spună că Biserica este cea care împlineşte aceste profeţii se lovesc de un zid teologic deoarece, doar după întoarcerea evreilor în ţara lui Israel, va revărsa Dumnezeu Duhul Său asupra lor. Dacă Biserica este adevăratul destinatar al acestei profeţii şi al altora care vorbesc despre acelaşi lucru, cum se poate înţelege următorul text?

„...și nu le voi mai ascunde Fața Mea, căci voi turna Duhul Meu pentru casa lui Israel, zice Domnul, Dumnezeu."

Cei la care se referă acest pasaj sunt cei care nu au Duhul Sfânt până în ziua respectivă. Așadar, dacă „Israelul" este Biserica, iar Biserica este cea care moștenește țara, nu descendenții naturali ai lui Iacov, atunci cei care se întorc în țara lui Israel vor fi cei credincioși, iar ideile că Dumnezeu Și-ar ascunde fața sau că revarsă Duhul Sfânt nu au nicio logică. O astfel de promisiune ar fi relevantă doar pentru cei care încă nu sunt mântuiți.

Celor care încearcă să spună că profeția lui Ezechiel cu privire la Gog și Magog vorbește despre o perioadă de timp care deja a avut loc le sugerez următoarele observații. În primul rând, textul afirmă clar că mesajul este pentru zilele din urmă (vezi Ezechiel 38:8, 16). În al doilea rând, când s-a întâmplat ca toate națiunile să declanșeze un război cu Israel, iar rezultatul să fie că atât evreii cât și neamurile să fie mântuite și Duhul Sfânt revărsat? În al treilea rând, când a câștigat Israel un război pentru că Dumnezeu i-a pedepsit pe dușmanii lui cu foc și pucioasă (vezi Ezechiel 38:21-23)? În al patrulea rând, când au folosit israelienii arsenalul dușmanilor lor drept combustibil, timp de șapte ani (vezi Ezechiel 39:9-10)? În al cincilea rând, când a petrecut poporul Israel șapte luni îngropându-i pe cei care au căzut în vreun război (vezi Ezechiel 39:11-16)? Răspunsul pe care-l primesc întotdeauna din partea teologilor înlocuirii, atunci când îi confrunt cu aceste întrebări, este că lucrurile despre care vorbește Ezechiel nu pot fi interpretate literal, deoarece sunt simbolice, și trebuie alegorizate.

ARMAGHEDON

Deși războiul de la Armaghedon și cel al lui Gog și Magog sunt unul și același eveniment, este util să analizăm și alte pasaje din Scripturi, care au de-a face concret cu Armaghedonul. În primul rând,

să ne amintim că, atunci când Ioan menționează Armaghedonul în Apocalipsa, el spune că termenul provine din limba ebraică. „Armaghedon" vine, de fapt, de la două cuvinte ebraice. Prima parte vine de la cuvântul „Har (eb)", care înseamnă munte, iar a doua de la un cuvânt care înseamnă „a spune" sau „a proclama". Așadar, când se vorbește despre Armaghedon, sau Har Meghido, se vorbește despre „muntele vestirii Sale" sau „muntele mesagerului Său". Ambele variante oferă perspective interesante. Al doilea cuvânt, care este tradus cu „proclamație" sau „declarație", este termenul folosit pentru broșura care conduce evreii prin ritualul mesei sfinte de Paști. Broșura se numește „Hagaddah" și are scopul de a ajuta familia să împlinească porunca de a spune povestea Paștilor (Exod 12:25-28), adică să proclame mesajul și mijlocul răscumpărării. Nu-i este caracteristic lui Dumnezeu să-Și izbăvească poporul de dușmani și să-l răscumpere într-un loc numit „muntele vestirii Sale"?!

A doua traducere, „muntele mesagerului Său", este tot un nume foarte potrivit pentru acest loc. Termenul de „Magid" este foarte răspândit printre evreii religioși, datorită unei scrieri iudaice faimoase, numită Shulchan Aruch. Această lucrare, în mai multe volume, este menită să ajute la înțelegerea legii evreiești. A fost scrisă în secolul 16 de rabinul Yosef Karo, care spune în repetate rânduri că a fost vizitat de un înger, pe care el l-a numit „Hamagid" adică „mesagerul". Termenul „Har-Meghido" este des întâlnit în istoria Țării Sfinte. A fost locul multor bătălii, un loc strategic, situat la o răscruce atât a antichității, cât și a modernității. Har Meghido se află în Valea Izreel, la capătul lanțului muntos Carmel și la începutul dealurilor Samariei. Importanța lui strategică nu poate fi exagerată, deoarece dacă o armată ar vrea să atace Israelul dinspre nord, ar fi nevoită să treacă prin Meghido pentru a înainta de-a lungul coastei mediteraneene și să atace Ierusalimul dinspre vest. Har Meghido ar fi și locul ideal unde o armată putea fi oprită, deoarece după el

nu mai există un alt loc unde armatele israeliene ar putea înfrunta eventualele forțe ostile, înainte să ajungă la Ierusalim.

Perspectiva ca o astfel de bătălie să fie câștigată de către Israel ar fi aproape inexistentă din punct de vedere omenesc. Armele nucleare nu pot fi folosite atât de aproape de cetățenii israelieni. Un război convențional ar face ca armata israeliană să fie absolut depășită numeric de această coaliție a dușmanilor Israelului, despre care profeții declară că va fi alcătuită din toate națiunile lumii. Singura speranță este vechea făgăduință a venirii lui Mesia, promisiunea care se va împlini la Har Meghido.

ARMAGHEDONUL ȘI CARTEA APOCALIPSA

Am început discuția despre Armaghedon pornind de la Apocalipsa 16. Când al șaselea înger a turnat potirul, s-au petrecut mai multe lucruri importante. Secarea râului Eufrat, care va oferi o cale împăraților Răsăritului spre Israel. Există o relație intrinsecă între acești împărați și activitatea demonică. Textul ne spune că niște duhuri necurate, adică demoni, au ieșit din gura balaurului, a fiarei și a profetului mincinos (vezi Apocalipsa 16:13). Acest verset arată clar că majoritatea personajelor principale ale acestui imperiu final sunt de natură satanică. Despre acești demoni se spune că vin din gură, pentru a sublinia că, prin înșelăciune, lumea s-a unit cu ei împotriva planului Domnului și a poporului Său. Prin această putere satanică s-au înfăptuit minunile care au stat la baza acceptării generalizate a fiarei și a conducerii ei.

Chiar dacă se spune că împărații din Răsărit pornesc înspre Israel pentru un război, înșelăciunea spirituală, după cum vedem mai târziu, înrobește întreaga lume,

> „*... care se duc la împărații pământului întreg, ca să-i strângă pentru războiul...*" (Apocalipsa 16:14)

Unde se adună aceşti împăraţi care reprezintă toată naţiunile pământului şi armatele lor? La Armaghedon, muntele unde Domnul va face o declaraţie extraordinară despre Sine şi despre poporul Său. Israelul, o naţiune mică, va fi cu totul depăşită de toate armatele lumii care se vor îndrepta împotriva ei dinspre nord. Chiar dacă vor fi depăşiţi numeric, e foarte probabil ca forţele armate israeliene să încerce cu orice preţ să îşi apere graniţele. Au existat dintotdeauna şi există şi astăzi locuri strategice, care ar oferi armatei israeliene cea mai bună opţiune de a se opri o armată invadatoare, locuri precum Haţor şi Beit Şe'an. Deoarece aceste locuri se află la încrucişări de drumuri, între lanţuri muntoase şi locuri înalte, nu este nicio îndoială că Israelul ar organiza linii de apărare aici. Cu toate acestea, din cauza numărului mare de soldaţi şi a resurselor militare ale unei coaliţii internaţionale, eforturile Israelului ar fi complet inutile. Ne dăm seama cât de mare va fi dezamăgirea poporului israelian, auzind cât de uşor a trecut această armată invadatoare de Haţor şi Beit Şe'an. Un sentiment naţional de deznădejde va cuprinde poporul Israel şi armata la vederea acestei forţe militare impresionante, care se îndreaptă spre sud, către Har Meghido. Forţele militare israeliene îşi vor mobiliza ultimele resurse la Har Meghido, iar cetăţenii li se vor alătura, pentru un ultim efort de apărare a Ierusalimului. Toţi evreii vor şti, în sinea lor, că rezistenţa de la Har Meghido va fi inutilă. Această „ultimă apărare" va fi motivată mai mult de un refuz de a renunţa, decât de speranţă sau de gândul unei victorii.

Soldaţii şi cetăţenii vor şti că Har Meghido este locul unde îşi vor da viaţa.

Dar, pentru cel care citeşte cartea Apocalipsa, aşteptările sunt cu totul diferite. Aici este problema: marea majoritate a evreilor nu au citit niciodată Apocalipsa. Poate că unii au auzit termenul de „Armaghedon" şi ştiu că are legătură cu creştinismul şi vremurile

din urmă, dar nu-l pot asocia cu Har Meghido. Cu alte cuvinte, nu se vor aştepta ca bătălia care a fost profeţită ca cea mai mare victorie a Israelului să fie tocmai cea care urmează să aibă loc. De asemenea, nu vor face nici legătura între bătălie şi profeţia lui Zaharia.

ZAHARIA 12 ŞI ARMAGHEDONUL

În această secţiune vom analiza mesajul profetului Zaharia, pentru a vedea ce spune cu privire la bătălia finală de la Har Meghido. Primul verset din Zaharia 12, spune astfel:

„Greutatea cuvântului Domnului cu privire la Israel..."

Întreg capitolul vorbeşte despre o perioadă dificilă pentru Israel, la originea căreia vor sta toate naţiunile lumii. Termenul de „greutatea Domnului" dezvăluie simplul fapt că această perioadă dificilă pentru Israel face parte din lucrarea de răscumpărare a Domnului din zilele din urmă. Sursa acestei suferinţe sunt toate naţiunile pământului, care se aliază împotriva poporului evreu, în decizia de a declanşa un război împotriva lor şi de a captura Ierusalimul. Însă, după cum ne descoperă Zaharia, aceste naţiuni vor fi cele care vor suferi, în final, judecata lui Dumnezeu.

Zaharia 12:1 continuă să ne amintească de faptul că Dumnezeu este Creatorul lumii:

„...Domnul, care a întins cerurile şi a întemeiat pământul, şi a întocmit duhul omului din el."

Acest verset foloseşte un limbaj asemănător cu cel de la creaţie, dar contextul majorităţii cărţii lui Zaharia, şi în special ultimele capitolele, are de-a face cu evenimentele care vor aduce răscumpărarea lumii. Zaharia foloseşte expresii care au legătură cu creaţia deoarece răscumpărarea va aduce în lume transformări fundamentale. Ierusalimul este tema centrală a textului din

Zaharia 12:2, care are scopul de a ne arăta că Ierusalimul este esențial în planul lui Dumnezeu de răscumpărare a lumii:

> *„Iată, voi preface Ierusalimul într-un potir de ameţire pentru toate popoarele dimprejur şi chiar pentru Iuda, la împresurarea Ierusalimului."* (Zaharia 12:2)

Zaharia 14:2 ne oferă o înțelegere mai profundă asupra mesajului din capitolul 12, şi anume războiul pentru Ierusalim.

> *„Iată, vine ziua Domnului... Atunci voi strânge toate neamurile la război împotriva Ierusalimului..."* (Zaharia 14:1-2)

Zaharia 14:2 spune că toate națiunile se vor aduna pentru a ataca Ierusalimul, pe care Zaharia 12:2 îl numește „un potir de ameţire". Termenul ebraic tradus drept „potir" are şi o altă semnificație, putând să însemne şi „prag". Ideea este că cei care vor ataca Ierusalimul voi fi ca unii care beau otravă, iar asaltul asupra Ierusalimul este graniţa pe care o trec în a-şi dovedi loialitatea: sunt parte din familia lui Dumnezeu sau dintre vrăjmaşii Lui. Următorul verset descrie Ierusalimul ca o piatră grea care îi va zdrobi pe cei care încearcă să o mute:

> *„În ziua aceea, voi face din Ierusalim o piatră grea pentru toţi oamenii, toţi cei ce o vor ridica, se vor tăia (singuri) şi toate naţiunile pământului se vor strânge împotriva lui (Ierusalim)."* (Zaharia 12:3)

Naţiunile care atacă Ierusalimul nu vor fi doar zdrobite, ci tăiate în bucăţi. Expresia „se vor tăia (singuri)" poate avea şi o altă semnificație. Există texte în Biblie care descriu această tăiere ca o manifestare păgână a închinării la idoli sau una de jale şi întristare profundă. Este asemănătoare cu practica iudaică numită „kriah" – a tăia sau a sfâşia veşmintele, ca semn de remuşcare sau

de jale pentru o rudă apropiată. Aşadar, se poate ca Zaharia să spună că naţiunile care vor ataca Ierusalimul în zilele din urmă sunt conduse de un dumnezeu fals şi, la un moment, îşi vor da seama de greşeala făcută şi vor arăta o adâncă durere şi remuşcare.

Descriind războiul care va avea loc în Ierusalim, Zaharia arată că Dumnezeu intervine în mod supranatural, lovind caii cu orbire şi călăreţii cu nebunie. Acest lucru poate fi o referire la distrugerea echipamentului militar al inamicului şi la determinarea celor care-l operează să se comporte într-un mod iraţional. Zaharia 12:4 conţine şi o afirmaţie ciudată:

> *„În ziua aceea, zice Domnul, voi lovi cu ameţeală pe toţi caii şi cu turbare pe cei ce vor călări pe ei,* ***dar voi avea ochii deschişi asupra casei lui Iuda*** *şi voi orbi toţi caii popoarelor."* (Zaharia 12:4)

Care este semnificaţia frazei „dar voi avea ochii deschişi asupra casei lui Iuda"? Israelul a fost în exil încă de la distrugerea celui de-al doilea templu şi, deşi putem vedea intervenţia Domnului în viaţa poporului evreu prin înfiinţarea statului modern Israel şi prin victoria din Războiul de Independenţă, Războiul de Şase Zile şi Războiul Yom Kippur, Dumnezeu va interveni în zilele din urmă pentru izbăvirea poporului Său cu măreţie şi hotărâre. El va aduce răscumpărarea şi Îşi va întemeia împărăţia într-un mod atât de impresionant, încât se va părea că ochii Lui au fost închişi la necazul poporului Său, în ultimii 2000 de ani.

În Zaharia 12:5-8, vedem că Dumnezeu întăreşte poporul evreu şi că Ierusalimul va fi înălţat din nou, cu o slavă care o va întrece cu mult pe cea dinainte. Chiar dacă transformă Israelul într-un foc şi pe duşmanii lui în paie, Dumnezeu Însuşi este Cel care-Şi va apăra personal poporul:

„Căpeteniile lui Iuda vor zice în inima lor: «Locuitorii Ierusalimului sunt tăria noastră, prin Domnul oştirilor, Dumnezeul lor». În ziua aceea, voi face pe căpeteniile lui Iuda ca o vatră de foc sub lemn, ca o făclie aprinsă sub snopi; voi mistui în dreapta şi în stânga pe toate popoarele de jur împrejur, iar Ierusalimul va fi locuit iarăşi la locul lui cel vechi. Domnul va mântui mai întâi corturile lui Iuda, pentru ca slava casei lui David şi fala locuitorilor Ierusalimului, aşa că cel mai slab dintre ei va fi în ziua aceea ca David, şi casa lui David va fi ca Dumnezeu, ca Îngerul Domnului înaintea lor." (Zaharia 12:5-8)

De asemenea, următorul verset arată foarte clar că toate naţiunile care se vor aduna împotriva planului lui Mesia de a face din Ierusalim capitala Împărăţiei Sale, vor fi învinse:

„În ziua aceea, voi căuta să nimicesc toate neamurile care vor veni împotriva Ierusalimului." (Zaharia 12:9)

Termenul ebraic tradus prin „nimicesc", din Zaharia 12:9, este un termen categoric, care descrie o anihilare completă, împlinirea a ceea ce i-a promis Dumnezeu lui Avraam în Geneza 12:

„Voi binecuvânta pe cei cei ce te vor binecuvânta şi voi blestema pe cei ce te vor blestema..." (Geneza 12:3)

Acele naţiuni care se vor ridica împotriva Ierusalimului vor descoperi la un moment dat că luptă împotriva Dumnezeului Cel Viu. Deoarece vor avea o poziţie de răzvrătire şi dușmănie deschisă faţă de Dumnezeu, soarta lor va fi distrugerea totală. În lupta finală pentru Ierusalim, evreii vor trece printr-un ceas întunecat şi dificil, dar Domnul va produce o schimbare spirituală semnificativă înăuntrul lor. Zaharia 12:10 dezvăluie că Dumnezeu va revărsa în vremea aceea Duhul Său asupra unui grup de evrei

și-L va dezvălui pe Cel pe care Gemara (o secțiune semnificativă din Talmud) Îl numește Mesia ben Iosef:

„*Atunci voi turna peste casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului un duh de îndurare și de rugăciune și își vor întoarce privirile spre Mine, pe care L-au străpuns. Îl vor plânge cum plânge cineva pe singurul lui fiu și-L vor plânge amarnic, cum plânge cineva pe un întâi născut.*" (Zaharia 12:10)

În acest verset sunt menționate două grupuri de oameni: casa lui David și locuitorii Ierusalimului. Despre cine vorbesc aceste sintagme? „Casa lui David" se referă la cei care au credința în promisiunile lui Dumnezeu de a trimite un Mântuitor în zilele din urmă. Este clar că prima parte din Zaharia 12:10 descrie același eveniment ca și Isaia 59:20-21:

„*«Da, va veni un Răscumpărător pentru Sion, pentru cei ai lui Iacov, care se vor întoarce de la păcatele lor», zice Domnul. «Și iată legământul Meu cu ei, zice Domnul: Duhul Meu, care se odihnește peste tine...»*" (Isaia 59:20-21)

În zilele din urmă, Dumnezeu va interveni într-un mod nemaivăzut și puternic și va revărsa Duhul Său peste cei care se pocăiesc de păcat. La ce se referă Zaharia când vorbește despre „un duh de îndurare și de rugăciune?" Termenul tradus drept „îndurare" sau „har" este similar în semnificație cu cuvintele „milă" sau „iertare", dar există o diferență importantă. Cuvântul ebraic tradus drept „har" are în vedere un scop clar, acela de a stabili o legătură sau o relație. Observați că Isaia folosește cuvântul „legământ" în Isaia 59:20-21, amintindu-ne de obiectivul suprem al răscumpărării pregătite de Dumnezeu: dorința de a intra într-o relație de legământ cu poporul evreu. De aceea Își va revărsa El harul asupra lor. Cuvântul ebraic tradus drept „rugăciune" este derivat de la același cuvânt ca și termenul „har". Așadar, acest

verset din Isaia ne arată că Dumnezeu se îngrijește de tot ce este nevoie pentru a ierta poporul Său de păcatele sale (milă), și face asta datorită dorinței de a avea o relație nouă de legământ cu ei, punând în ei chiar și dorința (duhul de rugăciune) de a avea o astfel de relație cu El.

După cum am spus deja, expresia „casa lui David" se referă la cei care au credința în venirea lui Mesia. Sintagma „locuitorii Ierusalimului" vorbește despre cei care vor moșteni răscumpărarea. În esență, formulările „casa lui David" și „locuitorii Ierusalimului" nu vorbesc despre două grupuri diferite de oameni, ci dezvăluie două aspecte diferite privitoare la ei. Datorită faptului că termenul „David" se referă la promisiunea răscumpărării prin Mesia pe care i-a făcut-o Dumnezeu lui David, „Casa lui David" vorbește despre cei care vor fi mântuiți și vor primi dreptul de a intra în Împărăția Mesianică. Termenul „locuitorii Ierusalimului" vorbește despre cei care se vor bucura de rezultatul final al răscumpărării, cu toate drepturile și privilegiile care decurg din el. Cum putem deduce ideea aceasta din sintagma „locuitorii Ierusalimului?" Termenul *locuitori* se referă la cineva care locuiește sau care are o legătură cu un anumit loc. Așadar, expresia „locuitorii Ierusalimului" vorbește despre cei care au o legătură cu Ierusalimul. Cheia înțelegerii acestui termen se găsește în sensul cuvântului Ierusalim, care este compus din două cuvinte ebraice, primul înseamnă „a deține", iar al doilea „pace". Așadar, numele Ierusalim vorbește despre cei care vor avea pace. Pacea nu înseamnă neapărat o situație fără conflicte și războaie, ci termenul „shalom" (pace) este derivat de la cuvântul care înseamnă „a completa" sau „a împlini". De exemplu, în Israelul zilelor noastre, dacă cineva are o datorie, când se vorbește despre returnarea ei se folosește ideea de a completa ceea ce lipsește. Când își plătește datoria, de fapt face pace. Cuvântul în ebraica modernă pentru „a plăti" derivă din același termen ca și cuvântul

„pace/shalom". Aşadar, „Ierusalim" înseamnă „cei ce beneficiază în mod desăvârşit de împlinirea voii lui Dumnezeu." Care este voia lui Dumnezeu? Nu trebuie decât să revenim la Geneza 12, pentru a vedea că scopul pentru care Dumnezeu a creat Israelul a fost pentru a-l avea ca pe un instrument prin care să binecuvânteze toate familiile pământului (vezi Geneza 12:3).

A doua jumătate din Zaharia 12:10 vorbeşte despre mijloacele prin care se vor face aceste lucruri, adică punerea în practică a răscumpărării. Când spune că „îşi vor întoarce privirile spre Mine...", la cine se referă textul? Este clar, din context, că Dumnezeu este Cel care vorbeşte, deoarece vorbeşte la persoana întâi cu privire la revărsarea Duhului Său. Interesant este aici consensul existent între comentatorii creştini şi cei evrei, că Zaharia 12:10 se referă la Mesia.

Iudaismul susţine că există doi Mesia: Mesia ben David şi Mesia ben Yoseph. Mesia ben David este Mesia care îi va învinge pe duşmanii lui Israel şi va aduce Împărăţia lui Dumnezeu. Mesia ben Yoseph este perceput ca un fel de asistent al lui Mesia ben David, unul care suferă. Există teologi care spun că pasajul despre slujitorul care suferă, din partea a doua a cărţii lui Isaia, vorbesc despre Mesia ben Yoseph. Talmudul (Gemara, Meseket Sukah) spune să Mesia din Zaharia 12:10 este Mesia ben Yoseph. De aceea, Gemara ne îndeamnă să interpretăm Zaharia 12:10 ca o plângere pentru Mesia ben Yoseph, care a fost omorât (vezi Meseket Sukah 52a). O astfel de interpretare ridică dificultăţi serioase pentru iudaism. Zaharia 12:9 spune clar că Dumnezeu îi înfrânge pe cei care se ridică împotriva Ierusalimului şi a poporului evreu la sfârşitul vremii. Rambam, faimosul comentator evreu al legii evreieşti şi al Bibliei, ne oferă o perspectivă care este acceptată, în general, de iudaism. Înţelegerea lui este că Mesia ben David va lupta cu vrăjmaşii Israelului la sfârşitul vremii şi va aduce răscumpărarea

finală. Aşadar, este dificil să susţii că Zaharia 12:10 vorbeşte despre Mesia ben Yoseph, nu despre Mesia ben David, aşa cum spune Talmudul şi cum este opinia care predomină în iudaism.

Faptul că Zaharia menţionează „Casa lui David" în 12:10 indică spre faptul că lucrarea din această secţiune din Zaharia este făcută de Mesia ben David. Motivul existenţei acestei tendinţe printre rabini de a interpreta că cel din Zaharia 12:10 este Mesia ben Yoseph, este faptul că versetul spune că l-au străpuns. Atât comentatorii evrei cât şi cei creştini interpretează rănile menţionate în Zaharia 12:10 ca având legătură cu moartea lui Mesia, adică moartea lui Mesia ben Yoseph, potrivit iudaismului. Problema este că Cel care va aduce victoria Israelului în zilele din urmă este Mesia ben David, potrivit înţelegerii generale. Atunci, cum rămâne cu rănile menţionate de Zaharia 12:10? Acestea sunt rănile pe care le suferă Mesia ben Yoseph.

Să recapitulăm! Talmudul spune că cel din Zaharia 12:10 este Mesia ben Yoseph, slujitorul care suferă. Dar, lucrarea care este prezentată în această secţiune este clar a lui Mesia ben David (care se luptă cu duşmanii Israelului şi întemeiază Împărăţia pe pământ). Aşadar, textul face aluzie la amândoi Mesia din tradiţia evreiască, dar numai unul este prezent. Aceasta este o dilemă pe care iudaismul n-o poate soluţiona, deşi soluţia este simplă. Nu există doi Mesia, ci Unul singur. Acest Mesia are două roluri distincte, pe care le va împlini în momente diferite ale istoriei. Primul rol este acela de a face lucrarea de răscumpărare a lumii, iar al doilea de a aduce roadele lucrării de răscumpărare pentru Israel şi pentru lumea întreagă, adică Împărăţia lui Dumnezeu. Zaharia 3 oferă o ilustraţie interesantă, care ajută cititorul să înţeleagă natura lucrării de răscumpărare a lui Mesia.

În capitolul 3, profetul Zaharia are o viziune în care-l vede pe Iosua, marele preot, înaintea îngerului Domnului, iar pe Satana

la dreapta sa, pentru a-l acuza. În calitate de mare preot, Iosua reprezintă întreaga casă a lui Israel. El stă înaintea Domnului îmbrăcat în veşminte murdare, care reprezintă păcatele poporului evreu. Domnul porunceşte ca veşmintele acestea murdare să fie îndepărtate, ceea ce este o imagine a îndepărtării păcatului. Aceasta este lucrarea de răscumpărare:

„Atunci îngerul le-a spus celor ce stăteau înaintea lui: «Îndepărtaţi hainele murdare de pe el!» Apoi i-a zis lui Iosua: «Priveşte! Am îndepărtat de la tine vina şi te voi îmbrăca în haine de sărbătoare!»" (Zaharia 3:4)

Rolul lui Mesia este de a plăti preţul răscumpărării pentru întreaga omenire, evrei şi neamuri laolaltă. Mai târziu, în această scenă cerească, Zaharia 3:8 foloseşte sintagma *„Robul Meu, vlăstarul."* Toţi comentatorii fac legătura între această frază şi Mesia. Zaharia 3:9 spune apoi:

„...voi îndepărta vina acestei ţări într-o singură zi." (Zaharia 3:9)

Versetul dezvăluie că, într-o zi, Dumnezeu va face lucrarea necesară mântuirii Israelului şi lumii. Ba mai mult, faptul că viziunea ni-l arată pe Iosua îmbrăcat în haine întinate, care apoi sunt curăţate, vorbeşte despre o jertfă înlocuitoare. Deoarece marele preot reprezintă Israelul înaintea lui Dumnezeu, veşmintele lui murdare reprezintă păcatul poporului, iar cele curate noul lui statut, prin lucrarea de răscumpărare a lui Mesia. După cum am văzut, Mesia este Cel care face lucrarea lui Mesia Ben Yoseph şi suferă pentru păcatul lui Israel şi al lumii. În acest pasaj, marele preot Iosua este confruntat cu mesajul lui Mesia, care a devenit păcat pentru noi, pentru ca neprihănirea Lui să treacă tuturor celor care-l primesc pe El. Acesta este şi mesajul pasajului atât de bine cunoscut, din Isaia 53. Genul de jertfă pe care o aduce Marele Preot în Ziua Ispăşirii este sacrificiul înlocuitor. Adică,

păcatul poporului pe care îl mărturisește asupra țapului, care apoi suferă pedeapsa pentru păcat (moartea), iar oamenii primesc iertarea. Zaharia 3 vorbește exact despre acest lucru. Despre jertfa înlocuitoare de Yom Kippur putem citi în detaliu în Leviticul 16.

După cum spune și Zaharia 3:9, lucrarea de răscumpărare a lui Mesia, adică jertfa Lui înlocuitoare pentru păcatele Israelului, a fost împlinită într-o zi. O astfel de perspectivă este cu totul diferită de ceea ce învață iudaismul astăzi, și anume că Israelul își va câștiga răscumpărarea prin fapte bune. Aceasta este învățătura regretatului Lubavitcher Rebbe, care spunea că, pentru ca Mesia să se arate, trebuie mai întâi făcut un număr de fapte bune, încurajându-i astfel pe oameni să facă fapte bune, căci „poate că fapta bună pe care tu o vei face va aduce răscumpărarea finală." Zaharia 3 ne dezvăluie o altă imagine a răscumpărării. Este clar că Israelul nu se poate curăți singur, și nu va fi răscumpărat prin merite, ci prin planul suveran al lui Dumnezeu, îi rezervă lui Mesia rolul de a face lucrarea de răscumpărare în numele poporului.

Revenind la Zaharia 12:10, observăm o informație-cheie. Când se arată Mesia, care a fost străpuns, oamenii Îl vor vedea și vor plânge pentru El. Acest verset prezintă imaginea unei lamentații cu totul aparte:

> „*Și voi turna peste Casa lui David și peste locuitorii Ierusalimului un duh de har și de rugăciune. Vor privi la Mine, la Cel pe Care L-au străpuns și Îl vor jeli cum jelește cineva pe singurul său fiu și se vor tângui amarnic, cum se tânguie cineva după întâiul născut.*" (Zaharia 12:10)

În iudaism, când cineva jelește moartea unui membru apropiat al familiei, cum ar fi un fiu, ține o perioadă de jale de treizeci de zile, și este clar că la această perioadă se referă Zaharia. Există ceva cu totul aparte la faptul că Israelul Îl jelește pe Mesia atunci

când El se va întoarce pentru a-i izbăvi de naţiunile care vor veni împotriva Ierusalimului. Această jale are o mare semnificaţie şi ne dezvăluie un indiciu cu privire la identitatea lui Mesia. Zaharia 12:11 spune:

> *„În ziua aceea, jalea va fi mare în Ierusalim, la fel ca jalea lui Hadad-Rimon, în valea Meghido (Har Meggido sau **Armaghedon**).”*

Care este înţelesul acestui verset? Talmudul spune în Meseket Moed Kattan 28b că acest verset face aluzie la două evenimente. Primul este moartea împăratului Ahab, de mâna celui pe care Gemara îl numeşte Hadad-Rimmon (vezi 1 Împăraţi 22). Al doilea eveniment este moartea împăratului Iosia, care a fost omorât în valea Meghido (vezi 2 Cronici 35). Acest text din Talmud este important pentru că ambele referinţe sunt despre doi bărbaţi, Ahab şi Iosia, care au făcut o greşeală tragică, lucru care i-a costat viaţa. De ce impune Talmudul aceste interpretări versetului scris în contextul venirii lui Mesia? Dacă Talmudul a făcut intenţionat lucrul acesta sau nu este neclar, dar o astfel de interpretare ne oferă o bază pentru interpretarea corectă a textului din Zaharia 12:11, care se potriveşte perfect în această situaţie. Perspectiva talmudică spune că, atunci când va veni Mesia, Israelul se va convinge de realitatea că a făcut o greşeală imensă nerecunoscându-L pe Yeshua, ca Mesia cel trimis la ei. De data aceasta, la revenirea lui Mesia, Israelul Îi va vedea rănile, poporul va recunoaşte cine este şi va plânge moartea Sa, lucru pe care nu l-au făcut atunci când Şi-a dat viaţa ca răscumpărare acum aproape 2.000 de ani urmă.

Când înţelegem relaţia dintre Zaharia 12 şi Armaghedon, înţelegem de ce Israelul va fi disperat şi va crede că naţiunea este gata să fie distrusă. Totuşi, în mijlocul acestei perioade, Mesia va veni şi Îşi va împlini promisiunea. Ce imagine vedem

aici! Israelul face ultimele eforturi de a se apăra. A fost înfrânt categoric în încercarea de a opri înainte numeroasa armată care-i atacă, pierzând nenumărați soldați. Este total depășit numeric. Nu are cui să ceară ajutorul. În final, înțelegând că nu mai are nicio speranță, se întoarce la Dumnezeu, în rugăciune. Care va fi rezultatul acestei rugăciuni?

APOCALIPSA 16:17-18:24

Această secțiune începe cu cel de-al șaptelea înger, care varsă ultimul potir în aer și, ca urmare, o voce se aude venind din Templul ceresc și declarând că „S-a terminat!" Este clar că acest mesaj se referă la victoria pe care revenirea lui Mesia o aduce pentru Israel, împotriva fiarei și a națiunilor lumii care au fost loiale imperiului. Chiar dacă victoria este anunțată, mai sunt încă evenimente care trebuie să aibă loc, pentru ca acest conflict să ajungă la final. Scopul acestei declarații este acela de a anunța trecerea de la conducerea fiarei, la domnia lui Mesia. Din nou, când cartea Apocalipsa dorește să semnaleze o schimbare semnificativă, citim versetul familiar:

> *„Și au urmat fulgere, glasuri, tunete, și s-a făcut un mare cutremur de pământ, așa de tare, cum, de când este omul pe pământ, n-a fost un cutremur așa de mare."* (Apocalipsa 16:18)

Chiar dacă acest verset apare de mai multe ori în Apocalipsa, de data aceasta vorbește despre cutremur într-un mod aparte. Babilon, termenul care are legătură cu centrul imperiului fiarei, a fost împărțit, iar orașele națiunilor au căzut. Aflăm că Dumnezeu Și-a amintit de Babilon și că acesta va bea din potirul care conține mânia Sa. Judecata acestui al șaptelea potir constă dintr-o grindină mare, care cade din cer asupra pământului și, din nou, în loc să caute mila Lui și să se pocăiască, oamenii Îl hulesc pe Dumnezeu, din pricina suferiței provocate de grindină.

Următorul capitol, Apocalipsa 17, a fost studiat atunci când am discutat despre fiară (vezi capitolul 5). Nu doar că ne oferă informații suplimentare pentru identificarea și înțelegerea fiarei, ci ne oferă și o imagine de ansamblu asupra „curvei celei mari". Și Apocalipsa 18 proclamă înfrângerea fiarei și avertizează cititorul să nu aibă nicio legătură cu fiara și cu curva cea mare. Capitolul se încheie cu afirmația că în Babilon se găsește atât sângele profeților cât și al sfinților care au fost omorâți de către fiară (vezi Apocalipsa 18:24). Acest verset demonstrează nu doar legătura dintre profeți și credincioși, dar trebuie văzut și ca un îndemn adresat credincioșilor, de a studia frecvent mesajul profeților, pentru ca toți să fie pregătiți și să rămână credincioși în zilele din urmă.

Capitolul 11:

A DOUA VENIRE

Apocalipsa 19 conține o viziune a lui Mesia Yeshua care revine pe pământ, pentru a-Și întemeia Împărăția. Am învățat din capitolul precedent că revenirea Sa va avea loc la finalul unei perioade de mare necaz pentru Israel. Nu doar Israelul va suferi ca rezultat al acțiunilor fiarei, ci și restul lumii, mai întâi ca urmare a judecății lui Dumnezeu și apoi a mâniei Sale. În acest capitol vom studia două porțiuni fundamentale ale Scripturii: Apocalipsa 19 și versetele de început ale capitolului 20 și, apoi, porțiuni din Matei 24.

De-a lungul acestei perioade de judecată și mânie, Biblia pune accent pe refuzul oamenilor de a se pocăi. În loc ca să caute mila lui Dumnezeu prin Evanghelie, oamenii Îl hulesc în mod repetat. Această atitudine este în puternic contrast cu primele versete din Apocalipsa 19.

> *„După toate acestea, am auzit în cer ceva ca un glas puternic al unei mari mulțimi, spunând: «Aleluia! Mântuirea, slava și puterea sunt ale Dumnezeului nostru.»"*

Acest verset este foarte asemănător cu Daniel 7:14, care vorbește despre venirea lui Mesia. Motivul pentru această adorare a lui Dumnezeu este faptul că a judecat lumea și Și-a răzbunat

slujitorii. Acest capitol pune un accent clar asupra închinării, pentru a aminti cititorului că doar Mesia poate crea un popor capabil să se închine Dumnezeului cel adevărat. De asemenea, citim că fumul judecății curvei celei mari se va ridica fără oprire. Acest detaliu atestă faptul că pedeapsa lui Dumnezeu pentru cei care resping planul și obiectivele Sale este eternă.

Cei 24 de bătrâni sunt menționați din nou, arătând din nou unitatea dintre Israel și creștini. Această unitate s-a realizat când Israelul a văzut că Cel care l-a salvat la Armaghedon este, de fapt, Yeshua din Nazaret. Nu doar bătrânii se închină în ceruri, ci la Tronul lui Dumnezeu sunt chemați toți să se închine Lui, mari și mici (vezi Apocalipsa 19:4-6). Închinarea în Împărăție va fi pornită de un eveniment cu totul special, cunoscut drept ospățul nunții Mielului. Înaintea de venirea lui Mesia la ospăț, mireasa Sa, adică cei credincioși, trebuie să fie pregătită.

> *„I s-a dat să se îmbrace în in fin, strălucitor și curat. Inul fin reprezintă faptele drepte ale sfinților."* (Apocalipsa 19:8)

În acest pasaj, Ioan vede un înger (mesager) din ceruri, care îi comunică aceste adevăruri și îi spune să scrie că cei care fac parte din familia lui Dumnezeu sunt cei care au mărturia lui Mesia Yeshua, care este numită și duhul profeției. El îl îndeamnă să se închine lui Dumnezeu (vezi Apocalipsa 19:9-10). Imediat după aceste lucruri, cerul se deschide și apare un cal alb, pe care șade Cineva, text aflat în contrast cu Apocalipsa 6, unde am văzut un mesia fals. Este foarte important de observat că acest Mesia este numit cel credincios și adevărat.

Deși Yeshua este blând și iertător, a doua Sa venire subliniază faptul că, de asemenea, El judecă păcatul și face război. Aceste două aspecte sunt cele care demonstrează dreptatea Lui. Un Dumnezeu care face război și-Și manifestă mânia asupra lumii este foarte greu

să fie acceptat de marea majoritate a oamenilor, care este posibil să spună că un astfel de Dumnezeu nu este Cel despre care știu ei. Și, ar avea absolută dreptate deoarece, prea adesea, imaginea lui Dumnezeu își are originea în rațiunea umană. Cu alte cuvinte, „dumnezeul" lor nu depășește cu nimic intelectul lor, informat de lucruri pe care le-au citit, auzit sau creat. Este foarte interesant că, atunci când se arată adevăratul Mesia, cititorului i se spune că are un nume pe care niciun om nu-l cunoaște (vezi Apocalipsa 19:12). Dar, cu puțin timp în urmă ni s-a spus că numele Său este Cuvântul lui Dumnezeu. Scopul acestui pasaj este de a arăta întregii omeniri că singurul mod prin care cineva poate să-L cunoască pe adevăratul Dumnezeu și pe Mesia este prin revelația din Sfintele Scripturi.

Chiar dacă cititorul Apocalipsei a primit deja o informație despre distrugerea fiarei și a celor ce o urmează, această victorie este reluată la venirea lui Mesia. În viziunea despre venirea lui Mesia pentru a distruge vrăjmașii Israelului la Armaghedon, cititorului i se spune că El nu este singur. Oștile din ceruri vin împreună cu El, călare pe cai albi. Cei care fac parte din această armată sunt îmbrăcați tot cu haine de in alb și curat. Singura diferență dintre veșmintele sfinților și ale celor din armată este descrisă de unul dintre adjective. În cazul sfinților, se utilizează un termen care înseamnă „strălucitor" sau de o mare „splendoare", în timp ce pentru cei din armată se folosește unul care înseamnă „alb". S-a sugerat că asemănările acestea au rolul de a arăta că cele două grupuri sunt, de fapt, unul și același și că folosirea de adjective diferite nu trebuie neapărat considerată o bază pentru a înțelege că textul se referă la două grupuri diferite. Ideea că sfinții sunt aceiași cu cei care formează armata ar fi în acord și cu afirmația lui Yeshua.

„*...ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.*" (Ioan 14:3)

La revenire, Yeshua va avea o sabie ascuțită, care va ieși din gura Sa. Cu această sabie, El va distruge fiara, regii pământului, pe soldații lor și pe cei care au primit semnul fiarei (vezi Apocalipsa 19:15-20). Ea poate fi o referință simbolică la Evanghelie (vezi Matei 10:34), deoarece, de fapt, respingerea Evangheliei este cea care a dus la distrugerea lor.

Bătălia de la Armaghedon se încheie cu prinderea și aruncarea de vii a fiarei și a profetului mincinos în iazul care arde cu foc și pucioasă. Doar când ajungem la Apocalipsa 20 vedem că și diavolul, adică Satana, este legat și aruncat în Abis, pentru o mie de ani. De ce o mie de ani? Ce se va întâmpla pe pământ în această perioadă? Aceste întrebări și multe altele vor primi răspuns în următorul capitol. Deocamdată, vom studia secțiunea finală din Matei 24, pentru a avea o înțelegere mai profundă asupra celei de-a doua veniri a lui Mesia.

MATEI 24 ȘI A DOUA VENIRE

Am menționat deja că acest capitol tratează întrebările referitoare la vremurile din urmă. Ucenicii lui Yeshua au pus două întrebări importante: „Care este semnul venirii Tale?" și „Care este semnul sfârșitului lumii?" (vezi Matei 24:3) A doua întrebare arată în mod clar că ucenicii se referă la întemeierea Împărăției. Deoarece iudaismul asocia, atunci și acum, Împărăția cu venirea lui Mesia, poate fi surprinzător că acest text le separă. Problema care trebuie ridicată este dacă referința la venirea lui Yeshua poate să fie de fapt, răpirea. Înainte să răspundă la întrebări, Yeshua arată ceva ce discutaseră deja, și anume că va exista o perioadă de nenorociri care vor lovi lumea (vezi Matei 24:6-8), și că cei credincioși vor fi apoi persecutați. Toate acestea vor crea ocazia ca Evanghelia să fie predicată în lume (vezi Matei 24:9-14). Această persecuție se va încheia după manifestarea Urâciunii Pustiirii

(vezi Matei 24:15), când poporul Israel va trece prin cea mai dificilă perioadă de persecuție din toată istoria (vezi Matei 24:16-26 și Daniel 12:1).

Este greu să ne dăm seama exact când încetează Yeshua să vorbească despre perioada cunoscută ca Necazul lui Iacov și când revine la evenimentele care-i vor afecta pe cei credincioși. O posibilă explicație pentru această dificultate este aceea că cei credincioși vor suferi o persecuție intensă înainte de Răpire, la fel cum va suferi și Israel înainte de a doua venire. Din acest motiv, ambele grupuri vor aștepta promisiunea izbăvirii aduse de Mesia. Chiar dacă această secțiune poate să aibă relevanță pentru ambele grupuri, cred că versetele 16-31 sunt despre a doua venire și nu despre Răpire. Motivul pentru care fac această afirmație este că textul spune că luna nu va mai da lumină și soarele se va întuneca, în timp ce, înainte de Răpire, luna va fi roșie ca sângele (vezi Ioel 2:31 și Apocalipsa 6:12). În următorul verset citim că:

> *„Atunci se va arăta în cer semnul Fiului Omului și atunci toate semințiile pământului se vor jeli și-L vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere și mare slavă."* (Matei 24:30)

Nu este nicio îndoială că acest verset se bazează pe Daniel 7:13 și Zaharia 12:10. Nu putem interpreta această afirmație decât ca referindu-se la perioada de după Necazul lui Iacov. Chiar dacă menționarea norilor se poate aplica și la Răpire, referința la plângere sau jale se poate aplica doar la a doua venire. O atenție specială trebuie acordată unor elemente semnificative din acest verset. În primul rând, ni se spune că toate triburile pământului vor plânge/jeli. Textul nu se referă doar la Israel sau la poporul evreu, ci la toți oamenii, indiferent de etnie. În al doilea rând, verbul pe care autorul a fost inspirat să-l selecteze poate însemna „a se lamenta" pentru ceva care nu este de dorit sau „a jeli" ca

răspuns la moartea unei persoane. Această semnificație dublă a termenului care se potrivește contextului versetului.

Când evreii Îl vor vedea pe Mesia venind să îi salveze de națiunile pământului, vor recunoaște că Cel împotriva căruia au vorbit este de fapt, răscumpărătorul lor. Pentru că nu au răspuns corect la prima Sa venire și la moartea Lui oferită ca ispășire pentru păcat, de data aceasta vor jeli din pricina Yeshua și Îl vor primi, pe El și Evanghelia Sa. În timp ce Israelul se bucură de această minunată zi a salvării naționale, națiunile vor plânge la revenirea lui Yeshua, care va face război împotriva lor și-i va distruge pe toți, cu excepția unei rămășițe.

Conform multor profeții și rugăciuni iudaice Amidah, Mesia va aduna evreii (prin intermediul îngerilor) oriunde vor fi și îi va aduce în Israel.

> *„El îi va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița cea răsunătoarea, iar ei îi vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă."* (Matei 24:31)

Observați cât de asemănător este acest verset din Noul Testament cu binecuvântarea din Shemona Ezreh, numită „adunarea exilaților."

> *„Sună din marele șofar pentru libertatea noastră, ridică stindardul miraculos, pentru a-i aduna pe exilații noștri și adună-ne laolaltă din cele patru colțuri ale pământului, în țara noastră. Binecuvântat ești Tu, o, Doamne, Cel care îi adună pe risipiții poporului Său, Israel."*

În următoarea secțiune din Matei 24 este clar că Yeshua se adresează tuturor cititorilor, inclusiv ucenicii Săi din viitor. Afirmațiile din versetul 32 sunt foarte problematice pentru cei care susțin, fără temei, că nu mai există nicio semnificație

profetică specială a poporului Israel. „Smochinul" este o referință bine cunoscută la Israel, iar credincioșii trebuie să fie foarte atenți, mai ales în zilele din urmă, la ceea ce se întâmplă în țara lui Israel. În această secțiune, Yeshua spune:

„Învățați de la smochin pilda lui: când mlădița lui devine deja fragedă și încep să apară frunzele, știți că vara este aproape. Tot așa și voi, când vedeți toate aceste lucruri, să știți că El este aproape, este chiar la uși."

Nu doar că trebuie să fim atenți la ce se întâmplă cu poporul evreu și cu națiunea lui Israel, ci trebuie să ne formăm opiniile pe baza învățăturilor Scripturii. Lucrul acesta este în contradicție cu un număr tot mai mare de „creștini", care vor să dezbrace Israelul de orice statut special și își formează opiniile cu privire la conflictul din Orientul Mijlociu fără să apeleze la călăuzirea profeților. Această opoziție față de statul Israel va fi indicatorul-cheie că Dumnezeu lucrează și că sfârșitul este aproape. Tocmai aceste perspective nebiblice vor justifica persecuția poporului evreu și a statului Israel, pe care Matei 24 o plasează chiar înainte de a doua venire.

Nu există nicio îndoială că, începând în versetul 32 și „pilda smochinului", Yeshua răspunde întrebărilor ucenicilor, într-un mod general. Lucrul acesta se vede din faptul că folosește de două ori (versetele 33 și 34) fraza „toate aceste lucruri". În versetul 36, Yeshua spune:

„Dar despre ziua aceea și despre ceasul acela nu știe nimeni..."

La ce evenimente se referă Yeshua? Sunt două posibile răspunsuri la această întrebare: Răpirea sau a doua venire. Următorul pasaj biblic răspunde la această întrebare. În acest pasaj, Yeshua vorbește despre zilele lui Noe. Chiar dacă, din punct

de vedere moral şi spiritual, vremurile lui Noe au fost extrem de neplăcute în ochii lui Dumnezeu, oamenii au ignorat chemarea Lui la pocăinţă şi au continuat să trăiască în modul lor „normal". Asta ne spun aceste versete:

> *„Aşa cum a fost în zilele lui Noe, tot aşa va fi şi la venirea Fiului Omului. Căci aşa cum era în zilele de dinaintea potopului, când oamenii mâncau, beau, se însurau şi se măritau, până în ziua când a intrat Noe în arcă, şi nu au ştiut nimic până când a venit potopul şi i-a luat pe toţi, tot aşa va fi şi la venirea Fiului Omului."* (Matei 24:37-39)

Exemplul este foarte util pentru a ne ajuta să înţelegem despre care eveniment vorbeşte Mesia. Evenimentul este Răpirea, care are loc în prima jumătate a perioadei de şapte ani. Chiar dacă cei credincioşi vor predica Evanghelia şi vor vorbi împotriva politicii fiarei şi a profetului fals, lumea va ignora mesajul lor, la fel cum au ignorat chemarea lui Noe. Noe construia o arcă gigantică într-un loc în care, cu siguranţă, că a atras atenţia oamenilor, dar chemarea lui la pocăinţă a fost ignorată pentru că lumea părea a se afla într-o stare de normalitate.

În ce priveşte zilele din urmă, după încercările iniţiale care vor veni asupra lumii, numite „începutul necazului" (Matei 24:6-8), fiara va veni la putere şi va soluţiona haosul care va afecta lumea. Datorită stabilităţii pe care fiara o va aduce în lume, majoritatea oamenilor îi vor jura loialitate. Doar cei credincioşi se vor opune caracteristicilor nebiblice şi nelegiuite ale acestui imperiu mondial. În timp ce fiara îi va persecuta pe cei credincioşi, închizându-i şi omorându-i, restul lumii îşi va vedea mai departe de viaţă, bucurându-se de ceea ce mai târziu se vor dovedi a fi o „pace" şi o „prosperitate" temporare. Doar în prima jumătate a celor şapte ani viaţa va fi normală, se vor încheia căsătorii şi altele asemenea,

deoarece în a doua jumătate ele vor fi imposibile, deoarece începe judecata lui Dumnezeu şi, apoi, se va manifesta mânia Lui.

Pasajul de mai sus se încheie cu expresia „până în ziua în care Noe a intrat în arcă." Iată o întrebare importantă: „Ştia Noe când avea să înceapă potopul, înainte ca aceasta chiar să se întâmple?" Sunt uimit de cât de mulţi din cei pe care i-am întrebat au răspuns „Nu". Biblia spune clar cu totul altceva:

> *„Intră în arcă, tu şi toată familia ta, pentru că am văzut că, din această generaţie, doar tu eşti drept înaintea Mea... pentru că, peste şapte zile, voi trimite ploaie pe pământ timp de patruzeci de zile şi patruzeci de nopţi şi voi şterge de pe pământ toate vieţuitoarele pe care le-am făcut. Noe, fiii săi, Sem, Ham şi Iafet, soţia sa, precum şi cele trei soţii ale fiilor săi au intrat în arcă în aceeaşi zi. Animalele, au intrat...apoi Domnul i-a închis înăuntru."* (Geneza 7:1, 4, 13 şi 16)

În mod asemănător, credincioşii vor şti, pe măsură ce timpul se apropie, că Răpirea este gata să aibă loc. Scriptura spune că nu vom şti ziua şi ceasul, dar vom şti că este iminentă. Dar restul lumii va trăi fără măcar să-i treacă prin minte că nădejdea binecuvântată, pe care o aşteptăm de la Domnul, e pe cale să se împlinească, după cum lumea de atunci nu ştia că potopul era pe cale să se producă.

În această secţiune, Yeshua oferă alte două ilustraţii despre venirea Sa. Mai întâi, vorbeşte despre doi oameni care se află la câmp, dintre care unul este luat, iar celălalt lăsat. Al doilea, care este asemănător cu primul, vorbeşte despre doi oameni aflaţi la moară, dintre care unul este luat, iar celălalt lăsat. Criticii acestei poziţii indică faptul că, dacă aceasta este Răpirea, iar unii sunt luaţi în ceruri şi alţii sunt lăsaţi să experimenteze judecata şi mânia lui Dumnezeu, ca în zilele lui Noe, ceva nu se potriveşte. Ei argumentează că, în exemplul cu Noe, cei judecaţi sunt luaţi,

pe când în cele două exemple cei care sunt luați sunt cei care sunt izbăviți.

La prima vedere, pare a fi o problemă dificilă pentru cei care susțin că această secțiune (Matei 24:36-44) se referă la Răpire. Similaritatea de limbaj privitoare la expresia „a fi luat" se regăsește doar în traducerea textului. În cele două exemple despre câmp și moară, se folosește un termen grecesc diferit. În textul care vorbește despre potop, termenul original are, în context, o semnificație de moarte și distrugere, pe când cel din exemplele ulterioare indică ideea de a primi pe cineva alături de tine, purtând cu el un anume grad de intimitate. O bine cunoscută ocurență a acestui termen este Ioan 14:3:

> *„Iar dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și* ***vă voi lua*** *cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi."*

Faptul că același cuvânt este folosit în Matei 24:40-41 și Ioan 14:3 și că ambele pasaje au în vedere împlinirea unei promisiuni pe care Mesia o face ucenicilor Săi, ne duce la concluzia că subiectul acestor două secțiuni este, într-adevăr, Răpirea.

Așadar, atât Răpirea cât și a doua venire oferă un mesaj de speranță și eliberare pentru credincioși (Răpirea) și Israel (a doua venire) între ele însă, existând o diferență semnificativă. În timp ce Răpirea este o răsplată pentru cei credincioși, a doua venire va arăta credincioșia lui Dumnezeu pentru Israel și va face ca în final, ei să accepte Evanghelia lui Yeshua, salvatorul lor. Matei 24 se încheie cu câteva îndemnuri la veghere și pregătire pentru venirea lui Mesia. Aceste afirmații se aplică în mod egal atât credincioșilor, cât și Israelului.

Capitolul 12:

ÎMPĂRĂȚIA MILENARĂ

Faptul că există persoane care neagă Împărăția Milenară nu este ceva nou. Ceea ce este oarecum nou este popularitatea în creștere de care această perspectivă se bucură între evanghelici. Ce se află la baza unei astfel de poziții teologice? Dorința de a privi Israelul ca o națiune răzvrătită, care a încălcat legământul cu Dumnezeu și și-a pierdut statutul de popor ales. Cei care interpretează Biblia într-un mod mai literal sunt obligați de numeroase profeții să recunoască existența unei perioade viitoare când Israelul își va împlini chemarea și va fi folosit de Dumnezeu pentru conducerea lumii. Când va împlini Israelul aceste profeții și va conduce lumea în închinare înaintea lui Yeshua?

Perioada aceasta va fi cea de o mie de ani, când Mesia va conduce lumea din Ierusalimul pământesc. Împărăția Milenară va fi momentul de glorie al poporului Israel, când, în sfârșit, va asculta de Domnul și va demonstra tuturor națiunilor motivul pentru care Dumnezeu l-a ales dintre toate celelalte popoare. De fapt, Dumnezeu nu a ales Israelul, ci Scriptura ne spune că El a creat un nou popor, în mod supranatural, deschizând pântecul Sarei, iar ea zămislind un fiu. Este esențial să nu uităm că, potrivit spuselor lui Pavel, Isaac este fiul promisiunii (Galateni 4:23). Chiar dacă legământul avraamic este împlinit, în ultimă instanță, de Mesia Yeshua, lucrul

acesta nu invalidează realitatea că din coapsele lui Avraam a ieşit un popor, care a primit promisiuni concrete, care trebuie împlinite. Nerecunoaşterea validităţii acestor profeţii îi face pe cei care resping realitatea Împărăţiei Milenare să considere că viitoarea ascultare a Israelului se referă, de fapt, la creştini, şi să nu vadă Împărăţia ca una literală, în care Mesia conduce, de la Ierusalim.

Cei ce neagă Împărăţia Milenară (amileniştii) sunt forţaţi la multe „acrobaţii teologice", atunci când sunt confruntaţi cu învăţăturile biblice clare despre o Împărăţie a dreptăţii şi neprihănirii, cu capitala la Ierusalimul pământesc. Ca urmare, mulţi teologi ai înlocuirii (dintre care un procent mare sunt amileniști) susţin că necazul cel mare, despre care vorbesc atât Yeshua cât şi profeţii, nu este ceva ce are loc doar în zilele din urmă, ci de-a lungul istoriei bisericii. De aceea, nu întoarcerea lui Mesia aduce înfrângerea vrăjmaşilor lui Dumnezeu, ci predicarea cu succes a Evangheliei este cea care aduce Împărăţia. Aşadar, convingerea lor este că Mesia nu revine pentru a aduce Împărăţia, ci Yeshua Îşi ia lua locul într-o Împărăţie pregătită de Biserică. Alţii combină textele biblice despre Împărăţia Milenară şi Noul Ierusalim, ajungând la concluzia că va exista o perioadă de necaz la sfârşitul vremurilor, dar odată cu venirea lui Mesia va lua fiinţă şi Împărăţia finală, adică Noul Ierusalim. Niciuna din cele două perspective nu acordă vreun rol special ţării lui Israel, şi nu vede poporul ca fiind diferit de orice altă naţiune a lumii. Teologii înlocuirii înţeleg că promisiunea de a aduce din nou poporul evreu înapoi în ţara lui se împlineşte prin intermediul indivizilor care, indiferent de etnie, îl primesc pe Yeshua, în ţara pe care Dumnezeu i-a promis-o lui Avraam.

> *„În ziua aceea, Domnul a încheiat un legământ cu Avram, zicând: «Seminţei tale îi voi da această ţară, de la Râul Egiptului până la Râul cel Mare, adică Eufrat.»"* (Geneza 15:18)

Înțeleg de ce doresc susținătorii teologiei înlocuirii să spună că ucenicii lui Yeshua sunt moștenitorii de drept a legământului avraamic și, ca urmare, moștenitorii Împărăției. Ei spiritualizează țara lui Israel, punând semnul egal între ea și Împărăție. Problema unei astfel de suprasimplificări a Scripturii ridică un obstacol insurmontabil. După cum am spus deja de mai multe ori, modul în care Dumnezeu va interveni în favoarea poporului evreu și a țării Lui în zilele din urmă, va fi o mărturie pentru neamuri, care îi va face pe mulți să vină la credință, înainte de întoarcerea lui Mesia. Parte din ceea ce va face Domnul ca mărturie a credincioșiei Lui va fi readucerea poporului evreu în țara lui istorică. Dacă avem doar indivizi, care locuiesc în ținuturile dintre cele două râuri, și care vin la credință, unde este împlinirea promisiunii Domnului de a-Și aduce poporul din exil?

Acesta este un singur exemplu al numeroaselor profeții ignorate de către teologii înlocuirii și al modului în care spiritualizarea și alegorizarea pe care o folosesc separă diversele texte de contextul lor. Explicațiile pe care ei le oferă profețiilor privitoare la Israel alternează între două variante: fie profeția s-a împlinit în zilele profeților, fie trebuie aplicată Bisericii. Această abordare are la bază mai mult o preconcepție împotriva națiunii și poporului Israel, decât o metodologie exegetică și hermeneutică.

SATANA ȘI ÎMPĂRĂȚIA MILENARĂ

Pentru cei care susțin că perioada Bisericii (de la înviere sau Cincizecime, până la a doua venire) este Împărăția Milenară și că Mileniul trebuie înțeles drept o împărăție spirituală, următoarele două versete, care vorbesc despre Satana ca fiind legat, ridică o dilemă destul de mare.

„El a înfășcat balaurul, șarpele cel vechi, care este diavolul și Satan, și l-a legat pentru o mie de ani. El l-a aruncat în

Adânc, apoi a încuiat şi a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înşele neamurile până când se vor fi împlinit cei o mie de ani. După aceea, trebuie să fie eliberat pentru puţin timp." (Apocalipsa 20:2-3)

Este greu să credem că oameni cu instruire teologică ar putea crede că Satana este legat în prezent şi că aşa a fost de la învierea lui Yeshua. Din perspectiva lor, înălţarea lui Mesia este momentul în care a început Împărăţia Milenară. Problema este că nu înălţarea Sa aduce Împărăţia, ci, potrivit Scripturii, coborârea Sa din cer face lucrul acesta. Cei care nu cred că există o Împărăţie Milenară, nu au nicio problemă să creadă că, la întoarcerea lui Mesia, Satana este legat şi Noul Ierusalim se arată imediat după. Problema pe care ei n-o pot rezolva este partea din verset care spune că Satana va fi eliberat pentru o scurtă perioadă. Nu există nicio explicaţie cu bază exegetică pentru ca, după ce Noul Ierusalim este înfiinţat şi perfecţiunea este atinsă, Satana să fie dezlegat. Acesta este doar unul dintre numeroasele exemple pe care astfel de teologi le neglijează în pasajele profetice. Unii au încercat să explice aceste discrepanţe susţinând că Satana este eliberat la începutul ultimilor şapte ani. O astfel de perspectivă este imposibil de susţinut, deoarece, potrivit cu Apocalipsa, necazul pe care Satana îl generează are loc înainte de revenirea lui Mesia, care duce la începerea Mileniului. Mai mult, în istoria Bisericii n-au avut loc genurile de necazuri pe care le descrie Apocalipsa. Pasajul afirmă că, după ce Satana este eliberat din Abis, iese şi înşală naţiunile, dar nu se spune nimic despre vreun necaz. Satana, pur şi simplu va înşela şi va aduna unele dintre naţiuni pentru război dar, înainte să poată întreprinde ceva împotriva sfinţilor, Satana şi cei care-l urmează sunt distruşi într-o clipă.

Deşi doctrinele amileniştilor şi postmileniştilor au devenit foarte populare, trebuie să recunoască faptul că modul lor de a

interpreta Scripturile este de departe de a fi literal. De asemenea, le rămâne o mare porțiune din profeții pe care nu o abordează, cu justificarea că sunt prea simbolice pentru a le înțelege, că vorbesc despre o perioadă de timp anterioară sau că s-au împlinit în cei credincioși. Pentru cei care cred:

> *„Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună."* (2 Timotei 3:16-17)

Textul spune că toată Scriptura este necesară pentru o doctrină bună. Așadar, o dogmă teologică în care nu se include întreaga revelație a Cuvântului Sfânt, inspirat și infailibil al lui Dumnezeu, este o teologie care trebuie ocolită.

ÎNȚELEGEREA SCOPULUI MILENIULUI

Templul Milenar, cu jertfele lui, este doar una dintre realitățile profetice pe care amileniștii, postmileniștii și teologii înlocuirii nu le pot explica, decât afirmația că Templul și jertfele sunt simbolice și spirituale este considerată suficientă. În această secțiune, vom face un rezumat, care ne va ajuta nu doar în înțelegerea motivului pentru care există o Împărăție Milenară, ci și a ceea ce se va întâmpla în această Împărăție. Am arătat deja că Mileniul va fi ceasul de glorie a Israelului, nu pentru că, evreu fiind, îmi place acest lucru, ci pentru că Scriptura o dezvăluie. Isaia a profețit că:

> *„Se va întâmpla în scurgerea vremurilor că muntele Casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălța deasupra dealurilor, și toate neamurile se vor îngrămădi spre el. Popoarele se vor duce cu grămada la el și vor zice: "Veniți să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui, și să umblăm pe cărările*

Lui." Căci din Sion va ieşi Legea, şi din Ierusalim, cuvântul Domnului. El va fi Judecătorul neamurilor, El va hotărî între un mare număr de popoare; aşa încât din săbiile lor îşi vor făuri fiare de plug, şi din sulițele lor cosoare; niciun popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia şi nu vor mai învăța războiul." (Isaia 2:2-4)

Aceste versete vorbesc despre evenimente din Mileniu despre care ştim cu siguranță că nu au avut loc încă. O analiză rapidă a ceea ce spune Isaia se va dovedi de ajutor în înțelegerea unor aspecte fundamentale privitoare la Mileniu. În primul rând, trebuie stabilit care este muntele Domnului. La care munte se referă textul? Faptul că termeni precum Ierusalim şi Sion apar în pasaj nu prea lasă loc pentru speculații. Casa Dumnezeului nostru este, în mod evident, o referire la Templu. Dacă Împărăția Milenară este aici şi acum, de la înălțarea lui Mesia încoace, atunci afirmația lui Yeshua din Matei 24 cu privire la zilele din urmă şi la amplificarea conflictelor militare este foarte problematică, din perspectiva profeției lui Isaia, care spune că neamurile îşi vor distruge armele şi că nu vor mai învăța războiul.

Cei care susțin că Împărăția Milenară şi Noul Ierusalim sunt unul şi acelaşi lucru întâmpină alte dificultăți. În primul rând, pasajul spune că există un templu (vezi Isaia 2:3), dar în Apocalipsa există un verset care spune că în Noul Ierusalim nu este niciun templu (vezi Apocalipsa 21:22) şi că Domnul şi Mielul sunt templul lui (în limba greacă, verbul „a fi" este folosit la singular, în loc de pluralul „sunt", ceea ce vorbeşte despre unitatea dintre Domnul şi Mesia). Vor exista, cu siguranță, teologi care vor dori să spiritualizeze pasajul şi să spună că Templul din Isaia poate fi înțeles drept relația cu Dumnezeu şi nu o clădire. Această interpretare alegorică pare greu de justificat, dacă analizăm nouă capitole din profeția lui Ezechiel. Este absolut imposibil de

reconciliat descrierea suprafeței Templului din aceste pasaje, jertfa de pe altar, instrucțiunile oferite preoților și leviților și împărțirea țării cu informația oferită în Apocalipsa cu privire la Noul Ierusalim. Pur și simplu, nu avem niciun mijloc exegetic care să ne ajute să susținem că Împărăția Milenară și Noul Ierusalim sunt în aceeași perioadă.

Scriptura oferă destulă informație pentru a înțelege corect ce se va întâmpla în Mileniu și de ce. În primul rând, putem afla cine va face parte din Împărăția Milenară și care va fi rolul fiecărei persoane. În Împărăția Milenară se vor regăsi următoarele grupuri de oameni:

1. Cei care vin la credința în Evanghelie (evrei și neamuri) înainte de Răpire.

2. Cei care vin la credința în Evanghelie (evrei și neamuri) după Răpire.

3. Cei care sunt născuți în timpul Împărăției Milenare.

În ce-i privește pe cei din primul grup, care au parte de Răpire și primesc trupuri noi, rolul lor este de a conduce și a domni împreună cu Mesia, după cum clar ne spune Apocalipsa 20:4. Cu alte cuvinte, credincioșii vor avea un rol de supraveghere. Al doilea și al treilea grup sunt cei care vor reprezenta cetățenii Împărăției Milenare. Un aspect foarte important al acestei Împărății este faptul că Israelul va avea un rol de conducere a celorlalte națiuni. Trebuie să știm care este baza pentru a susține un asemenea rol pentru Israel. Isaia a spus:

> *„Căci din Sion va ieși Legea, iar Cuvântul Domnului - din Ierusalim."*

În timpul Împărăției Milenare, Israelul va împlini, în sfârșit, scopul pentru care Domnul a ales poporul evreu - să fie o lumină

pentru națiuni. Cu alte cuvinte, în Mileniu, Israelul își va asuma rolul de a învăța și a transmite lumii Cuvântul lui Dumnezeu. Legea acestei Împărății va fi Tora. Când Dumnezeu a dat Israelului Tora, nu a fost pentru ca doar ei să o împlinească, ci pentru ca ascultarea lor să fie o lumină pentru neamuri cu privire la adevărurile lui Dumnezeu, ca și ei să înțeleagă că ascultarea de învățăturile Lui aduce viață și binecuvântare, în timp ce călcarea lor aduce moarte și blestem. Deși, la început, neamurile nu erau obligate să respecte Tora, decât dacă cineva venea la credința în adevăratul Dumnezeu, în Împărăția Milenară ea va fi impusă prin conducerea lui Mesia. Din acest motiv, Scriptura ne spune că, atunci când Mesia va veni pentru a-Și întemeia Împărăția, El va conduce cu un toiag de fier.

Mulți credincioși au înțeles greșit că Pavel ar sugera că Tora și credința sunt incompatibile. Pavel nu a spus și nici nu a sugerat așa ceva. **Ceea ce a spus el este că nu suntem răscumpărați prin faptele legii, ci doar prin credința în lucrarea suficientă de pe cruce a lui Mesia Yeshua.** În Împărăția Milenară, ne vom arăta credința în Yeshua ascultând de Cuvântul lui Dumnezeu. Trebuie să ne amintim că doar cei care au parte de Răpire vor avea un trup nou și perfect, care nu va mai avea capacitatea de a păcătui. Israelul și națiunile nu vor avea un astfel de trup și, ca urmare, vor putea păcătui. Păcatul trebuie rezolvat potrivit cu Tora și trebuie făcută ispășire, pentru a evita pedeapsa pe care Mesia i-o va aplica celui care a încălcat-o.

Mulți credincioși protestează și susțin că astfel de sacrificii sunt în conflict cu mesajul Evangheliei, care este fondat în credință și nu pe fapte. Evanghelia este, într-adevăr, întemeiată pe credință, dar Împărăția Milenară ridică o problemă interesantă. După înălțarea lui Mesia la cer, relația cu Yeshua este o problemă exclusiv de credință. Când a vorbit cu Toma, care a refuzat să creadă dacă nu vede și nu pune mâna pe rănile lui Yeshua, El i-a spus:

„Apoi i-a zis lui Toma: «Adu-ți degetul aici și privește-Mi mâinile! Adu-ți mâna și pune-o în coasta Mea! Și nu fi necredincios, ci credincios!»" (Ioan 20:27)

Yeshua l-a mustrat pe Toma pentru că a fost nevoie să vadă pentru a crede. El a afirmat și că cei care cred pentru că văd, nu sunt la fel de binecuvântați ca cei care nu văd, și totuși cred (vezi Ioan 20:29). Trebuie să ne amintim că în Împărăția Milenară, Yeshua va fi prezent. El va conduce din Sfânta Sfintelor, de la Ierusalim. Întrebarea „Crezi în Yeshua?" va fi, dintr-o anumită perspectivă fără sens, deoarece orice ochi Îl va vedea. Cel care nu va asculta de El va avea de-a face cu toiagul Său de fier. Întrebările în Mileniu nu vor fi „Crezi în Yeshua?", „Există Yeshua?", „Este El Unsul Domnului?" Yeshua este acolo, este Rege și domnia Lui este incontestabilă. Mai degrabă, întrebarea este: „Asculți de El?" În Împărăția Milenară, ascultarea va fi manifestată în contextul Torei.

Evident că Tora implică jertfe, pe care mulți le văd ca fiind în conflict cu moartea lui Mesia pe Cruce. Nu este cazul, deoarece, după cum în mod corect cred mulți evanghelici, aceste jertfe nu adaugă nimic la lucrarea lui Yeshua, care este absolut suficientă, ci sunt aduse în amintirea morții Lui pe cruce. Pentru a înțelege aceasta, trebuie să vedem diferența dintre ispășire și răscumpărare. Ispășirea doar acoperă păcatul, dar nu îndepărtează nevoia de pedeapsă. Ispășirea doar amână pedeapsa. Jertfele aduse pe altar anunțau o jertfă mai bună, care va aduce răscumpărarea. În ceea ce privește răscumpărarea, ea șterge păcatul în întregime și anulează nevoia de pedeapsă. Răscumpărarea este o plată care schimbă statutul lucrului răscumpărat. În Împărăția Milenară, jertfele vor fi asemănătoare cu jertfele dinainte de moartea lui Yeshua, care indicau spre lucrarea Sa de răscumpărare.

Regretatul Lubavitcher Rebbe, Menachem Mendel Schneerson, ne-a învățat o lecție foarte interesantă despre jertfele din Vechiul

Testament. El a afirmat că jertfa de Paşti are un caracter unic. Din moment ce Paştile sunt o sărbătoare a răscumpărării, trebuie să vedem mielul de Paşti ca o jertfă de răscumpărare pentru copiii lui Israel. Rabi Schneerson spune că jertfa de Paşti oferă răscumpărarea şi toate jertfele ulterioare arată înapoi înspre ea. Ucenicii lui Yeshua ştiu că faptul că moartea Sa pe cruce a avut loc în ziua a paisprezecea a lunii evreieşti Nissan, nu este o coincidenţă, ci anunţată răscumpărarea eternă, pe care mielul de Paşti din Egipt doar a simbolizat-o. Aşadar, credincioşii ştiu că toate jertfele dinainte de moartea lui Yeshua au arătat spre El, iar cele din Împărăţia Milenară vor indica, retrospectiv, tot spre lucrarea de la cruce.

În Mileniu, toţi vor fi credincioşi. Asta înseamnă că, pe lângă cei care vor lua parte la Răpire, vor exista evrei şi neamuri care vin la credinţă în a doua jumătate a perioadei de şapte ani. Deja am arătat că cei care iau parte la Răpire primesc un trup nou şi glorificat. În acest trup nou, ei nu vor procrea. În ceea ce-i priveşte pe cei care vin la credinţă după Răpire şi în timpul perioadei de necaz, chiar dacă vor fi mântuiţi şi în siguranţă alături de Mesia, se vor putea înmulţi. Lucrul acesta are câteva implicaţii importante. Chiar dacă, iniţial, toţi locuitorii Împărăţiei Milenare vor fi credincioşi, în perioada de o mie de ani se vor naşte oameni. Ei vor trebui să respecte Tora, ca lege a Împărăţiei, şi vor învăţa ce înseamnă să trăieşti într-o lume sub conducerea dreaptă a lui Mesia Yeshua. Dar, în final, dacă Îl acceptă sau nu pe Yeshua, este o decizie personală. Tocmai datorită nevoii ca cei care sunt născuţi în Mileniu să ia o decizie în ceea ce-l priveşte pe Yeshua, ni se oferă următoarea informaţie:

> *„Când se vor fi împlinit cei o mie de ani, Satan va fi eliberat din închisoare lui şi va ieşi ca să înşele neamurile..."* (Apocalipsa 20:7-8)

Eliberarea lui Satana este în concordanță cu planul lui Dumnezeu. Nu se întâmplă pentru că a scăpat sau pentru că are puterea să iasă singur din închisoarea în care l-a trimis Domnul. Faptul că le oferă acestor oameni o alegere adevărată nu subminează suveranitatea lui Dumnezeu. Este greu de înțeles că, după ce a trăit în Împărăția lui Mesia, cineva ar alege să nu se supună conducerii Sale. Totuși, oricât de surprinzător este, vor exista unii care îl vor alege pe Satana, în locul lui Yeshua. În Apocalipsa 20:8 citim:

„Și va ieși ca să înșele neamurile care sunt în cele patru colțuri ale pământului - pe Gog și Magog - și să le adune pentru război. La număr, ele sunt ca nisipul mării."

Potrivit acestui verset, un mare număr de oameni care au văzut și experimentat dreptatea lui Yeshua se vor alătura lui Satana, să facă război cu sfinții și să atace Ierusalimul (vezi Apocalipsa 20:9). Acest război nu va fi însoțit de o perioadă de necaz, precum perioada celor șapte ani. De fapt, Scriptura ne indică destul de clar că acest război se va termina înainte de a începe. Deși dușmanii înaintează împotriva poporului lui Dumnezeu și a Orașului Sfânt, Ierusalimul, nu ni se spune despre vreo luptă și nici nu se menționează venirea lui Mesia. Este foarte relevant faptul că, în această relatare, nu apare niciun detaliu dintre cele pe care le-am regăsit în partea finală a perioadei necazului cel mare. Sunt unii care susțin că Împărăția Milenară și istoria Bisericii sunt una și aceeași și că, atunci când Mesia va reveni, El va înființa Noul Ierusalim. O astfel de perspectivă este imposibil de armonizat cu relatarea biblică despre Mileniu. Tot ceea ce ni se spune despre acest război este că, în timp ce dușmanii vor ataca, din cer se va coborî un foc care-i va mistui pe toți aliații lui Satana.

Unii semnalează utilizarea expresiei „Gog și Magog" cu privire la acest război. Deoarece Scriptura spune că războiul lui Gog și Magog

este bătălia de la Armaghedon, nu putem concluziona că războiul din Apocalipsa 20:8-9 este de fapt, războiul de la finalul perioadei de necaz? Nu este o presupunere corectă, deoarece utilizarea numelor Gog și Magog în această secțiune nu este pentru a identifica războiul de la finalul Mileniului cu conflictul despre care scrie Ezechiel în capitolele 38 și 39. Ioan folosește aceste nume doar pentru a informa cititorul că rezultatul războiului de la finalul Mileniului va fi același cu cel al războiului dus de Gog și Magog. El ne oferă un indiciu că nu se referă la Gog și Magog în mod literal în acest verset. Înainte de a menționa cele două nume, Ioan vorbește despre „cele patru colțuri ale pământului." Adevăratul Gog era conducătorul țării Magog, pe care majoritatea teologilor o identifică drept nordul Israelului. Așadar, nu ar avea niciun sens să vorbim despre cele patru colțuri ale pământului, dacă aceste nume sunt folosite cu sens literal.

Această secțiune ne oferă multiple argumente care fac imposibilă îmbinarea, din punct de vedere exegetic, a Împărăției Milenare și a Noului Ierusalim în aceeași perioadă sau ideea că Mileniul este perioada de acum. După înfrângerea celor care au atacat sfinții și Orașul Sfânt Ierusalim, citim:

> *„Și diavolul, care-i înșela, a fost aruncat în iazul de foc și de pucioasă, unde este fiara și prorocul mincinos."* (Apocalipsa 20:10)

Modul de utilizare a gramaticii grecești ne arată că, atunci când diavolul este eliberat din închisoare, fiara și profetul mincinos nu au parte de același tratament. Asta înseamnă că, în timpul bătăliei de după Mileniu, fiara și profetul mincinos sunt încă în iazul care arde cu foc și pucioasă. Satana acționează singur pentru înșelarea națiunilor și pentru conducerea lor în luptă. În cazul războiului de la Armaghedon, ni se spune clar că fiara și profetul mincinos sunt prezenți și joacă un rol important.

Un alt argument care arată că Împărăția Milenară și Noul Ierusalim nu sunt unul și același lucru, sunt descrierile diferite făcute Ierusalimului din Mileniu și Noului Ierusalim. În capitolul următor vom acorda o atenție sporită acestui aspect, dar acum este suficient să spunem că Noul Ierusalim este descris într-un limbaj foarte asemănător cu Grădina Eden, în timp ce Ierusalimul Milenar nu are parte de o asemenea descriere.

PERSPECTIVA LUI ISAIA ASUPRA MILENIULUI

Am putea scrie o carte întreagă despre informațiile pe care ni le oferă Isaia cu privire la Mileniu. Scopul acestei secțiuni este de a face un rezumat al ultimelor două capitole din profeția lui Isaia și de a demonstra că evenimentele pe care profetul le descrie ar putea avea loc doar în Împărăția Milenară, și nu în Noul Ierusalim. Prima parte a capitolului 65 este răspunsul Domnului la rugăciunea poporului Israel din capitolul anterior. În această rugăciune există referiri clare la faptul că țara lui Israel, inclusiv Ierusalimul, se află în ruine și că poporul suferă din greu. În răspunsul la această rugăciune, Dumnezeu spune fără echivoc că suferința lor și starea țării sunt rezultatul Israelului.

> *„Mi-am întins mâinile toată ziua spre un popor răzvrătit, care umblă pe o cale rea, în voia gândurilor lui!"* (Isaia 65:2)

Termenul ebraic tradus cu „răzvrătit" apare și în Deuteronomul 21:18 și vorbește despre un fiu care este atât de răzvrătit și de neascultător, încât părinții îl aduc înaintea judecătorilor cetății, pentru a fi omorât cu pietre de bărbați. Așadar, Isaia subliniază faptul că starea spirituală a poporului evreu este cauza pentru greutățile fizice prin care trece. În ciuda idolatriei și a numeroaselor lui păcate, Dumnezeu nu îl va distruge, ci chiar va lucra pentru a readuce poporul în țara lui, iar locurile părăsite vor înflori iarăși

(vezi Isaia 65:8-10). Chiar dacă Israelul va reveni în ţară, suferinţa lui nu se va încheia, deoarece va continua să se poarte rău şi va atrage asupra lui o perioadă de pedeapsă severă. Dar, de data aceasta, suferinţa lor va produce o schimbare semnificativă în popor, care va răspunde, în sfârşit Domnului potrivit adevărului:

> *„Aşa că cine se va binecuvânta în ţară se va binecuvânta în Dumnezeul adevărului şi cine va jura în ţară va jura pe Dumnezeul adevărului, căci vechile suferinţe vor fi uitate, vor fi ascunse de ochii Mei."* (Isaia 65:16)

Este foarte interesant felul în care vorbeşte acest verset despre Dumnezeu, numindu-L „Dumnezeul lui Amin" (în traducerea Cornilescu *„Dumnezeul adevărului")*. Cuvântul ebraic „Amin" are de-a face cu două concepte importante - credinţa şi adevărul. Datorită faptului că Israel va răspunde în sfârşit Domnului, potrivit adevărului şi cu credinţă, El Îşi va manifesta credincioşia şi Îşi va împlini promisiunile pe care le-a făcut în Cuvântul Său. Dumnezeu nu este credincios datorită credincioşiei omului. Este clar aici, şi oricare alt loc unde se spune că un om se pocăieşte şi se întoarce la Dumnezeu, că el este Cel care iniţiază răspunsul omului.

În următorul verset din Isaia, Dumnezeu Îşi dezvăluie planul final:

> *„Căci iată, Eu fac ceruri noi şi un pământ nou; aşa că nimeni nu-şi va mai aduce aminte de lucrurile trecute şi nimănui nu-i vor mai veni în minte."*

Expresia *„un cer nou şi un pământ nou"* i-a făcut pe unii să asocieze, în mod incorect, evenimentele din acest capitol cu Noul Ierusalim, despre care Apocalipsa spune că se arată după ce Dumnezeu creează „un cer nou şi un pământ nou." Eroarea de care trebuie să ne ferim este să credem că aici este vorba despre Noul Ierusalim, datorită acestei expresii. Ceea ce ne spune acest

pasaj este că Împărăția Milenară este o parte necesară a pregătirii pentru Noul Ierusalim. Trebuie să fim foarte atenți la gramatica folosită în acest verset. Același cuvânt care se găsește în acest verset se folosește și în Geneza 1:1:

„La început, Dumnezeu a făcut cerurile și pământul...!"

Să observăm că ambele pasaje au un verb în comun, dar la timpuri diferite. În Geneza, verbul este la trecut „a creat", în timp ce în textul din Isaia verbul este la prezent. Cercetătorii textelor ebraice știu că folosirea timpului prezent este destul de rară. Așadar, Isaia subliniază că „cerul și pământul cel nou" sunt în proces de a fi făcute, dar încă nu sunt o realitate în momentul scrierii textului. Dovada validității unei astfel de interpretări se găsește câteva versete mai târziu, în același capitol.

„Nu vor mai fi în el nici copii cu zile puține, nici bătrâni care să nu-și împlinească zilele. Căci cine va muri la vârsta de o sută de ani va fi încă tânăr și cel ce va muri în vârstă de o sută de ani va fi blestemat ca păcătos." (Isaia 65:20)

Acest verset arată că, în timpul Mileniului, oamenii vor trăi mult mai mult, astfel încât un om de o sută de ani va fi considerat tânăr și păcătosul care va muri la o sută de ani va fi socotit blestemat. Astăzi, lucrurile stau diferit, și nici în Noul Ierusalim nu vor sta așa, deoarece Cuvântul ne spune clar că acolo nu va mai fi moarte (vezi Apocalipsa 21:4). Așadar, din moment ce Isaia vorbește despre o vreme care nu poate fi considerată nici astăzi, nici Noul Ierusalim, trebuie să fie Împărăția Milenară, care nu este perioada de la înălțarea lui Mesia până la a doua Sa venire, adică zilele noastre, și nici nu va fi imediat după întoarcerea lui Yeshua. Așadar, există o Împărăție Milenară, iar cei care susțin că ea este în zilele noaste, sau că va fi Noul Ierusalim, comit o eroare.

JUDECATA DE LA MARELE TRON ALB

Ioan afirmă că, imediat după Împărăția Milenară, va avea loc un eveniment care va preceda apariția Noului Ierusalim. Acest eveniment este cunoscut de obicei ca „Judecata de la marele tron alb." Un indiciu cheie care ajută cititorul să înțeleagă caracterul unic al acestei judecăți și cine se va prezenta la ea, este termenul înviere. Apocalipsa ne prezintă o temă unică, a doua înviere. Cei care vor lua parte la prima înviere sunt fericiți și sfinți.

„Fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere; ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Hristos și vor împărăți cu El o mie de ani."

Cei care fac parte din a doua înviere vor primi moartea eternă. Prima înviere îi include pe toți credincioșii, de-a lungul secolelor, în timp ce a doua înviere pe toți cei care au murit fără credința în Mesia Yeshua, de-a lungul secolelor. Acest lucru înseamnă că toți cei care au respins Evanghelia, inclusiv cei din Împărăția Milenară, vor avea parte de a doua înviere. Din nou cei care susțin că de la înălțarea lui Mesia a început Mileniul, au parte de o problemă dificilă. În mod clar, Răpirea este una dintre etapele primei învieri. Pentru că Răpirea nu a avut loc deja, dar prima înviere are loc înainte de Împărăția Milenară, nu putem susține că cei credincioși trăiesc în Mileniu în zilele noastre. O astfel de perspectivă este fără fundament biblic.

Este clar că toți cei care se înfățișează înaintea marelui tron alb vor fi judecați conform faptelor lor și nu vor fi găsiți vrednici să intre în Noul Ierusalim. Singurii care au privilegiul de a împărți eternitatea cu Dumnezeu și Mielul sunt cei al căror nume este scris în Cartea Vieții Mielului. Acesta este rezultatul lucrării răscumpărătoare a lui Yeshua de pe cruce și este oferit gratis doar celor care au crezut Evanghelia. Toți cei care se vor

înfățișa înaintea marelui tron alb vor fi aruncați în iazul de foc și pucioasă, pe care Biblia îl numește „a doua moarte" (vezi Apocalipsa 20:11-15).

Capitolul 13:

NOUL IERUSALIM

Ultimele două capitole din cartea Apocalipsa vorbesc despre o nouă realitate, fizică şi spirituală în acelaşi timp, numită Noul Ierusalim. După cum am arătat deja, Evanghelia este singurul mesaj de răscumpărare al lui Dumnezeu şi Noul Ierusalim este rezultatul suprem al lucrării de răscumpărare a lui Yeshua. Noul Ierusalim trebuie înţeles ca o nouă creaţie, distinctă de prima. Ioan subliniază asta atunci când defineşte Noul Ierusalim ca *„...un cer nou şi un pământ nou; pentru că cerul dintâi şi pământul dintâi pieriseră."* (Apocalipsa 21:1) Acest verset arată că în Noul Ierusalim nu va exista nicio mare. Putem vedea contrastul cu faptul că, în timpul Împărăţiei Milenare, marea există, deoarece doar după Mileniu marea a dat pe morţii săi înapoi (vezi Apocalipsa 23:13).

Când Ioan vorbeşte despre Noul Ierusalim, îl numeşte Oraşul Sfânt şi îl descrie ca fiind mireasa care s-a pregătit pentru soţul ei. Limbajul este foarte asemănător cu modul în care sunt descrişi credincioşii în Apocalipsa 19:7-8, la a doua venire. Care este scopul acestei asemănări? Ea afirmă relaţia specială şi ataşamentul puternic pe care credincioşii lui Mesia trebuiau să îl aibă pentru Ierusalim, lucru clar demonstrat clar de către psalmist:

„Dacă te voi uita, Ierusalime, să-şi uite dreapta mea destoincia ei! Să mi se lipească limba de cerul gurii, dacă nu-mi voi aduce aminte de tine, dacă nu voi face din Ierusalim culmea bucuriei mele!" (Psalmii 137:5-6)

Această imagine a căsătoriei în Noul Ierusalim - între mireasă şi Domnul – vorbeşte despre adânca relaţie din Noul Ierusalim, între locuitorii săi şi Dumnezeu. Următorul verset vorbeşte despre ea.

„Şi am auzit un glas tare, care ieşea din scaunul de domnie şi zicea: «Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei şi ei vor fi poporul Lui şi Dumnezeu Însuşi va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor»." (Apocalipsa 21:3)

Să locuiască împreună cu omul şi să aibă părtăşie şi apropiere cu el este dorinţa dintotdeauna a lui Dumnezeu şi este esenţială în înţelegerea scopului răscumpărării. De-a lungul cărţii Apocalipsa, Ioan foloseşte termenul de Templu. De ce acum foloseşte termenul de Cortul Întâlnirii? Pentru a înţelege motivul, trebuie să ne familiarizăm cu limbajul biblic. Atât în ebraică, cât şi în greacă, expresia „cortul întâlnirii" derivă dintr-un cuvânt care înseamnă „a locui". Nu la fel stau lucrurile şi cu termenul „Templu". Aşadar, Ioan primeşte inspiraţia să folosească ideea de cortul întâlnirii, pentru a sublinia faptul că Dumnezeu locuieşte alături de oameni, iar rezultatul este o profundă părtăşie. Iudaismul, dorind să sublinieze conceptul de răscumpărare, foloseşte în mod repetat o expresie din Vechiul Testament, pe care o preia şi Ioan în acest verset: „Ei vor fi poporul Lui şi El va fi Dumnezeul lor." Când Ioan modifică versetul, o face pentru a întări mesajul apropierii şi al caracterului personal al relaţiei pe care Dumnezeu o va avea cu cei răscumpăraţi.

Oricât de minunată va fi Împărăţia Milenară, cu Yeshua domnind şi aplicând dreptatea Torei, Noul Ierusalim va fi şi

mai minunat. Odată cu venirea lui, toate efectele păcatului vor fi anulate. La aceasta se referă Ioan când spune că nu va mai fi durere, nici tristețe și nici moarte (Apocalipsa 21:4). Chiar dacă multe traduceri folosesc aceeași expresie pentru dispariția creației dintâi, care trece la fel ca tristețea, durerea și moartea, termenul grecesc este puțin diferit. Chiar dacă au aceeași rădăcină, textele utilizează prefixe diferite. Înțelegerea corectă este că, în timp ce prima creație a dispărut, făcând loc uneia noi, adică Noul Ierusalim, tristețea, durerea sau moartea dispar ca rezultat sau efect al Noului Ierusalim.

O diferență importantă între Mileniu și Noul Ierusalim este legea. Am spus de mai multe ori că, atunci când Yeshua va domni peste Israel și peste națiuni, în Împărăția Milenară, o va face potrivit cu Tora. Dar, în Noul Ierusalim nu va fi așa. În faimoasa Predică de pe Munte, Yeshua spune:

> *„Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu vor trece cerul și pământul, nu va trece o* ***iotă*** *sau o* ***frântură*** *de slovă din Lege înainte ca să se fi împlinit toate lucrurile."* (Matei 5:17-18)

Chiar dacă aceste două versete conțin învățături importante despre multe lucruri, relevanța lor esențială în Noul Ierusalim este că Yeshua spune clar că va fi o vreme când Tora nu va mai fi aplicabilă omului. Care este această vreme? Tora va înceta să fie modul lui Dumnezeu de a determina ce este bine și ce este rău, doar după ce primul cer și pământ vor trece. În ceea ce privește verbul tradus drept „a trecut", cititorul trebuie să știe că este exact verbul care apare și în Apocalipsa 21:1. Cu toate acestea, în pasajul din Matei, diateza este schimbată, de la activă la pasivă. Care sunt implicațiile acestui fapt? Yeshua subliniază că tranziția de la prima

creație la a doua, adică Noul Ierusalim, nu se va întâmpla singură, ci trebuie făcută de cineva. Evident, această acțiune este rezervată pentru singurul Dumnezeu adevărat.

Nu înseamnă că Tora nu mai este valabilă, deoarece adevărul este etern. Când spunem că Tora nu mai este relevantă, se datorează faptului că toate lucrurile din Noul Ierusalim sunt noi! Cu alte cuvinte, Tora, care conține adevărurile lui Dumnezeu și modul în care aflăm viața și binecuvântarea, în locul morții și blestemelor, nu va mai fi aplicabilă deoarece, în Noul Ierusalim se vor găsi doar viața și binecuvântarea. Din moment ce moartea și blestemul nu mai reprezintă o posibilitate, pur și simplu nu mai este nevoie de Tora.

REGELE PE OGOR

Am arătat deja că răscumpărarea aduce apropierea de Dumnezeu. Din Apocalipsa vedem că această apropiere se schimbă în diferitele stadii ale vremii din urmă. Dacă cineva ar fi să împartă această perioadă în trei etape diferite, ar descoperi că nivelul de apropiere pe care Mesia îl are față de poporul Său variază. Înainte de revărsarea Duhului Sfânt, omul putea fi în prezența lui Yeshua, dar asta nu garanta un grad de apropiere. Odată cu revărsarea Duhului Sfânt, toți credincioșii au o relație personală și eternă cu Yeshua. Acest tip de relație cu Mesia, prin Duhul Sfânt, reprezintă primul mod de apropiere. Odată cu întoarcerea lui Yeshua, și întemeierea Împărăției Milenare, apare un nou fel de apropiere. Primul tip de relație continuă, dar acum se poate atinge și neprihănirea, prin conducerea Lui personală și prin cunoașterea Lui mai profundă. Acesta este al doilea mod de apropiere. Credinciosul nu doar citește despre voia și dreptatea lui Dumnezeu, ci le experimentează personal.

Odată Noul Ierusalim și cu faptul că Dumnezeu locuiește împreună cu oamenii (vezi Apocalipsa 21:3), al treilea și ultimul fel

de apropiere, va fi experimentat. Pentru a înțelege această expresie perfectă a apropierii lui Dumnezeu de om, vom studia o anecdotă hasidică. În iudaism, luna Elul are o semnificație specială. Ea este pusă deoparte pentru o cercetare de sine și pocăință. Filosofia hasidică spune că, în timpul lunii Elul, Dumnezeu este deschis să audă rugăciunea omului pentru iertare într-un mod unic și îl va ajuta în dorința de a se pocăi. Deoarece pocăința, în sensul ei de bază, presupune o întoarcere spre Dumnezeu, cu scopul de a-L cunoaște, filozofia hasidică descrie luna Elul prin expresia: "Regele se află pe ogor". Ideea este că, atât timp cât regele se află în palat, cetățeanul de rând nu are acces la el și, de aceea, nu-l cunoaște. Dar, dacă regele iese afară din spatele zidurilor palatului și merge pe ogoare, atunci omul obișnuit se poate apropia de el, pentru a-i aduce rugămintea lui. Așadar, expresia, „Regele se află pe ogor" ne spune că luna Elul este unică, deoarece regele adică Dumnezeu, a ieșit din palat și este accesibil omului, într-un mod special.

În Noul Ierusalim, Yeshua nu va domni din Templu, deoarece nu se există niciun Templu acolo (vezi Apocalipsa 21:22). Locuința Sa va fi cu omul și, astfel, vom avea un acces perfect și etern la Dumnezeul cel Viu. Acest aspect al apropierii este subliniat în Noul Ierusalim.

EL LE-A DAT DREPTUL SĂ DEVINĂ COPII AI LUI DUMNEZEU

Într-un fel, din momentul în care cineva Îl acceptă pe Yeshua, devine copil al lui Dumnezeu și, în această calitate, are parte de multe beneficii. În secțiunea despre Noul Ierusalim găsim următorul verset:

> *„Cel ce va birui va moșteni toate lucrurile. Eu voi fi Dumnezeul lui și el va fi pentru Mine fiul."* (Apocalipsa 21:7)

Unul dintre motivele pentru care îmi place să traduc singur versetele din limba originală este că majoritatea traducerilor nu sunt atente la redarea exactă a cuvintelor, şi adesea sacrifică precizia de dragul cursivităţii la citire. În Apocalipsa 21:7, textul în greacă subliniază un aspect care se pierde în multe traduceri. În acest verset există o promisiune extraordinară a lui Dumnezeu pentru toţi credincioşii. Cele mai multe traduceri redau textul menţionat mai sus, spunând că cel credincios „*...va fi fiul Meu (al lui Dumnezeu).*" Greaca este o limbă foarte precisă şi ar fi fost foarte uşor pentru Ioan să scrie asta, dar nu a făcut-o. El scrie că fiecare credincios va semăna cu fiul! Ideea pe care o transmite acest verset este că fiecare credincios va fi recunoscut şi tratat ca şi cum ar fi fiul lui Dumnezeu. Acest verset subliniază apropierea personală, de care fiecare credincios se va bucura în eternitatea petrecută cu Dumnezeu.

Să nu uităm că Ioan a scris Apocalipsa din exil. Romanii îi persecutau brutal pe evrei şi pe creştini. Ioan se adresează în acest verset „celui ce va birui". În lumina lucrurilor cu care credincioşii se vor confrunta în zilele din urmă, acest verset este o chemare la a persevera şi a rămâne credincioşi, în ciuda unor mari suferinţe. El conţine o promisiune extraordinară, care nu este făcută tuturor credincioşilor, în general, unui grup mare, care va fi răsplătit.

Ba din contră, textul grecesc face aici o promisiune individuală şi personală. Dumnezeu nu adresează aceste cuvinte unui număr mare de credincioşi, ci vorbeşte fiecărui credincios în parte şi i se adresează ca şi cum ar fi singurul Său fiu. Foarte important în acest verset este articolul hotărât, care slujeşte la a sublinia suplimentar relaţia strânsă pe care credinciosul o va avea cu Dumnezeu în Noul Ierusalim. De fapt, toate caracteristicile gramaticale ale acestui verset au rolul de a reflecta relaţia personală pe care credinciosul o va avea cu Dumnezeu pentru totdeauna.

MIREASA ŞI NOUL IERUSALIM

Am discutat anterior despre faptul că Ioan foloseşte termenul de „mireasă" şi cu referire la sfinţi cât şi la Noul Ierusalim. În Apocalipsa 21:9 unul dintre cei şapte îngeri care au cele şapte potire ale mâniei lui Dumnezeu, a primit sarcina de a dezvălui „mireasa, nevasta Mielului." Ceea ce urmează este o viziune a Oraşului Sfânt, a zidurilor, porţilor, fundaţiei şi dimensiunii lui. Dacă examinăm aceste detalii, nu putem să nu remarcăm apariţia recurentă a aceluiaşi număr. Acest număr este 12. Deja am arătat că numărul 12 are legătură cu poporul lui Dumnezeu, aşa că nu ne surprinde prezenţa a 12 porţi într-unul din zidurile Oraşului Sfânt. Pe aceste porţi erau scrise cele 12 nume ale celor 12 seminţii ale lui Israel. Apoi, ni se arată că zidul oraşului are 12 fundaţii, pe care sunt scrise numele celor 12 apostoli.

Este interesant faptul că numele apostolilor se află pe fundaţii, iar ale seminţiilor pe zid. Ideea arătată aici este că apostolii susţin Israelul. Apostolii reprezintă Biserica, aşa că adevăraţii credincioşi trebuie să susţină Israelul! Aceasta nu înseamnă a aproba orice acţiune pe care statul Israel o întreprinde, ci a înţelege că Dumnezeu nu Şi-a părăsit poporul. Faptul că mulţi evrei se întorc în ţara lor ne oferă un puternic fundament pentru asta, mai ales că profeţii au spus că acest lucru se va întâmpla în zilele din urmă. Din păcate, tot mai mulţi „credincioşi" acceptă sau chiar solicită crearea statului palestinian. O astfel de poziţie nu este în armonie cu planul lui Dumnezeu pentru poporul Său din Vechiul Testament. Şi dimensiunile Noului Ierusalim sunt derivate din numărul 12 (vezi Apocalipsa 21:16-17). Deoarece acest număr are legătură cu poporul lui Dumnezeu, iar El locuieşte în Oraşul Sfânt, înţelegem că viziunea ne vorbeşte despre unitatea dintre locuitorii Noului Ierusalim şi Domnul. Afirmaţia de mai devreme, că mireasa Mielului este Oraşul, prefigurează această idee, pe care o subliniază dimensiunile.

GRĂDINA EDEN REVIZITATĂ

În ultimul capitol din Apocalipsa, vedem o legătură clară între Noul Ierusalim şi grădina Eden. Chiar dacă există multe similarităţi între cele două locuri, diferenţele sunt cele care ne spun cel mai mult. În timp ce în Eden existau atât pomul cunoştinţei binelui şi răului, cât şi pomul vieţii, în Noul Ierusalim va fi doar cel din urmă. Asta pentru că atât moartea cât şi blestemul au venit din pomul cunoştinţei binelui şi răului. În Noul Ierusalim, moartea şi blestemul nu vor mai exista (vezi Apocalipsa 21:4 şi 22:3). O altă diferenţă importantă este aceea că în Eden existau patru râuri, în timp ce în Noul Ierusalim, doar unul. Foarte interesant este că pe ambele părţi ale râului se află pomul vieţii.

De ce grădina Eden are patru râuri şi Noul Ierusalim are doar unul? După cum am discutat, numărul patru are legătură cu lumea, în timp ce numărul unu are legătură cu Dumnezeu: *„Ascultă, Israele! Domnul, Dumnezeul nostru, este singurul Domn."* (vezi Deuteronomul 6:4). În Eden sunt menţionaţi şi alţi pomi (vezi Geneza 2:16), dar în Noul Ierusalim, doar pomul vieţii este amintit. Ce se spune nou despre pomul vieţii din Noul Ierusalim este că va produce 12 feluri de rod.

> *„În mijlocul pieţei cetăţii şi pe cele două maluri ale râului era pomul vieţii, rodind douăsprezece feluri de rod şi dând rod în fiecare lună; şi frunzele pomului slujesc la vindecarea neamurilor."* (Apocalipsa 22:2)

Una dintre concluziile acestui verset este că, indiferent în ce lună se va apropia cineva de pom, va găsi rod. Asta poate explica una dintre acţiunile lui Yeshua. Odată, era flămând şi a mers la un smochin, aşteptându-se să găsească smochine, dar n-a găsit. Textul ne spune că nu era vremea smochinelor. Ca răspuns la lipsa smochinelor, Yeshua a blestemat smochinul şi, a doua zi,

când ucenicii au trecut pe lângă el, au observat că murise. De ce S-ar mânia Yeshua pe smochin, pentru lipsa de smochine, dacă nu era vremea lor? Cum putea El să nu fi ştiut că nu era sezonul smochinelor?

Acest pasaj ilustrează un adevăr important. Textul ne spune că erau frunze în smochin, ceea ce înseamnă că era viu. Yeshua a judecat pomul, dar nu potrivit aşteptărilor lumii, în funcţie de sezonul rodirii. Mai degrabă, El a judecat smochinul potrivit cu standardele lui Dumnezeu, care vor fi reflectate în Noul Ierusalim. Poate că aşa rodeau pomii şi în Eden. Cu alte cuvinte, după voia lui Dumnezeu, un pom trebuia să producă rod nu doar într-un anumit sezon, ci în fiecare lună. Aşadar, pentru că nu erau smochine, pomul a fost pedepsit.

Acest pasaj transmite un mesaj puternic fiecăruia dintre noi. Prea adesea, ne evaluăm pe baza standardelor lumii, în loc de standardele lui Dumnezeu. Omul nu va fi judecat pe baza unui set inferior de standarde, datorită consecinţelor păcatului, ci potrivit cu standardele originale pe care Dumnezeu le-a avut pentru el la creaţie.

În Noul Ierusalim pomul vieţii va avea frunze care folosesc pentru vindecarea neamurilor. Această afirmaţie este oarecum surprinzătoare deoarece, după afirmaţia că nu va mai fi durere sau moarte (vezi Apocalipsa 21:4), am bănui că nu va mai exista nici boală. Teologii s-au frământat dintotdeauna cu înţelesul acestei propoziţii. Poate că informaţia cheie în a ne ajuta s-o interpretăm este aceea că frunzele sunt pentru „vindecarea neamurilor". În Apocalipsa se face o distincţie între Biserică şi naţiuni. Doar Biserica are parte de Răpire şi primeşte un trup nou, perfect. Chiar dacă, după Răpire, o rămăşiţă a naţiunilor şi Israelul vor veni la credinţă, nu există nicio indicaţie clară cum că şi ei vor primi un trup nou. Asta i-a făcut pe unii teologi să concluzioneze că, pentru ca să nu mai fie moarte în Noul Ierusalim, Dumnezeu

pune la dispoziție frunzele pomului vieții pentru ca cei care n-au luat parte la Răpire să poată trăi veșnic.

Studiul nostru despre Noul Ierusalim se va încheia cu versetul:

„Ei vor vedea fața Lui și Numele Lui va fi pe frunțile lor." (Apocalipsa 22:4)

Versetul ne spune două adevăruri importante de care se vor bucura locuitorii Noului Ierusalim. În primul rând, cetățenii ei vor vedea întotdeauna fața lui Dumnezeu. Pentru a înțelege sensul acestei afirmații, trebuie să ne dăm seama că este un idiom ebraic. O afirmație similară face Yeshua când îi informează pe ucenici că îngerii copiilor văd întotdeauna fața lui Dumnezeu (vezi Matei 18:10). Baza pentru a interpreta aceste două pasaje se găsește în ceea ce se numește în ebraică „Birkat Hakohenim", care se găsește în cartea Numeri:

„Domnul să te binecuvânteze și să te păzească! Domnul să facă să lumineze fața Lui peste tine și să Se îndure de tine! Domnul să-Și înalțe fața peste tine și să-ți dea pacea!" (Numeri 6:24-26)

Acest verset ne arată că expresia „a vedea sau a găsi fața lui Dumnezeu" înseamnă să fii binecuvântat. Așadar, în Noul Ierusalim toți cetățenii se vor bucura de binecuvântarea lui Dumnezeu pentru totdeauna. A doua jumătate a versetului Apocalipsa 22:4 este legată tot de versetul care urmează în pasajul din Numeri 6, și care folosește Numele lui Dumnezeu. În Biblie, termenul „nume" este adeseori sinonim cu conceptul de caracter. Așadar, când Ioan scrie că „Numele Lui este pe frunțile lor", se referă la faptul că locuitorii Noului Ierusalim vor reflecta în gândirea și în faptele lor caracterul lui Dumnezeu. Nu este o coincidență faptul că în pasajul din Numeri 6, citim:

„Astfel să pună Numele Meu peste copiii lui Israel şi Eu îi voi binecuvânta." (Numeri 6:27)

Unirea celor două idei din Apocalipsa 22:4 ne spune că adevărata binecuvântare înseamnă să te poţi comporta într-un mod care manifestă caracterul lui Dumnezeu prin acţiunile tale. Aceasta va fi realitatea eternă, pentru cei care sunt în Noul Ierusalim. Acest rezultat reflectă caracteristica principală a Noului Ierusalim, şi anume că vom experimenta o apropiere perfectă şi personală de Dumnezeul cel viu.

POSTFAȚĂ:
ISRAELUL ȘI ORIENTUL MIJLOCIU

Chiar dacă Israelul a fost mereu pe prima pagină a ştirilor la nivel mondial, se pare că această micuță țară se bucură de o atenție sporită în zilele noastre. Poate că Dumnezeu se află în spatele acestui fapt. Scriptura ne îndeamnă să acordăm atenție Israelului în zilele din urmă. Pentru a ajuta lumea, Domnul se asigură că Israelul şi ceea ce se întâmplă sunt subiecte de primă pagină pentru mass media. O întrebare foarte importantă, la care orice persoană care vrea să înțeleagă planul lui Dumnezeu din zilele din urmă trebuie să răspundă, este: „Care este rolul poporului evreu şi al țării lui Israel în planul lui Dumnezeu de răscumpărare şi în întemeierea Împărăției Sale?"

Din păcate, mulți creştini răspund la această întrebare spunând că evreii nu mai au un rol special în planul lui Dumnezeu de răscumpărare, şi nici țara nu are legătură cu Împărăția Lui, mai mult decât orice altă națiune sau loc de pe pământ. Cine face o astfel de afirmație ignoră o mulțime de profeții. Teologii înlocuirii privesc Israelul ca o „națiune rebelă" în majoritatea istoriei sale. Deşi acest lucru este adevărat, Dumnezeu a lucrat întotdeauna în sensul aducerii oamenilor înapoi în relație cu El, pentru ca planurile lui să se împlinească. Un exemplu frumos a credincioşiei lui Dumnezeu se găseşte în rugăciunea lui Daniel din capitolul 9

al cărții lui. Cei 70 de ani de exil ajunseseră la final și Daniel s-a rugat cu o încredere nestrămutată că Dumnezeu va face în așa fel încât poporul să se întoarcă în țara lui. Teologii înlocuirii înțeleg că Dumnezeu aduce poporul evreu în țara lui Israel ca o măsură necesară pentru prima venire a lui Mesia, dar exclud posibilitatea ca Israelul să se întoarcă în țară înainte de a doua Lui venire. La acest punct, pornind de la numeroase profeții, cu tot respectul, trebuie să-mi exprim dezacordul. După cum am menționat în capitolul trei, voi prezenta un studiu ale acestor profeții cheie.

Mai întâi, Isaia ne informează că, în zilele din urmă, evreii se vor întoarce în țară, potrivit cu porunca lui Dumnezeu. În următorul pasaj, Isaia afirmă categoric că poporul evreu trebuie să se așeze în locurile unde locuiseră înainte.

„Bucură-te, stearpo care nu mai naști! Izbucnește în strigăte de bucurie și veselie, tu care nu mai ai durerile nașterii! Căci fiii celei lăsate de bărbat vor fi mai mulți decât fiii celei măritate, zice Domnul. Lărgește locul cortului tău și întinde învelitorile locuinței tale: nu te opri! Lungește-ți funiile și întărește-ți țărușii! Căci te vei întinde la dreapta și la stânga, sămânța ta va cotropi neamurile și va locui cetățile pustii. Nu te teme, căci nu vei rămâne de rușine; nu roși, căci nu vei fi acoperită de rușine, ci vei uita și rușinea tinereții tale și nu-ți vei mai aduce aminte de văduvia ta, căci Făcătorul tău este bărbatul tău: Domnul este numele Lui, și Răscumpărătorul tău este Sfântul lui Israel. El Se numește Dumnezeul întregului pământ, căci Domnul te cheamă înapoi ca pe o femeie părăsită și cu inima întristată, ca pe o nevastă din tinerețe, care a fost izgonită, zice Dumnezeul tău. Câteva clipe te părăsisem, dar te voi primi înapoi cu mare dragoste. Într-o izbucnire de mânie, Îmi ascunsesem o clipă fața de tine, dar Mă voi îndura de tine cu o dragoste veșnică, zice Domnul, Răscumpărătorul tău. Și lucrul

aceasta va fi pentru Mine ca și cu apele lui Noe: după cum jurasem că apele lui Noe nu vor mai veni pe pământ, tot așa jur că nu Mă voi mai mânia pe tine și nu te voi mai mustra. Pot să se mute munții, pot să se clatine dealurile, dar dragostea Mea nu se va muta de la tine, și legământul Meu de pace nu se va clătina, zice Domnul, care are milă de tine." (Isaia 54:1-10)

Teologii înlocuirii asociază primele versete ale acestui pasaj cu citatul lui Pavel din Galateni 4:27. Aici, Pavel împărtășește perspectiva rabinilor, că femeia stearpă din acest pasaj este Ierusalimul. Din poziția inspirată a utilizării textului din Isaia, Pavel spune că aici este vorba despre Ierusalimul Ceresc. Toți suntem de acord că, în final, cei ce cred în Yeshua sunt adevărații copii ai lui Dumnezeu și locuitori ai Noului Ierusalim. Aspectul controversat este dacă Pavel afirmă că această profeție se împlinește exclusiv prin credincioșii lui Yeshua care locuiesc în Noul Ierusalim sau poate că folosește primul verset din pasajul din Isaia, datorită marii bucurii pe care acesta o exprimă. Poate că el folosește acest verset în afara contextului, pentru a arăta marea bucurie și fericire pe care o are în raport cu subiectul despre care vrea să le vorbească galatenilor. Faptul că afirmă cu tărie în Galateni, când vorbește despre Sara și Agar, că le folosește în mod alegoric, ar trebui să fie o indicație suficientă. Cu alte cuvinte, chiar dacă Pavel o asociază pe Agar cu Ierusalimul istoric, care se afla în sclavie și pe Sara cu Noul Ierusalim, acest fapt nu neagă realitatea istorică a ceea ce au experimentat cele două femei. De fapt, Pavel separă acest verset din Isaia 54 de context, care este viitoarea întoarcere a Israelului din exil, în țara pe care le-o promisese Dumnezeu, pentru a ajuta cititorul să vadă împlinirea supremă a legământului avraamic. Teologii înlocuirii trebuie să răspundă la întrebarea: „Este ignorarea sau chiar negarea realității profeției din care este luat acest verset o metodă hermeneutică potrivită?" Contextul

lui Pavel din Galateni 4 nu abordează subiectul întoarcerii sau nu a poporului evreu în țara lui Israel. Mai degrabă, el vorbește despre legea mozaică în lumina înțelegerii corecte a legământului avraamic. Așadar, a aduce Galateni 4:27 ca argument nou-testamentar pentru abrogarea dreptului Israelului la a se restabili, în zilele din urmă, în țara pe care le-a promis-o Dumnezeu, este incorect din punct de vedere exegetic.

Dacă teologii înlocuirii ar studia în detaliu întreaga profeție, ar vedea că contextul exclude aplicarea ei la cei credincioși, deoarece Isaia spune:

> *„Pentru o clipă te-am părăsit, dar te voi aduna cu multă îndurare. Într-o izbucnire de mânie Mi-am ascuns fața de tine pentru o clipă, dar cu o dragoste veșnică mă voi îndura de tine, zice Domnul, Răscumpărătorul tău."*

Aceste versete se pot aplica doar descendenților biologici ai lui Iacov, și nu Bisericii. Când s-a întâmplat ca Dumnezeu, care a promis celui credincios *„Nicidecum nu te voi părăsi, nici nu te voi uita!"* și *„Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului!"* (vezi Evrei 13:5 și Matei 28:20) să ne părăsească? Când Și-a ascuns El vreodată fața de noi?

Cel mai bun interpret al Scripturii este Scriptura. Faptul că există numeroase alte pasaje care susțin că Dumnezeu Se va întoarce la poporul evreu și la țara lor, înainte de întemeierea Împărăției, ar trebui să le arate teologilor înlocuirii că o astfel de abordare a pasajului din Isaia 54 este greșită. El confirmă nu doar planul lui Dumnezeu de a readuce evreii în țară, ci și faptul că, deși Israelul va suferi mult pentru neascultarea lui, legământul va fi perpetuat de Dumnezeu Însuși și nu împlinit în diverse moduri.

Nu doar Isaia vorbește despre evreii care se întorc în Israel în zilele din urmă, ci o face și profetul Ieremia.

„«Vai de păstorii care nimicesc și risipesc turma pășunii Mele», zice Domnul. De aceea, așa vorbește Domnul, Dumnezeul lui Israel, împotriva păstorilor care pasc pe poporul meu: «Pentru că Mi-ați risipit oile, le-ați izgonit și nu v-ați îngrijit de ele, iată că vă voi pedepsi din pricina răutății faptelor voastre», zice Domnul. «Și Eu Însumi voi strânge rămășița oilor Mele din toate țările în care le-am izgonit; le voi aduce înapoi în pășunea lor și vor crește și se vor înmulți. Voi pune peste ele păstori care le voi paște; nu le va mai fi teamă, nici groază și nu va mai lipsi niciuna din ele», zice Domnul. Iată vin zile, zice Domnul, când voi ridica lui David o Odraslă neprihănită. El va împărăți, va lucra cu înțelepciune și va face dreptate și judecată în țară. În vremea Lui, Iuda va fi mântuit și Israel va avea liniște în locuința lui; și iată Numele pe care i-L vor da: Domnul, Neprihănirea noastră! De aceea iată vin zile, zice Domnul, când nu se va mai zice: «Viu este Domnul, care a scos din țara Egiptului pe copiii lui Israel!» Ci se va zice: «Viu este Domnul, care a scos și a adus înapoi sămânța casei lui Israel din țara de la miazănoapte și din toate țările în care îi risipisem!» Și vor locui în țara lor." (Ieremia 23:1-8)

Această profeție din Ieremia este foarte concretă, iar detaliile pasajului ne împiedică să ajungem la concluzia că Biserica a înlocuit Israelul și că toate promisiunile făcute Israelului sunt împlinite de cei credincioși. Primul lucru care trebuie spus despre această profeție este că e una mesianică. Adică, vorbește despre sfârșitul vremurilor. O mare însemnătate are faptul că, la mijlocul textului, este menționat David. Aceasta nu este o referire la împăratul David, care a trăit acum 3.000 de ani, ci la Fiul lui David, Mesia Yeshua. Acest fapt este confirmat de faptul că este numit „Odrasla neprihănită." El este Regele care va domni în viitor.

O altă informație cheie este că aceasta anunță un exod al poporului evreu. Primul mare exod a avut loc la ieșirea din Egipt, iar cel final va fi din două direcții. Textul spune mai întâi că din „nord" și apoi „din toate țările în care îi risipisem" și se încheie cu promisiunea că evreii „vor locui în țara lor." Acest pasaj este înțeles de toți rabinii care cred în autoritatea Bibliei ca făcând referire la poporul evreu și că împlinirea lui va avea loc cu puțin timp înainte ca Mesia să-Și întemeieze Împărăția. Această profeție este atât de clară, încât membrii Sinodului au introdus în Shemoneh Ezreh (rugăciunea fundamentală pentru fiecare serviciu de închinare evreiesc), următoarea binecuvântare:

„Fie ca Odrasla Neprihănită a lui David, slujitorul Tău, să răsară iute și biruința Lui să fie slăvită în mântuirea Ta; căci la mântuirea Ta am nădăjduit în fiecare zi. Binecuvântat ești Tu, o, Doamne, care ai făcut să răsară biruința mântuirii."

Îmi dau seama că multor creștini nu le pasă de interpretarea rabinilor, dar cel obiectiv, care se uită la toți indicatorii prezenți în acest pasaj, trebuie să fie de acord asupra câtorva concluzii, care trebuie trase în unanimitate. În primul rând, exodul la care se referă acest pasaj n-a avut loc deja. Fie se va petrece în viitor, fie are loc în prezent. Poate că cei mai mult de un milion de evrei care au emigrat din Uniunea Sovietică (nordul Israelului) în Israel, în ultimii treizeci de ani, ar trebui să ne facă să ne gândim la precizia cuvintelor lui Ieremia. În al doilea rând, numeroșii evrei care au sosit în Israel, de la reînființarea lui, vin dintr-o mulțime de alte țări. În al treilea rând, această profeție este legată de zilele din urmă și de așezarea Împărăției lui Mesia. În al patrulea rând, contextul arată clar că doar poporul evreu ar putea fi subiectul acestei profeții, nu creștinii, deoarece ei n-au fost scoși niciodată din țara Egiptului.

Profetul Ezechiel spune același lucru, cu privire la evreii care se întorc în țara lui Israel, legând astfel acest pasaj de Mesia.

> *"Și să le spui: «Așa vorbește Domnul Dumnezeu: 'Iată, voi lua pe copiii lui Israel din mijlocul neamurilor la care s-au dus, îi voi strânge din toate părțile și-i voi aduce înapoi în țara lor. Voi face din ei un singur neam în țară, pe munții lui Israel; toți vor avea un singur împărat și nu vor mai fi două neamuri, nici nu vor mai fi împărțiți în două împărății. Nici nu se vor mai spurca prin idolii lor, cu urâciunile lor și cu toate fărădelegile lor. Îi voi scoate din toate abaterile cu care au păcătuit și-i voi curăța; ei vor fi poporul Meu, și Eu voi fi Dumnezeul lor. Robul Meu David va fi împărat peste ei, și toți vor avea un singur păstor. Vor urma poruncile Mele, vor păzi legile Mele și le vor împlini. Vor locui iarăși în țara pe care am dat-o robului Meu Iacov și pe care au locuit-o și părinții voștri. Da, vor locui în ea, ei, copiii lor și copiii copiilor lor pe vecie, și Robul Meu David va fi voievodul lor în veci. Voi încheia cu ei un legământ de pace, care va fi un legământ veșnic cu ei; îi voi sădi și-i voi înmulți, și voi pune Locașul Meu cel Sfânt în mijlocul lor pentru totdeauna. Locuința Mea va fi între ei; Eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Meu. Și neamurile vor ști că Eu sunt Domnul care sfințește pe Israel, când Locașul Meu cel Sfânt va fi pentru totdeauna în mijlocul lor.'»"* (Ezechiel 37:21-28)

Poate că acesta este unul dintre cele mai clare pasaje din Biblie care vorbesc despre modul în care Dumnezeu va aduna evreii, nu pentru că o merită (*„Nici nu se vor mai spurca prin idolii lor, cu urâciunile lor și cu toate fărădelegile lor"),* ci datorită harului și credincioșiei Lui față de legământul încheiat cu ei. Este de mare însemnătate că cei menționați în acest pasaj, pe care Dumnezeu îi aduce înapoi în Israel, încă nu sunt credincioși. Dimpotrivă, sunt

aduși înapoi acasă tocmai pentru a veni la credință. Un alt aspect interesant al acestei profeții este acela că Israelul va răspunde, în sfârșit, prin credință harului și credincioșiei lui Dumnezeu, iar națiunile vor vedea asta și se vor întoarce la Dumnezeul lui Israel cu o credință asemănătoare (vezi Ezechiel 37:28)

După cum ne putem imagina, teologii înlocuirii cam ignoră astfel de profeții. Dar, când sunt forțați să răspundă, le alegorizează sau le spiritualizează, trecând peste majoritatea conținutului lor și ratând ocazia să vadă exemplu măreț al credincioșiei lui Dumnezeu și să înțeleagă planul Său de a aduce un număr cât mai mare la Evanghelia lui Mesia Yeshua.

CREDINȚA ÎN MESIA INTERZICE SUSȚINEREA STATULUI PALESTINIAN

Să nu confundăm opoziția față de statul palestinian cu lipsa de interes pentru cei care trăiesc în Iudeea, Samaria și Gaza și care sunt de origine arabă. În această secțiune finală a cărții, după ce am analizat baza biblică a perspectivei noastre, vom arunca o scurtă privire la câteva argumente din afara Bibliei pe care ar trebui să le luăm în considerare atunci când hotărâm dacă susținem sau nu înființarea statului palestinian. Unul dintre primele lucruri pe care trebuie ni le amintim este că, atunci când a luat ființă statul modern Israel, în 1948, existau deja evrei care locuiau în teritoriul care a devenit statul Israel între 1948-1967. Dacă analizăm raportul dintre populația evreiască și cea arabă din 1948, în zona care a format statul Israel înainte de 1967, erau trei arabi la fiecare evreu. Conform celor mai precise estimări, locuiau acolo aproape 700.000 de evrei.

În secolul 19, sionismul a început ca o dorință a evreilor să se întoarcă în țara lor de baștină. Chiar dacă au trecut aproape 1900 de ani de la distrugerea celui de-al doilea Templu până la proclamarea statului modern Israel, în 1948, este important

să observăm că, deși alte națiuni sau imperii au luat țara sub conducerea lor, niciun alt guvern nu s-a stabilit acolo.

La proclamarea statului Israel, în 1948, vecinii lui au răspuns declarând război și atacându-l. Evreii care locuiau în țară au simțit nevoia să oficializeze ceea ce se întâmpla deja în mod practic. Ținutul de pe coasta Mediteranei, unde locuiau cei 700.000 evrei și unde se așezau majoritatea celor care se întorceau, a devenit o destinație predilectă pentru evreii care se întorceau din Europa, din cauza Holocaustului. Chiar de la sfârșitul Primului Război Mondial, când au început să sosească primii refugiați, s-a văzut limpede că e nevoie de o înțelegere, pentru ca evreii să poată reveni în țara lor. Ca urmare, Liga Națiunilor a fost chemată să refacă granițele Orientului Mijlociu. Rezultatul a fost Mandatul Britanic pentru Palestina. Majoritatea teritoriului vizat de Mandatul Britanic pentru Palestina a fost la est de Iordan și nu era accesibil emigranților evrei. Ca urmare, pe teritoriul disponibil pentru emigranții evrei, a fost proclamat statul evreu.

Cu doi ani înainte de proclamarea statului Israel, s-a încheiat mandatul pentru Transiordania, iar pe data de 25 mai 1946, a luat ființă statul modern Iordania. Crearea statului Israel nu i-a dezrădăcinat pe palestinieni. Arabii care trăiau în noul stat Israel au fost mutați doar la cererea lor. Pentru că au fost învinși atunci când au atacat Israelul, după retragerea Marii Britanii, mulți dintre locuitorii arabi din Israel au ales să părăsească țara, temându-se de răzbunare. Un alt motiv pentru plecarea lor a fost informația pe care au primit-o de la lideri arabi din alte țări despre un atac ce avea să aibă loc în curând asupra statului Israel din partea acestor națiuni arabe. Așadar, formarea statului Israel nu a avut nimic de-a face cu strămutarea din țară a celor care astăzi se numesc „palestinieni".

Un aspect care generează permanent confuzie asupra conflictului israeliano-palestinian este neputința de a face

deosebirea între „poporul palestinian" și arabii, ca indivizi. Adesea, oamenii confundă aceste două grupuri unul cu altul, și nu înțeleg importantele diferențe dintre ele, din perspectiva acestui conflict. Marea majoritate a celor care se numesc astăzi palestinieni au trăit în Iordania, de la crearea acestui stat, în 1967. O corectă înțelegere istorică a identității lor este necesară pentru o perspectivă corectă asupra legitimității statului palestinian.

CINE SUNT PALESTINIENII?

Când sunt întrebați cine sunt „palestinienii", majoritatea oamenilor ar spune că sunt cei pe care i-a reprezentat Yasser Arafat, iar acum îi reprezintă Abu Mazen și organizația teroristă Hamas. I-ar identifica drept cei care trăiesc la vest de Iordan, în teritoriul ocupat de Israel. Cei mai mulți oameni nu știut că, înainte de înființarea statului Israel, în 1948, „palestinienii" erau evreii care locuiau în Orientul Mijlociu. Ziarul Jerusalem Post, se numea cândva Palestinian Post, iar Jerusalem Symphony se numea atunci Palestinian Symphony, și era formată din evrei. Înainte de 1948, evreii erau cunoscuți drept palestinieni, și nu cei care poartă acest nume astăzi. Cum s-a petrecut această schimbare?

Numele de „Palestina" este numele țării care era cândva cunoscută ca „Fenicia", ținutul care se întinde de-a lungul coastei mediteraneene, la nord de Egipt, în ceea ce Biblia numește „Canaan". Etimologia cuvântului își are rădăcina în legătura cu filistenii amintiți în Biblie. Cu toții ne amintim că filistenii erau dușmanii Israelului și erau hotărâți să împiedice planurile lui Dumnezeu. Împăratul David i-a înfrânt și a unit evreii într-o împărăție, cu numele de Israel. Înainte ca Israelul antic să ia ființă, nu mai existase nicio altă națiune în zonă, locuită de numeroase grupuri etnice, organizate în mici forme de conducere cunoscute drept orașe-stat.

Există dovezi că Imperiul Roman a folosit pentru această regiune un termen asemănător cuvântului Palestina, pentru a arăta poporului evreu că națiunea lor nu mai exista. Cercetarea modernă atestă că folosirea termenului „Palestina" de către romani s-a făcut doar în perioada târzie a conducerii acestor teritorii, și se pare că este în conflict cu sentimentele ucenicilor care L-au întrebat pe Yeshua:

> *„Deci apostolii, pe când erau strânși laolaltă, L-au întrebat: «Doamne, în vremea acesta ai de gând să așezi din nou Împărăția lui Israel?»"* (Faptele apostolilor 1:6)

Perioada în care romanii au utilizat termenul de „Palestina" nu este preocuparea noastră principală. Mai degrabă, ideea pe care vreau să o comunic este că termenul Palestina a fost folosit, istoric, de către dușmanii evreilor, și că ucenicii lui Yeshua s-au referit, în mod clar, la țară, folosind denumirea de Israel. Motivul pentru care atât de mulți creștini folosesc termenul Palestina cu referire la ceea ce Scriptura numește Israel este, pentru mine, o enigmă.

Yasser Arafat, cu ajutorul unei firmei de marketing de pe Madison Avenue, a ajuns la concluzia că, după formarea statului Israel, dacă arabii care locuiau în Iudeea, Samaria și Gaza ar folosi termenul de „palestinieni" cu privire la ei înșiși, ar fi un argument bun pentru înființarea unui stat al lor. Trebuie să ne amintim că acești oameni au locuit în Iordania, din 1946 până în 1967. Așa stând lucrurile, de ce nu vor Arafat și cei care-l susțin returnarea terenului pe care Israelul l-a capturat și condus după Războiul de Șase Zile, sub autoritatea Iordaniei, în loc să vizeze crearea unui nou stat? Din două motive principale. În primul rând, Arafat și oamenii săi nu s-au integrat bine în Iordania, existând numeroase conflicte violente între ei și conducerea iordaniană. Astfel de conflicte au dus la moartea a zeci de mii dintre ei. Al doilea motiv este oarecum asemănător, și

anume, Iordania a preferat ca Israelul să se ocupe de acești oameni. Răposatul rege Hussein al Iordaniei, a explicat decizia și rațiunea de a ataca Israelul în 1967, motivând-o prin câteva considerații. În primul rând, pentru a-și demonstra loialitatea față de frații arabi și, în al doilea rând, dorința de a se afla în tabăra învingătorilor. Regele Hussein a crezut cu tărie că Israelul nu putea înfrânge Egiptul și Siria, așa că s-a alăturat lor, pentru ca Iordania să fie de partea învingătorilor. Dacă ar fi rămas neutru, ar fi fost perceput de lumea arabă ca susținând Israelul. În al treilea rând, s-a gândit el, Israelul nu va trece Iordanul și, chiar și în cazul unei improbabile victorii israeliene, teritoriul pe care l-ar pierde n-ar face altceva decât ca „problema palestiniană" să treacă de la Iordania la Israel. Așadar, nu înființarea statului Israel a fost acela care a generat conflictul israeliano-palestinian, ci victoria Israelului în Războiul de Șase Zile și faptul că a administrat Iudeea, Samaria și Gaza (capturate de la Egipt). Prin urmare, când Israelul și-a proclamat independența și și-a declarat statalitatea în 1948, odată cu plecarea armatei britanice, nu a apărut o criză pentru cei cunoscuți în general drept „palestinieni". Libanul și-a păstrat neutralitatea în Războiul de Șase Zile, din cauza instabilității politice din interior și a stării precare a țării, care au împiedicat națiunii să participe în război.

Mulți au crezut greșit că guvernul israelian este ostil față de arabi, în general, și că îi persecută și le încalcă drepturile omului. Este esențial să înțelegem că arabii care nu au părăsit Israelul în timpul Războiul de Independență, ci au ales să rămână sub autoritatea israeliană, au primit cetățenie deplină, cu toate drepturile și privilegiile aferente. De fapt, în Israel, arabii se bucură de cea mai mare libertate și au cele mai înalte standarde de educație din orice țară din Orientul Mijlociu sau Asia.

În următorii 19 ani, Israelul nu și-a extins granițele în baza unui drept divin asupra teritoriului sau printr-o politică fictivă de

achiziție de terenuri. Locuitorii lui au trăit în pace alături de vecinii lor arabi (cu excepția Campaniei Sinai din 1956). Doar împotriva agresiunii arabe Israelul a lansat un atac preventiv în 1967. Este limpede că Războiul de Șase Zile n-a fost o campanie israeliană de a-și extinde teritoriul, ci o acțiune necesară de apărare, din dorința de a-și securiza granițele în fața agresiunii arabe. O astfel de decizie s-a dovedit a fi una înțeleaptă când Israelul s-a confruntat din nou cu armate arabe la graniță, în 1973, ceea ce a declanșat Războiul de Yom Kippur. Israelul s-a aflat de mai multe ori în fața unor încercări de nimicire a poporului și a națiunii lui. Granițele sigure sunt o condiție pentru supraviețuirea Israelului. Revenirea la granițele de dinainte de 1967 și înființarea statului Palestinian în Iudeea, Samaria și Gaza nu este o soluție pentru pace, ci rețeta unui război căruia Israelul nu i-ar supraviețui fără intervenție divină.

Ca urmare a Războiului de Șase Zile, Israelul a preluat controlul Ierusalimului, în Iudeea și Samaria, teritoriu care a fost cândva parte a Iordaniei. În urma pierderii războiului, mulți dintre locuitorii arabi din această zonă au fugit, în timp ce alții au rămas și au continuat să fie ostili guvernului israelian și evreilor. Israelul a preluat controlul asupra Sinaiului (mai târziu oferit Egiptului, într-o înțelegere de pace) și a regiunii Gaza. Astăzi, Ierusalimul de est, Iudeea, Samaria și Gaza sunt miezul conflictului israeliano-palestinian.

Nevoia unui stat Israel modern a devenit clară pentru majoritatea oamenilor, la sfârșitul Celui de-al Doilea Război Mondial, când lumea a aflat despre realitatea incredibilă a Holocaustului (vezi UN General Assembly Resolution 181, 29 noiembrie 1947). Israelul a demonstrat dorința sinceră de a nu conduce peste poporul palestinian, oferindu-le autonomia. În anul 2000, primul ministru al Israelului, Ehud Barak, a oferit Autorității Palestiniene aproape tot teritoriul pe care-l deținea

Iordania, când a atacat Israelul, în 1967. Excepțiile au de-a face cu comunitățile mari de evrei din Iudeea și Samaria (inclusiv din porțiuni din Ierusalim), Autostrada 90 din valea Iordanului și o mică zonă din Muntele Templului, pentru rugăciunile evreilor. Majoritatea ar considera o astfel de înțelegere ca fiind rezonabilă. Pentru aceste concesii, Barak a cerut un singur lucru, și anume promisiunea încheierii violențelor împotriva israelienilor. Liderul Autorității Palestiniene de atunci, Yasser Arafat, a refuzat oferta.

Într-un discurs din Congresul SUA, în mai 2011, primul ministru Benyamin Netanyahu a prezentat o ofertă și mai generoasă, care includea schimburi de terenuri, în schimbul așezărilor evreiești importante. În această ofertă era inclusă și Gaza, pentru crearea statului palestinian. După părerea mea, aceasta este cea mai bună ofertă pe care statul israelian o va face vreodată palestinienilor. Personal, sunt împotriva oricăror oferte făcute palestinienilor, deoarece cred că sunt împotriva Cuvântului lui Dumnezeu și vor afecta securitatea Israelului. Lăsând, deocamdată, deoparte astfel de perspective, răspunsul conducerii palestiniene a fost că o astfel de ofertă este o declarație de război. Poate crede cineva, dacă este un om obiectiv, Israelul are un partener autentic cu care să poată negocia o înțelegere de pace?

Revenind la refuzul lui Yasser Arafat la oferta lui Ehud Barak și la faptul că Statele Unite au fost de acord cu Israelul, că Arafat nu este un partener responsabil, care a fost răspunsul palestinian? În următorii trei ani, terorismul palestinian a dat naștere celor mai feroce atacuri. Sute de cetățeni israelieni și-au găsit moartea în atentatele din autobuze și în alte acte de terorism, dar lumea a insistat ca Israelul să fie reținut în reacții. Mulți creștini doresc ca Israelul să creeze un stat palestinian, ca o demonstrație a milei și „dreptății biblice". Unde este mila în a oferi un stat celor care-ți sunt dușmani declarați și care și-au exprimat public dorința de

a distruge Israelul? De ce s-ar gândi Israelul la ideea unui stat palestinian la vest de Iordan? Cei care sugerează un stat palestinian ignoră nu numai mesajul profeților, ci și evenimentele istorice.

Iată câteva fapte. Palestinienii erau o problemă pentru guvernul iordanian. După ce a pierdut războiul cu Israelul, Iordania s-a bucurat să paseze Israelului problema aceasta. Chiar dacă nu trebuie să minimalizăm suferința palestinienilor, este important să știm că Israelul i-a ajutat financiar și cu alte tipuri de asistență mai mult decât lumea arabă, în general. De fapt, lumea arabă a folosit suferința palestinienilor ca motiv pentru a condamna poporul Israel. Dar, care este cauza suferinței lor și a cui este vina?

Primul lucru pe care vreau să-l afirm este că israelienii nu au dorința să stăpânească asupra nimănui și nici să facă pe nimeni să sufere, inclusiv pe palestinieni. Au existat acte de terorism ale israelienilor împotriva arabilor din Iudeea și Samaria înainte de Războiul de Șase Zile, din 1967? Răspunsul este nu. Faptele sunt clare. Israelul era foarte mulțumit de granițele lui și i-a lăsat pe locuitorii din Iudeea și Samaria în seama iordanienilor. Dar, după Războiul de Șase Zile, locuitorii din aceste zone au devenit, implicit, problema Israelului. S-a sugerat că Israelul ar fi trebuit să dea, pur și simplu, înapoi Iordaniei teritoriul în cauză, cu locuitorii lui. O astfel de decizie ar fi venit în conflict cu ceea ce mulți experți au considerat că are nevoie Israelul pentru siguranța cetățenilor lui:

> *„Pe 29 iunie 1967, generalul Earl Wheeler, președintele Statului Major Aliat, i-a prezentat președintelui Johnson un document cu privire la 'The Minimum Requirements for Israel's Defense' (Necesitățile minime pentru apărarea Israelului). Potrivit lui Wheeler, realitatea istorică, geografică, topografică, politică și militară a Orientului Mijlociu obligă Israelul să controleze culmile munților din Iudeea, Samaria și Înălțimile Golan. De fapt, progresul tehnologic remarcabil al*

forţelor armate arabe din 1967, a făcut ca atacurile-surpriză (ex. 1973, Războiul de Yom Kippur) să devină din ce în ce mai distructive şi precise, centrele dens populate şi bazele militare să fie mai vulnerabile, iar mobilizarea rezerviştilor (75% din forţa armată a Israelului!) mult mai înceată şi problematică. Aşadar, munţii din Iudeea şi Samaria au o importanţă din ce în ce mai mare în stoparea sau încetinirea atacurilor-surpriză, oferindu-le rezerviştilor Israelului mai mult timp pentru mobilizare. (Fără rezervişti, Israelul ar fi inferior numeric forţelor arabe).

O sută de generali şi amirali în rezervă din SUA au semnat o declaraţie publică, în octombrie 1988, susţinând că Israelul n-ar trebui să se retragă din Iudeea şi Samaria – zonă care nu poate fi demilitarizată în mod eficient - pentru că ar periclita însăşi securitatea poporului. Răposatul amiral „Bud" Nance a numit culmile muntoase ale Iudeei şi Samariei (900 de metri de pantă abruptă), care domină valea Iordanului, „cea mai bună barieră antitanc" şi culmile muntoase din vest (600 de metri de pantă moderată), care dau spre Ierusalim şi Tel Aviv „platforma perfectă pentru a lansa o invazie în câmpia îngustă de coastă."

Citat dintr-un articol de Yoram Ettinger, din iulie-august 2009 intitulat „*Judea and Samaria - A Wake Up Call*" (Iudeea şi Samaria – un apel la trezire).

Israelul a încercat să trăiască în pace cu vecinii începând din 1948 dar, din pricina dorinţei şi intenţiilor, chiar dacă fără succes, ale vecinilor săi de a-l distruge, a cucerit teritoriul pe care majoritatea experţilor militari îl văd ca esenţial pentru supravieţuirea lui. Mă tem că, atunci când spun că Israelul ar trebui să încheie pace, unii sugerează să facă concesii privitoare la

teritoriu. Israelul a demonstrat disponibilitatea de a face concesii lipsite de înțelepciune, care au adus la moartea a mai mult de o mie de israelieni, după celebra strângere de mână dintre Yitzhak Rabin și Yasser Arafat. Nu doar israelienii au suferit, ci și palestinienii. Este foarte clar că, de când Autoritatea Palestiniană a preluat conducerea majorității teritoriului din Iudeea și Samaria, și Hamas din Fâșia Gaza, corupția s-a agravat galopant și situația socială și economică a cetățenilor acestor teritorii s-a deteriorat foarte mult. Mulți și-ar dori să-i acuze pe israelieni pentru asta dar, din banii tot mai mulți care sunt trimiși pentru acești oameni, tot mai puțini ajung la ei și tot mai mulți în conturile din străinătate ale „liderilor" lor. Banca Mondială nu știe ce s-a întâmplat cu 75 de milioane de dolari trimiși Autorității Palestiniene și niciun guvern sau agenție internațională de ajutor n-a primit socoteală pentru banii dați.

Dacă Israelul este vinovat de ceva, este vinovat că a cedat presiunii internaționale, renunțând la controlul asupra acestor teritorii. Israel este vinovat că a lăsat ca presiunea comunității internaționale, care i-a numit armata forță e ocupație, să-i determine să se retragă din Iudeea, Samaria și Gaza. Să ne gândim la Betleem și Gaza. Mulți creștini s-au alăturat apelului comunității internaționale ca Israelul să părăsească Iudeea, Samaria și Gaza (Israelul s-a retras din Gaza în 2006). Este foarte important să înțelegem ce s-a întâmplat cu creștinii arabi din aceste zone, după retragerea israeliană. Au fost persecutați de vecinii lor musulmani. Autoritatea Palestiniană și Hamas sunt organizații musulmane care vor dispariția oricăror altor forme de manifestare religioasă. Personal am vorbit cu creștini arabi din aceste zone și pot confirma încălcarea drepturilor omului, de care ar fi trebuit să se bucure după retragerea Israelului. În Betleem, soldații musulmani au tras focuri dintr-un cartier creștin spre un cartier

evreiesc din Ierusalim, numit Gilo. Evident, Israelul nu poate tolera astfel de atacuri asupra cetăţenilor săi şi au răspuns cu foc. Ce s-a întâmplat? Respectivul cartier arab creştin a fost distrus. Ce aude lumea? Nimic despre cauza acţiunilor Israelului, ci doar că „cotropitorul cel rău" a distrus casele arabilor „persecutaţi". Toate aceste date eronate pe care le transmite mass-media joacă un rol imens în dezinformarea lumii.

CE AR TREBUI SĂ NE AŞTEPTĂM SĂ SE ÎNTÂMPLE ÎN ORIENTUL MIJLOCIU?

Nu am nicio îndoială că în unele locuri cheie din Orientul Mijlocul este în desfăşurare o pregătire militară. Hezbollah în nord, Hamas în sud-est, şi naţiuni precum Egiptul, Turcia, Siria şi Iranul, prezintă o ameninţare tot mai mare pentru Israel. Aceste naţiuni şi grupuri devin tot mai radical islamice. Ele consideră că este o responsabilitate a musulmanilor să recâştige ţara lui Israel pentru Allah. Mulţi musulmani văd Israelul ca parte a „Ţării lor Sfinte". Acest lucru nu este adevărat, deoarece nici Ierusalimul şi nicio altă parte a Israelului nu este menţionată în Coran. Musulmanii susţin că Israelul este ţara lor, deoarece musulmanii au stăpânit acolo de două ori şi, potrivit legii islamice, dacă o ţară a fost vreodată sub dominaţie musulmană, au sarcina de a o răscumpăra.

Mă uimeşte faptul că cei care ar trebui să fie oameni ai credinţei, nu văd războiul spiritual care are loc. Spre ce se îndreaptă regiunea? Răspunsul este spre război. Conflictul iniţial fie va fi motivaţia pentru ca lumea să convingă Israelul să înfiinţeze statul palestinian, fie va fi rezultatul înfiinţări unui asemenea stat. Asta înseamnă că va exista o tot mai mare presiune internaţională asupra Israelului, până când, în cele din urmă, comunitatea internaţională va cere, poate sub ameninţarea cu sancţiuni, ca Israelul să fie de acord cu un stat palestinian.

La momentul scrierii acestei cărți, 24 de activiști palestinieni (potrivit autorităților siriene) au fost omorâți în încercarea de a trece granița în Israel. Această „demonstrație" este un exemplu clasic al liderilor palestinieni, cu sprijinul guvernului din Siria, de exploatare a tinerilor, cu scopul de a capta atenția mijloacelor media internaționale.

Trimiterea unor tineri la granița dintre Israel și Siria și încercarea de a trece granița n-a avut alt scop decât de a pune armata israeliană într-o situație fără ieșire. În primul rând, un astfel de eveniment n-ar fi putut avea loc fără implicarea guvernului sirian. Mass-media internațională s-a grăbit să critice Israelul, fără să înțeleagă realitatea situației. Un exemplu al modului în care mass-media denaturează situația este felul în care reporterul Fox News, Reena Ninan, a prezentat acest eveniment. Această „demonstrație" a avut loc la aniversarea Războiului de Șase Zile. Arabii din întreaga lume deplâng această zi, deoarece le reamintește despre faptul că au fost înfrânți și că Israelul a preluat controlul asupra Iudeei și Samariei. Dar, Reena Nina a afirmat simplu că ziua aceasta marchează ocuparea de către Israel a „teritoriilor palestiniene", fără să menționeze că Egiptul, Iordania și Siria au atacat Israelul fără să fie provocate. Așadar, cei care au auzit reportajul au rămas cu impresia că Israelul a pornit într-o zi în marș spre palestinieni și a început să-i persecute. O astfel de prezentare distorsionată este standardul pentru mass-media.

În ceea ce privește decesele care au avut loc în aceste „demonstrații" de graniță, acestea sunt niște tragedii. Dar, dacă Israelul doar i-ar prinde pe cei care trec granița și i-ar trimite înapoi, așa cum sugerează mulți din mass-media, numărul celor care ar încerca asta ar crește constant, ca și numărul locurilor pe unde ar încerca s-o facă. Rezultatul ar fi că armata israeliană s-ar ocupa numai cu aceste hărțuiri. Israelul a spus cât se poate de clar

că armata nu va tolera încercările de a trece granița în mod ilegal în Israel. Națiunile învecinate au fost avertizate, odată cu cei care fac asemenea încercări. Protestatarii știu că Israelul este serios (o demonstrație asemănătoare, în ziua care marchează aniversarea independenței Israelului, s-a încheiat în același mod) și nu tolerează ca nimeni să-i treacă granița, iar cei care încearcă sunt fie răniți, fie omorâți. Atunci, de ce permite Siria liderilor acestor „demonstrații" să-și trimită oamenii la moarte? Răspunsul este simplu: pentru a pune presiune internațională asupra Israelului.

Fie prin această presiune internațională, fie printr-un conflict armat, profetul Ioel spune că, în zilele din urmă, Israelul va fi împărțit. Nu putem afirma categoric că un stat palestinian este împlinirea profeției lui Ioel (vezi Ioel 3:2) dar, împreună cu profeția lui Obadia despre războiul dintre Israel și Edom, înainte de întemeierea Împărăției lui Dumnezeu, părem a avea argumente biblice care să susțină o astfel de perspectivă. Dacă statul palestinian va lua ființă printr-un conflict armat, acesta nu va fi războiul cel mare, la care face referire Ezechiel, Zaharia sau Ioan (Apocalipsa). Acest mare război va avea loc doar după ce statul palestinian va lua ființă.

Este important ca oamenii să înțeleagă că înarmarea care se petrece în Gaza și în sudul Libanului, ca și în lumea musulmană, este doar o mostră a ceea ce se va întâmpla după înființarea statului palestinian. Chiar dacă Israelul poate impune condiția ca statul palestinian să fie demilitarizat, realitatea va fi ca cea din sudul Libanului, după al doilea război libanez. Israelul a fost de acord să înceteze focurile la solicitarea comunității internaționale, bazat pe promisiunea că sudul Libanului, la sud de râul Litani, va fi demilitarizat. Forța Interimară a ONU în Liban trebuia să disloce un număr mare de oameni, pentru a asista la implementarea Acordurilor Taif și a altor câteva rezoluții ONU, pe care s-a bazat

încetarea focurilor. Aceste acorduri datează din 22 octombrie 1989 și prevedeau retragerea Siriei din sudul Libanului. Faptul că Hezbollah este o organizație sub influență siriană este indiscutabil. Rezoluția ONU 1559 solicită guvernului libanez să-și exercite suveranitatea pe toată suprafața țării. Asta ar fi însemnat să intervină asupra Hezbollah, făcând ca toate milițiile să desființeze și să se ralieze procesului democratic.

Israelul a semnat această înțelegere și și-a împlinit angajamentul luat. Dar nu la fel au stat lucrurile și în Liban, care a eșuat complet în îndeplinirea obligațiilor, iar acum Hezbollah joacă un rol principal în guvernul libanez. Adio sfârșitul influenței siriene în Liban! Hezbollah nu este doar înarmat, ci și-a mărit periculos de mult arsenalul militar pe care-l avea înainte de al doilea război libanez. Ba mai mult, embargoul asupra armelor pe care l-a impus Israelul în timpul conflictului trebuia continuat de o forță multinațională. Israelul a fost de acord să-și retragă navele din apele libaneze. Chiar dacă o forță multinațională a început să pună în practică aceste embargo, el a încetat după câteva zile, deoarece „navele de marfă nu s-au supus". Obiecțiile Israelului la ONU n-au primit niciun răspuns din partea Consiliului de Securitate.

Ideea care reiese cel mai clar din aceste lucruri este că Israelul nu poate avea încredere ca vecinii lui musulmani să respecte înțelegerile făcute și nici în comunitate să impună aceste înțelegeri. Israelul trebuie să înțeleagă că lumea se întoarce împotriva evreilor, ceea ce va aduce o întoarcere împotriva statului evreu. Acest lucru nu trebuie să-i surprindă pe cei care studiază profeția biblică, deși evreii și, în special liderii lor, nu văd faptul acesta. Dumnezeu nu vrea ca poporul Său să se încreadă în alianțele cu alte națiuni sau să depindă de oameni pentru siguranță. Domnul Dumnezeul lui Israel cere evreului prima dată și apoi neamurilor să privească la El și la Mesia Yeshua, nu doar pentru securitate pământească, ci pentru siguranță eternă.

Ceea ce se întâmplă astăzi în lume, şi în special în Orientul Mijlociu, este nimic în comparaţie cu ceea ce pregăteşte Dumnezeu pentru ca evenimentele profetice să se împlinească. Omul smerit şi înţelept va fi cel care pune la inimă aceste cuvinte.

> „*Încrede-te în Domnul din toată inima ta şi nu te bizui pe înţelepciunea ta. Recunoaşte-L în toate căile tale...*" (Proverbe 3:5-6a)

Întrebarea la care trebuie să răspunzi este dacă opiniile şi acţiunile tale se bazează pe Scripturi sau dacă vei lăsa ca influenţele fiarei să te tragă după ea, în distrugerea veşnică. Rugăciunea mea este să accepţi în inimă mesajul lui Yeshua şi Evanghelia Lui şi să-ţi găseşti locul în Împărăţia Sa, acum şi pentru întotdeauna.

Editura Alfa Omega Publishing

Cărți de dr. Baruch Korman

publicate în România

• BINECUVÂNTATA NOASTRĂ NĂDEJDE: RĂPIREA

Dacă dorești să înțelegi această abordare asupra Răpirii, atunci această carte sigur te va ajuta.

• REGELE VINE!

Scopul acestei cărți este de a ghida cititorul prin textele biblice de bază asociate cu Împărăția Milenară. Cineva care înțelege evenimentele care vor avea loc în timpul Mileniului va avea o apreciere și mai mare pentru credincioșia lui Dumnezeu.

• O LUME ÎMPOTRIVA ISRAELULUI

Scopul acestei cărți este să prezinte perspectiva biblică asupra vremurilor din urmă, așa cum este dezvăluită în scrierile Vechiului și ale Noului Testament.

• ANTIHRIST ȘI ISRAELUL

Biblia ne furnizează o cantitate surprinzătoare de informații despre Antihrist. Motivul pentru aceasta este că Domnul vrea ca poporul Său să înțeleagă nu numai ceea ce va face Antihrist, ci și să-i înțeleagă natura și originea.

Contact: www.alfaomega.tv | 0256-284.913 | comenzi@alfaomega.tv

Scopul acestei cărți este să prezinte perspectiva biblică asupra vremurilor din urmă, așa cum este dezvăluită în scrierile Vechiului și ale Noului Testament. Ceea ce face această lucrare unică este consultarea textelor sacre ale iudaismului, pentru a oferi o înțelegere mai bună a intenției diferiților autori a cărților Bibliei. Sunt luate în considerare și perspectivele rabinice, care oferă o înțelegere mai amplă decât majoritatea lucrărilor scrise din perspectivă creștină. Trebuie să notăm faptul că aceste scrieri extra biblice, la fel ca și interpretările rabinice, nu trebuie văzute ca având autoritate sau ca fiind inspirate, ci doar utile pentru a oferi un context și o înțelegere mai largă asupra intenției originale a revelației biblice.

DR. BARUCH KORMAN este lector senior la Institutul Zera Avraham din Israel. Acesta apare și în programul de televiziune israelian Pdut Lámo, unde învață în fiecare săptămână din Biblie (acest program este în ebraică).

Un program similar de Studiu Biblic în limba engleză este difuzat de numeroase rețele de televiziune din Statele Unite, Europa și Africa. Multe din învățăturile sale sunt disponibile sub formă video, audio și materiale scrise pe Pdut.org (limba ebraică) și LoveIsrael.org (limba engleză).

Baruch deține un doctorat în studiile evreiești. Lucrarea sa de disertație se referă la tehnicile de traducere ale Septuagintei.

Acesta este căsătorit de 30 ani cu soția sa, Rivka, și au 3 copii adulți. Aceștia locuiesc împreună în Israel.

Alfa Omega Publishing
ISBN 978-606-045-175-4